

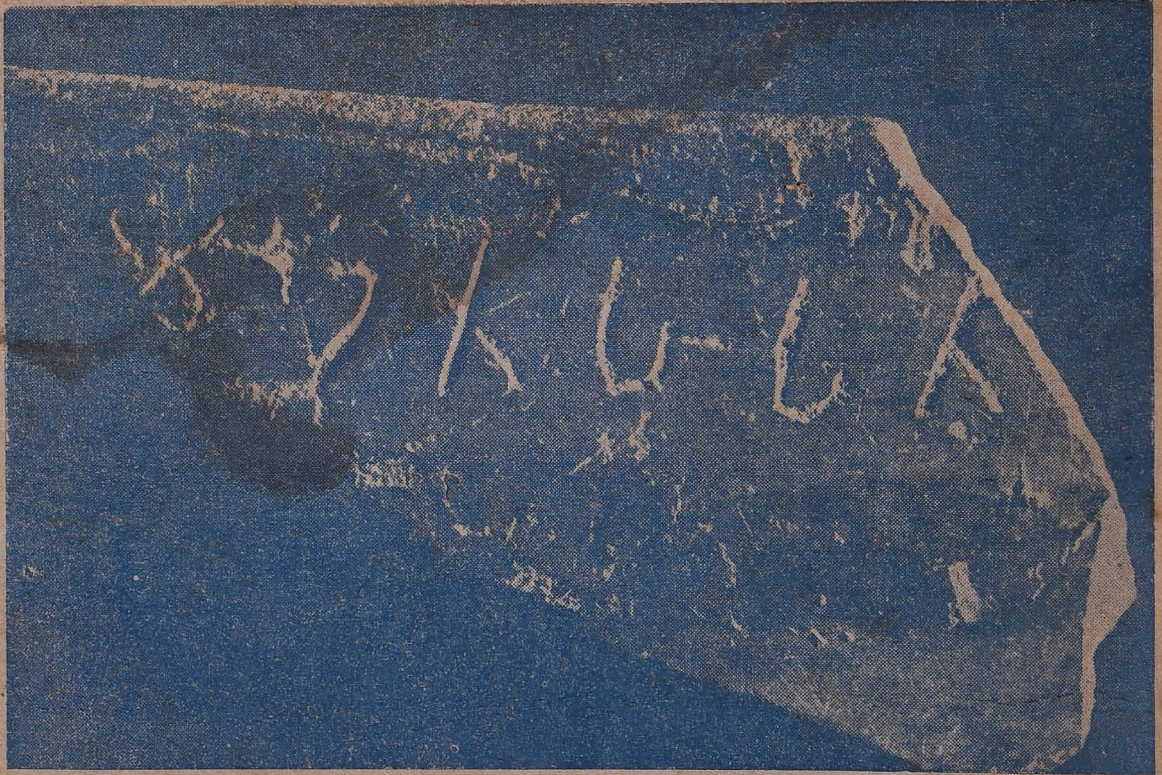

PŪRVAKALĀ

பூர்வகலா

பூர்வகலா

BULLETIN OF THE JAFFNA ARCHAEOLOGICAL SOCIETY

யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருளியற் கழகச் சஞ்சிகை

සාමන් පුරාවිද්‍යා සංගමයේ සඟරාව

1973

PŪRVAKALĀ

No. 1
1973

பூர்வகலா ★ பூர்வகலா

மலர் 1 1973

மார் 1 1973

THE BULLETIN OF THE JAFFNA ARCHAEOLOGICAL SOCIETY

யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருளியற் கழகத்தின் சஞ்சிகை
යාපනය පුරාවිද්‍යා සංගමයේ සඟරාව

Editors: V. SIVASAMY
A. SIVANESACHELVAN

பதிப்பாளியர்கள்: வி. சிவசாமி
ஆ. சிவநேசச்செல்வன்

Editorial Adviser: K. INDRAPALA பதிப்பாளோசகர்: கா. இந்திரபாலா

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, வட்டுக்கோட்டை
JAFFNA COLLEGE, VADDUKODDAI

உள்ளே

1:	கந்தரோடைத் தொல்பொருட்களும் யான் பெற்ற அநுபவங்களும் சி. பொன்னம்பலம்	1 -- 4
2.	Museums and Archaeology ... <i>Dr. P. L. Prematillake</i>	5 — 12
3.	Paul Goldschmidt ... Sri Lanka's First Archaeological Commissioner <i>Dr. K. Indrapala</i>	13 — 15
4:	கந்தரோடையிற் கிடைத்த ஒரு பிராமிச் சாசனம் ... கலாநிதி கா. இந்திரபாலா	16 — 17
5:	A Brahmi Potsherd Inscription From Kantarodai ... <i>Dr. K. Indrapala</i>	18 — 19
6.	கல்வெட்டாராய்ச்சி அறிஞர் தி: நா. சுப்பிரமணியம் ... க. கைலாசபதி	20 — 22
7:	யாழ்ப்பாணத்தில் 1972ஆம் ஆண்டு கிடைத்த சில நாணயங்கள் வி. சிவசாமி	23 — 26
8.	தெல்லிப்பழையில் கிடைத்த மத்தியகால நாணயங்கள் வி. சிவசாமி	27 — 31
9.	Influence of South Indian Epigraphy in South East Asia <i>Dr. A. Vellupillai</i>	32 — 36
10.	சிந்துவெளி நாகரிகம்—சில புதிய கருத்துக்கள் ... க. சிற்றம்பலம்	37 — 39
11.	நாரந்தனையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தொல்பொருட் கருவூலம் ம. பொ. செல்வரத்தினம்	40 — 42
12.	மாவிட்டபுர ஆதினச் சுவடிச் சாலையும் ஏட்டுப் பிரதிகளும் ஆ. சிவநேசச்செல்வன்	43 — 46
	யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருளியற் கழகத்தின் 1972ஆம் ஆண்டு நிகழ்ச்சிகள், ஆய்வுகள் ...	i
	தொல்பொருளியற் செய்திகள் 1972 — 1973 ...	iv
	Jaffna Archaeological Society List of Members ...	vi

பூர்வகலா

மலர் 1

இதழ் 1

நமது கழகம்

தென்னாசியாவிலே நெடுங்காலமாக மனித சமூகங்கள் வாழ்ந்துவரும் பிரதேசங்களுள் ஒன்று யாழ்ப்பாண மாவட்டம். ஈராயிரத்தைந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இங்கு மக்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இவ்வளவு நீண்டகால வரலாற்றையுடைய ஒரு பிரதேசமாக இருந்தாலும், அதன் வரலாற்றைத் தொடர்ச்சியாகவும் தெளிவாகவும் அறிந்துகொள்ளப் போதிய ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. இந்த ஆதாரங்கள் பல மண்ணில் மறைந்து கிடக்கின்றன. இவற்றை வெளிப்படுத்துவதன் மூலமே அந்த வரலாற்றை நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். இதனால்தான் இன்று தொல்பொருளியல் ஆராய்ச்சி பெரிதும் தேவைப்படுகின்றது. இந்த ஆராய்ச்சியை நடத்துவதற்காகவும் இதில் ஈடுபாடுள்ளோரை ஒன்றுசேர்ப்பதற்காகவும் யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருளியற் கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையிலே பிரதேசவாரியாக அமைக்கப்பட்டுள்ள முதலாவது தொல்பொருளியற் கழகம் எங்களுடைய கழகமாகும். அந்த வகையிலே பிற தேசங்களுக்கு இது ஒரு முன்மாதிரியாக அமையும். ஒவ்வொரு பிரதேசமும் இவ்வாறு தொல்பொருளியல் ஆராய்ச்சியிலே ஈடுபடும் கழகம் ஒவ்வொன்றைக் கொண்டு இயங்கினால், முழு நாடு மட்டுமன்றி, தென்னாசியாவே இதனால் பயனடையும். இங்கிலாந்தில் இவ்வாறே பிரதேசவாரித் தொல்பொருளியற் கழகங்கள் முழுநாட்டின் தொல்பொருளியல் ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவி வந்துள்ளன.

நமது கழகம் ஒரு பிரதேசவாரிக் கழகமாக இருந்தாலும், இது குறுகிய மனப் பான்மையுடன் இயங்கும் ஒன்றன்று. தொல்பொருளியலானது அப்படிக் குறுகிய மனப்பான்மையுடன் ஆராயக்கூடிய துறையாகாது. யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் தொல் பொருட்கள் இலங்கையின் பிறபாகங்களின் தொல்பொருட்களுடனும் பொதுப்படத் தென்னாசியத் தொல்பொருட்களுடனும் தொடர்புபடுத்தப்பட்டே ஆராயப்பட வேண்டியவை. ஆகவேதான், நமது நோக்கம் சிறப்பாக யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலும் பொதுப்பட இலங்கையின் பிற பாகங்களிலும் தென்னாசியாவிலும் கிடைக்கும் தொல் பொருட்களை ஆராய்வது என்று நமது கழக யாப்பிலே கூறியுள்ளோம். இக் காரணத்தினாலேதான் தொல்பொருளியல் ஆர்வமுடைய நம்மவரை ஒன்று சேர்ப்பதற்கு முயலுவதுடன், பிற பாகங்களிலுள்ள தொல்பொருளியலாளருடனும் தொடர்பு கொண்டு நமது கழகம் இயங்குகிறது.

தொல்பொருளியல் ஒரு சிறப்பு ஆராய்ச்சித் துறையாக அமைந்தாலும், பொது மக்களும் அதில் ஈடுபாடு கொள்ளவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் தொல்பொருளியல் பற்றிய அறிவினைப் பல்வேறு வகைகளிலே பொதுமக்களிடையே பரப்பி வருகின்றோம். நம் முன்னோர் விட்டுச்சென்ற பொருட்களைப் பேணுவதன் நோக்கம் என்ன, அவசியம் என்ன என்பவற்றை எல்லோரும் அறிந்து உணர்ந்தாலேதான் இப்படியான ஒரு துறையிலே நாம் எடுக்கும் முயற்சிகள் பயனைக் கொடுக்கும்.

நமது முயற்சிகளையும் அவற்றின் பலபலன்களையும் பதிவுசெய்து வைப்பதற்கும் பிறருக்கு அறிவிப்பதற்கும் இச் சஞ்சிகை வெளியிடப்படுகின்றது. பூர்வகலா என்பது பழைய கலை என்ற பொருள்படும். இந்துனிசிய மொழியிலே 'பூர்வகலா' என்ற சொல் தொல்பொருளியலைக் குறிக்கும் கலைச்சொல். அது பூர்வகலா என்ற வட மொழிச் சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டது. இதனால், நமது சஞ்சிகையின் பெயர் இந்திய, இந்துனிசிய மொழிகளுக்குப் பொதுவான ஒரு பெயராய், நமது கழகத்தின் பரந்த நோக்கத்துக்கு ஒரு சின்னமாய் அமைகின்றது. தொல்பொருளியலுக்குரிய முதலாவது தமிழ்ச் சஞ்சிகை இது. விஞ்ஞான ரீதியான தொல்பொருளியல் ஆராய்ச்சியைத் தமிழில் வளர்ப்பதற்கு இது முன்னோடியாக உழைத்துவரும் என்பது எமது நம்பிக்கை.

நூதனசாலைகளும் கலைக்காட்சிச் சாலைகளும் மனிதனின் கடந்தகாலச் செல்வங்களைப் பார்ப்பவருக்குக் கவர்ச்சிகரமாக நிரைப்படுத்திக் காட்டுவன. மனிதனின் மிக மேலான கவின்கலைச் சாதனைகள், அவனுடைய விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள், தொழில்நுட்பவியல் முன்னேற்றம், போக்குவரத்துச் சாதனைகள், புதிய நாடுகளைத் தேடிச் செல்லுதலும் கண்டுபிடித்தலும், அன்றாட வாழ்க்கைமுறை, மனிதன் தன் இனத்தவருடனும், இயற்கைப் பின்னணியுடனும் நடத்திய போராட்டங்கள் பற்றிய பல திறப்பட்ட தகவல்களைத் தரும் கலைச் செல்வங்களை நூதனசாலையிலே கண்டுகொள்ளலாம்.

யாழ்ப்பாணம் தொல்பொருளியற் கழகத்தின் முதலாவது தலைவர் திரு. சி. பொன்னம்பலம் அவர்கள் நிகழ்த்திய தலைமைப் பேருரை

இப்பேருரை 20-3-72 மாலை 5 மணி முதல் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலே, கலாநிதி W. L. ஜெயசிங்கம்
(முதல்வர், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி கௌரவ உறுப்பினர்) அவர்களின் தலைமையிலே நடைபெற்றது.

கந்தரோடைத் தொல்பொருட்களும் யான் பெற்ற அநுபவங்களும்

நம்முன்னோர் தொன்றுதொட்டுப் பயன்படுத்திவிட்டுச் சென்றுள்ள கலைச் செல்வங்களும் பிறவும் குறிப்பிடற்பாலன. இவை கல், மண், உலோகம், ஓலை, யானைத் தந்தம், நவரத்தினங்கள் முதலிய பல்வேறு பொருட்களாலானவை. இவைகளைக் காணும்போது இயல்பாகவே ஒரு வகையான ஊக்கம், மனஎழுச்சி, விருப்பம் முதலியன எமக்கு ஏற்படலாம். இவ்வாறு ஏற்படும் ஆர்வம் ஒரு பித்தாகவும் மாறலாம். இந்தவகையிலே 'தொல்பொருட் சேகரிப்பு', 'அவற்றின் ஆய்வு' ஆகியவற்றின் ஆர்வவலையிலே யானும் சிக்கிக் கொண்டேன். யான் பிறந்த இடமான கந்தரோடையிற் காணப்படும் தொல்பொருட் சின்னங்களும், அவற்றிலே வெவ்வேறு நோக்கங்களுடன் ஈடுபட்ட பேரறிஞர், நண்பர்களின் தொடர்புகளும், எடுத்துக்காட்டுக்களும் என்னையு மிவற்றிலீடுபடச் செய்தன. வரலாற்று மாணவகை இருந்த காலம் (1936) தொட்டு இன்றுவரை கந்தரோடையிற் கிடைக்கக் கூடிய சின்னங்கள் சிலவற்றைச் சேகரித்

தும் வருகிறேன். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தொல்பொருளியற் களஞ்சியங்களிலே கந்தரோடையும், வல்லிபுரமும் குறிப்பிடத் தக்கவை.

கந்தரோடையின் தொல்பொருளியற் சிறப்பினை வெளியுலகிற்கு முதன் முதலாக எடுத்துக்காட்டிய பெருமை¹ திரு. போல் இ. பீரிஸ் என்ற அறிஞரைச் சாரும். அவர் கந்தரோடையிலும், அயலிலுள்ள கன்னாகம், மாசியப்பிட்டி, மல்லாகம், தெல்லிப்பளை முதலிய இடங்களிலும் குறிப்பாகச் சில மேலாய்வுகளும், அகழ்வாராய்ச்சியும் நடத்தினார். குறிப்பிடத் தக்க சில தொல்பொருளியற் சின்னங்களை வெளிப்படுத்தினார்; சேகரித்தார். அவை பற்றிப் பிரபல்யமான ஆங்கில சஞ்சிகை ஒன்றில் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் வரைந்தார். இவரைவிட நீர்ப்பாசன இலாகாவிலே பொறியியலாளராகக் கடமையாற்றிய H. W. பிடல் என்ற அமெரிக்கரதும், வேறு சிலரதும் நாணயச் சேகரிப்புகளும் குறிப்பிடற்பாலன. இவர்கள் புதிய காசுகளைக் கொடுத்துப் பழைய காசுகளை

1. Pieris P. E. "Nagadipa and the Buddhist Remains in Jaffna" JRASCB Vol. XXVI. (No. 70 Part I 1917 p. 11-30, Vol. XXVIII No - 72 Parts 1-4) 1919 p. 40-66.

மாற்றாகப் பெறும் வியாபாரிகள்போலவும் விளங்கினர். நானும் ஒருசில காலம் இதற்குப் புறநடையாக இருந்திலன்.

பெரும்பாலும் பெருமழை பெய்தபின் தனியாகவோ மாணவர் சிலரின் உதவியுடனோ கந்தரோடையிலே தொல்பொருட் சேகரிப்புகள் செய்துவந்தேன். அவ்வப்போது சுவையான சில சம்பவங்களும் நிகழ்ந்தன. 1950லே சீனக்காசுகள் சில கோவையாகக் கிடைத்தன. எனக்கு ஓர் ஆனந்தம்! ஆனால் என் ஊர்ச்சனங்கள் 'மாஸ்டர் பெரும்புதையல் எடுத்தார்' என்ற தவறான வதந்தியினைப் பரப்பினர்.

கந்தரோடையில் இதுவரை தனிப்பட்டோராலும், தொல்பொருளியல் இலாகாவினாலும் அறியப்பட்டுள்ள சின்னங்களிலே (பௌத்த) ஸ்தூபிகளின் அத்திவாரங்கள், வேதிகைகள், தூண்பகுதிகள், தூண்தாங்கிகள், புத்தபிரானின் சிலைகள் ஆகியனவற்றை முதலிற் குறிப்பிடலாம். இங்கு அறியப்பட்டுள்ள ஸ்தூபி அத்திவாரங்கள், வேதிகைகள் ஓரளவு சாஞ்சியிலும், குறிப்பாக ஆந்திர நாட்டிலுள்ள அமராவதியிலுமுள்ள பௌத்த சின்னங்களை நினைவூட்டுவன. தற்போது தொல்பொருளியல் இலாகாவினாலே திரும்பவும் அமைக்கப்படும் ஸ்தூபிகள் பௌத்த துறவிகள் அல்லது பௌத்த பெரியார்களை அடக்கம்செய்த இடங்களின்மேல் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு ஓர் இடத்திலே பல ஸ்தூபிகள் அமைக்கப்படும் விதம் இந்தியாவில் ஓரளவு ஆந்திரநாட்டிலும் குறிப்பாகத் தென்கிழக்காசியாவிலுள்ள இத்தோனேசியாவிலும் காணப்பட்டது.

மேலும் யாழ்ப்பாணக்கல்வூரியிலே வரலாற்றுப் பேராசிரியராக விளங்கிய கலாநிதி ஆர். ஹோம்ஸ் என்ற அமெரிக்க அறிஞரின் மகன் 1958லே சேகரித்த சிவப்புநிறக் காண்லையின் முத்திரையிலே¹ விஷ்ணுபூதிஸ்ய (விஷ்ணுபூதியினுடைய) என்ற பெயர் காணப்படுகிறது. இது ஆந்திரநாட்டிலுள்ள நாகார்ஜூனக் காண்டாவிலே கி. பி. 3-4ஆம் நூற்றாண்டளவிலே நிலவிய வளர்ச்சியுற்ற தென் பிராமிலிபியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இம் முத்திரை அங்கிருந்து கொண்டுவரப்பட்டிருக்கலாம் என்று இதனை எளிதிலே வாசித்த பேராசிரியர் ஸெ. பரணவிதான குறிப்பிட்டார். இது போன்ற முத்திரை ஈழத்திலே கிடைத்தது அருமையாகும்.²

இங்கு பலவிதமான மணிவகைகள் (Beads) கிடைத்துள்ளன. இவ்வளவு பெருந்தொகையாக இவை கிடைத்ததி லிருந்து இவற்றை உற்பத்தி செய்யும் பெருந் தொழில் இங்கு இருந்ததென ஊகிக்கலாம். மாணிக்கக் கற்களாலும், பளிங்கினாலும் செய்யப்பட்ட நேர்த்தியான போளங்கள் கிடைத்துள்ளன: யானைத் தந்தத்தினால் லாக்கப்பட்டுள்ள நேர்த்தியான கலை வேலைப்பாடுள்ள பொருட்கள் சிலவும் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

குறிப்பாக, ஆதிகால, மத்தியகால, மட்பாண்டங்களின் ஓடுகள் (இவற்றுட் சில மிக நேர்த்தியானவை), கூரை ஓடுகளின் துண்டுகள், பழைய செங்கட்டிகள் முழுமையாகவும், சிதைந்தும் சில இடங்களிலே பெருவாரியாகக் காணப்படுகின்றன.

1. இம்முத்திரை கந்தரோடையிலொரு சிறுவனிடமிருந்து விலக்குப் பெறப்பட்டதாகும். இதனை யாழ்ப்பாணக் கல்வூரி வடமொழிப் பேராசிரியராக விளங்கிய கலாநிதி ம. த. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள், திரு. வி. சிவசாமி, திரு. கா. இந்திரபாலா அவர்கள் மூலமாகப் பேராசிரியர் ஸெ. பரணவிதான மூலம் வாசிப்பித்தற்கு அனுப்பியிருந்தார். அப்பேராசிரியர் அதனை வாசித்ததன்பின் திருப்பியளிக்காது தொல்பொருளியல் இலாகாவிற்கு அனுப்பிவிட்டார். இம்முத்திரைபற்றிக் கலாநிதி கா. இந்திரபாலா பல்கலைக்கழக மாணவராக இருந்த காலத்தில் எழுதிய கட்டுரை யொன்றிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். இளங்கதிர் பேராசிரியர் 1959-1960 ப. 25-26

2. இளங்கதிர். மேற்படி.

ஓரிடத்திலே சற்று உடைந்த “ ம ” என்ற பிராமி எழுத்தும், பிறிதோரிடத்திலே முழுமையான “ மொ ” பொறித்த செங்கட்டிகளும் கிடைத்துள்ளன. பின்னையது கிடைத்த இடம் பெரிய ஒரு கட்டிடத்தின் பகுதியாக இருக்கலாம். இத்தகைய பிராமி எழுத்துக்கள் பொறித்த செங்கட்டிகள் அநுராதபுரம் போன்ற இடங்களிலும் கிடைத்துள்ளன. மேலும், இந்தியா, ரோமப்பேரரசு போன்ற இடங்களிலிருந்து இறக்குமதியான மட்பாண்டங்களின் ஓடுகள், கண்ணாடிப்பொருட்களின் துண்டுகளும் கிடைத்துள்ளன.

மிகப் பழைய காலம் தொட்டு இக்காலம் வரை புழக்கத்திலிருந்த பல்வேறு வகையான நாணயங்கள்—புராணஸ் (கர்ஸாபண—கஹவணு), ரோமக் காசுகள், லக்ஷ்மி நாணயங்கள், சேர, சோழ, பாண்டிய, பல்லவக் காசுகள், மத்திய காலச் சிங்கள மன்னர் நாணயங்கள், யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட தமிழ் மன்னரின் சேது நாணயங்கள், சீன, அராபியக் காசுகள், போர்த்துக்கேய, டச்சு, பிரித்தானியக் காசுகள் எனப் பல திறப்பட்டனவாகவும்; பல்வேறு காலத்தியன வாகவும், பல்வேறு தொகையினவாகவும் கிடைத்துள்ளன.

இவை யாவற்றையும் தொகுத்து நோக்கும்போது கந்தரோடை சுமார் கி. மு. 5ஆம் நூற்றாண்டு தொட்டாவது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நகரமொன்றாக விளங்கியதென்பதில் ஐயமின்று. இஃது ஒரு பௌத்த புனித இடமாகவும் விளங்கிற்று. கதுறுகொட எனச் சிங்கள மொழியில் அழைக்கப்பட்டதாக ஆராய்ச்சி

யாளர் கருதுவர். கி. பி. 15ஆம் நூற்றாண்டிலே சிங்களமொழியிலே சிறுவர்க்காக எழுதப்பட்ட நம்பொத்த என்ற நூலிலே கூறப்படும் தமிழ்ப்பகுதிப் பௌத்த புனித இடங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். எனவே, பல நூற்றாண்டுகளாக ஈழத்தின் பல்வேறு பாகங்களிலிருந்துவந்த சிங்கள—தமிழ்ப் பௌத்தர் மட்டுமன்றிப் பிறநாட்டு வணிகர், மன்னர், தனிப்பட்ட யாத்திரிகர் முதலியோர் இங்கிருந்த பௌத்த நிறுவனங்களைத் தரிசித்துக் காணிக்கை வழங்கிச் சென்றிருப்பர் எனலாம். இத்தகைய இயல்பு அநுராதபுரம் போன்ற இடங்களிலும் காணப்படுகின்றது. மேலும், அரசியல், பொருளாதார ரீதியிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நகரமொன்றாகவும் கந்தரோடை விளங்கிற்று எனலாம். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலிருந்த பிரதான பாதைகள் இதற்கு ஊடாகச் சென்றன; இங்குள்ள விவசாய மையங்களில் ஒன்றாகவும் விளங்கிற்று என்பதில் ஐயமின்று.

ஆனால், கந்தரோடையில் உள்ள பிரதான மேடுகளிலே முறையான அகழ்வாராய்ச்சிகள் பரவலாக இன்னும் நடைபெற்றில். 1917—1919லே திரு. போல் இ. பிரிஸ் நடத்திய ஆய்வுகளின் பின் தொல்பொருளியல் இலாகாவைச் சேர்ந்தோர் 1966ஆம் ஆண்டு அகழ்வாராய்ச்சிகள் சில நடத்தினர்.¹

இதன்பின் பென்சில்வேனியாப் பல்கலைக் கழகத்தினைச் சேர்ந்த பெனெற்ற்ரொன்சன், விமலா பெக்லி ஆகியோர் 1970ஆம் ஆண்டு இதுவரை நடத்தப்படாத முறையான அகழ்வாராய்ச்சிகள் நடத்தினர்.²

1. இவ்வகழ்வாராய்ச்சி 1966ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது.

Godakumbura (அ) “Archaeology of the Ceylon’s Northern Peninsula” Ceylon today. January 1967. p. 3-10; September 1967 p. 10-15 November 1967. p. 11-16.

(ஆ) “Kantarodai” JRASCB(NS) Vol. XII 1968. p. 67. - 85.

2. இந்திரபாலா கா. (பத்திராசிரியர்) குறிப்பும், செய்தியும் சிந்தனை 3.2 ஜூலை 1970. V. 157-158. மேலும் பற்றிய கட்டுரை பூர்வகலாவின் பிறிதொரு பகுதியில் உள்ளது.

இவர்களின் விபரமான அறிக்கை வெளி வரும்போது கந்தரோடையின் புராதன வரலாறு நன்கு துலங்கும். இவர்களின் ஆய்வுகள் நடைபெற்றபோது கிடைத்த மட்பாண்டத் துண்டிலே ம(ஹா)தத்தரின் பிச்சைப்பாத்திரம் எனப் பொருள்படும் பிராகிருத மொழியிலுள்ள பிராமிச் சாசனமும் (கி. மு. 2ஆம் நூற்றாண்டு), மிக நேர்த்தியான ரோமமுத்திரை முதலியனவும் கிடைத்ததாக கலாநிதி கா. இந்திரபாலா கூறியுள்ளார்.

இங்கு காணப்படும் சில கற்களை ஒரு சாரார் லிங்கக் கற்களென்பர். ஆனாலிவைபற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சி அவசியமாகும். அங்கணங்கடவைக் கண்ணகிகோவில் தற்போதைய நிலையில் இக்காலத்தியதாயினும் பழையகாலத்திலல்விடத்துப் பத்தினித் தெய்வ வழிபாடு நிலவியிருக்கலா

மெனக் கருதப்படுகிறது எனவே, இது பற்றிய முறையான ஆராய்ச்சி நடத்த வேண்டும். கந்தரோடை பௌத்தம் மட்டுமன்றி, இந்து சமயத்திற்கும் முக்கியமான ஓரிடமாகவும் விளங்கியிருக்கலாம். அத்துடன் ஒரு பிரதான நகரமாகவும் தொன்றுதொட்டு நிலவியது எனலாம்.

எமது தாயகத்துத் தொல்பொருளியற் சின்னங்களைப் பிறர் சவீகரித்து வெளிநாடுகளுக்குக் கொண்டுபோகாது தடுப்பதும், அவற்றைச் சேகரித்துப் பேணிப் போற்றுவதும் எமது தலையாய கடமைகளிலொன்றும். இதற்காகக் கந்தரோடையிலே ஒரு தொல்பொருட் சாலை ஏற்படுத்தி இயக்குதல் சாலவும் நன்று. அத்துடன் கந்தரோடையின் தொல்பொருள் விபரங்கள் சிறப்புப் பற்றிய கைநூல் ஒன்று தமிழில் வெளிவரவேண்டும்.

[தெகுப்பு: வி. சிவசாமி]

கருக்கங்கள் — JRASCB(NS) Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society (New Series); ப. பக்கம்

“கடந்த காலத்தினைத் திருப்பியமைத்துக் கூறுதலே, தொல் பொருளியலில் உண்மையாக வற்புறுத்தவேண்டியதாகும். இதற்கு, அவதானிக்கக்கூடிய விபரங்களை அவ்வாறே கூறுதலோடுமட்டும் நின்று விடாது, அதற்கு அப்பாலும் பலவற்றை எடுத்துரைத்தல் அவசியமாகும். இதுவே வரலாற்றின் ஆய்வுமாகும். ஆனால், முக்கியமான விளக்கமின்றி ஆய்வும் பலனற்றதாகும். தொல்பொருளியலாளர் இயற்கை விஞ்ஞானிகளில் ஒரு பிரிவினராய் விளங்குதல் மட்டும் போதாது; எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அவர்கள் மனித இன நலவாதிகள் ஆவார்; இதனை மறக்கக் கூடாது”.

— மோட்டிமர் வீலர்

DR. P. L. PREMATILLEKE
*Acting Head, Dept. of Archaeology,
University of Sri Lanka, Peradeniya*

MUSEUMS AND ARCHAEOLOGY

Archaeology may be considered the backbone of museums particularly in countries which have had a long cultural heritage. This is borne out by the fact that most museums of countries like Egypt, Iraq, Afghanistan, India, Ceylon and those of the Far East are archaeological museums. They are the 'havens of refuge' for archaeological material such as prehistoric remains, architectural fragments, sculptures, paintings, epigraphs, coins and other arts and crafts.

As the dictionary defines, "the museum is an institution or repository for the collection, exhibition and study of objects of artistic, historic and educational interest." However at first they were treated as mere storerooms for collecting and preserving the vestiges of the past in which the public had no interest whatsoever; only a select circle, used to musing, made some attempts to make use of them. This attitude prevailed down to the first few decades of the twentieth century.

At the beginning of this century, even archaeologists of the calibre of Flinders Petrie had doubts about the future museums, for he remarks: "To raid the whole of the past ages, and put all that we think effective into museums is only to ensure that such things will perish in course of time. A museum is only a temporary place. There is not one storehouse in the world that has lasted a couple of thousand years...."

Within the last few decades, specially since the Second World War, there has been a rapid advance in the growth and development of museum science extending

its scope to technical, scientific and other fields of study. They are no longer mere storehouses but vast repositories of knowledge. Today, the museum is considered one of the greatest educational institutions in a country. It is no longer confined to a select circle but open to the wider public, to the amateur as well as to the specialist. It serves the general public to widen their knowledge and understanding in the workings of man and nature. On the other hand, the museums, supply the necessary source material to the research worker.

Speaking of museum material, Stuart Piggott aptly remarks: "These are primary sources in much the same way that original manuscripts in archives or libraries are primary sources to historians."

There are many types of museums spread all over the world, ranging from modest houses exhibiting objects of interest to large palaces storing great treasures. There are country museums and town museums, site museums and period museums, school museums and university museums and finally, the national museums. Primarily, these museums are classified as art museums and science museums. The art museums, again, are of two types, namely, archaeological museums which are concerned with ancient art and museums of modern art dealing with the art of contemporary times. An archaeological museum is a place where objects of antiquity are housed. They include prehistoric implements and weapons, materials relating to agriculture and animal husbandry, potsherds, coins, architectural fragments, sculptures of terra-cotta, stone, metal, wood, ivory,

etc., paintings and other arts and crafts. In the wider context, archaeology and ethnology or cultural anthropology are inseparable parts of the same discipline, for both deal with the revelation of man's past. However, with the development of museum science, these are treated today as distinct fields.

Even an old building of some historical importance may be converted into a museum. Such examples are found in plenty particularly in the western countries. In our own country, we possess such a museum in the old palace in Kandy, in which the building in itself is an object of display. Similarly, it is possible that important buildings of the more recent past, those of the Portuguese and the Dutch periods, be converted into period museums, so that specimens of objects of the particular period could be displayed in a befitting environment for the benefit of the student of history and the interested public. There are also site museums of archaeology exhibiting collections of antiquities belonging to a particular site or locality and such museums often specialize themselves in a particular field or a period of history and play an important role in the educational sphere in providing research material to the specialist.

The science museums, too, are many and varied. They vary from school and university museums to state museums at departmental level and deal with natural science or pure science and technology.

Both these categories, namely, art and science, are combined in a national museum. It forms the central museum of a country constituting a vast repository of objects relating to humanities, social sciences and pure sciences and serves as an institution imparting an encyclopaedic

education to a large segment of the population.

As for the term 'archaeology', it is the science of study of the material remains left by man in successive stages of the evolution of society, and the archaeologist attempts to reconstruct the past on the evidence of his finds. Whether it be a flint or a flake, a coin or a potsherd, an iron nail or an architectural fragment, a piece of sculpture or a trace of mural, each tells a story of its own and finally goes to reconstruct the history of man and society. Archaeology is a subject that is related to other arts and sciences, fine arts, folk arts, anthropology, geography, geology, chemistry, physics, botany, zoology and even astronomy and medicine come within the field of archaeology. From the obsolete idea that archaeology is dry as dust, it has now risen to the rank of an important science involving intricate technical processes and embracing aesthetic values. The development of excavation techniques and interpretation has elevated the study of archaeology to the level of a scientific discipline. By scientific excavation, the archaeologist reveals all tangible objects buried underground, such as skeletal remains of man and animal, implements and weapons, utensils and potsherds, jewellery and ornaments, written records, coins, remains of architecture, sculpture and painting and other objects. These are the raw materials in the reconstruction of the civilization of a bygone age. Irrespective of their material value, they make a tremendous contribution to the study of the past.

The mere unearthing of the remains does not fulfill the objective of the archaeologist. These objects need careful selection, identification, classification and dating. Notwithstanding all these, they

need preservation and presentation, and this brings us to the vital role that museums play in archaeology. While the aim of archaeology is to reveal material remains with a view to reconstructing the past, the main objective of the museum is to contribute towards achieving this end by collection, preservation and intelligent display of the finds unearthed by the archaeologist. Thus, museums and archaeology cannot be divorced from each other. They form inseparable halves of a unified scheme.

An important function of the museums lies in the field of education, archaeological or otherwise. Archaeological education, is incomplete without a study of the various collections in the museums. It supplements the other schemes of archaeological education such as lectures, library facilities, films, etc. Periodic visits to a museum would be like visiting many sites at the same time. The different galleries devoted to different subjects such as archaeology, anthropology and natural science bring home to the student the related branches of study within easy reach and this provides him with first-hand knowledge of his own subject in a wider perspective. In short, it provides the visitor with a panorama of the history of mankind and their activities.

We are aware that a museum constitutes the collections of objects of antiquity which may be excavated finds, explored finds, chance finds or bequests. Sometimes, objects are exhibited in museums as loans too. As the main objective of a public museum is educating and enlightening the general public as well as the specialist, it should be equipped with objects of quality and specimens that would tell the story

of the past without leaving large gaps, for such shortcomings tend to distort facts. It is unfortunate that many such finds have already found permanent homes in museums other than those of the country of origin, and this was inevitable in respect of countries which were under political subjugation to imperial powers. The countries that suffered most are India, Sri Lanka, Burma, Siam, Central Asia and South East Asia. For instance, the best specimens of the decorative sculptures of the stupa of Amaravati are now exhibited in the British Museum. The original casket in which the relics of the two great disciples of the Buddha, Sariputta and Moggallana, were placed, is still in the possession of the Victoria and Albert Museum. Some of our best archaeological specimens too, are no longer with us. The portrait sculpture of a Kandyan king is reported to be in a museum at Munich, Germany. The life size statue of Tara, the consort of the Bothisattva Avalokitesvara (some would identify it as the figure of Pattini) and fine statuettes of Buddhist divinities belong to the collection of Oriental antiquities of the British Museum. A Buddha image showing magnificent workmanship, recovered from near the Kandy palace, is now exhibited in the Royal Scottish Museum, Edinburgh. (While going through the reserve collection of this museum, we came across a wide collection of Kandyan antiquities too.) These and other masterpieces, which are preserved and exhibited under best conditions, have subscribed immensely to the international prestige that such museums enjoy today. On the other hand, these objects have indirectly helped to establish the great cultural heritage possessed by the countries of their origin.

Yet, the absence of these masterpieces in our own country has to be considered a great loss. The museum authorities, however, have thought wisely in having replicas of the originals. For instance, the casts of the statue of Tara in the British Museum are available in the Colombo National Museum and the Archaeological Museum of the University of Ceylon, Peradeniya and casts of the Buddha image in the Royal Scottish Museum are available in the National Museum, Kandy and the University Museum, Peradeniya.

Similarly, archaeological antiquities, which are not portable and are preserved in their original setting, need be represented in the museums in the form of replicas. To this category belong murals, stone sculptures, etc. The availability of such replicas helps in filling up the gaps in the sequence of presentation in a museum.

The relationship that exists between a central museum and the local site museums is an important aspect in our study. There are site museums of archaeology, ethnology and natural science some of which may serve as period museums too. These museums render invaluable service in the collection and exhibition of finds from the respective localities. Apart from their being best displayed in museums situated in their own environment, representative collections in such museums no doubt make them specialized museums. However, irrespective of the fact that such site museums may belong to various state departments, local bodies or other institutions, the representative specimens of a portable nature recovered from various sites need be exhibited in a central museum. It will serve several purposes. Firstly, it is not always possible to provide adequate

means of preservation of objects at all site museums. This is more so in the tropical countries on account of the prevailing climatic conditions. Secondly, having such objects in a central museum will give the specialist visitor an opportunity to be well informed of the finds relating to different faculties of study, so that he would be directed to the specialized site museums in order to pursue his interests further in a particular field. Thirdly, such objects would enhance the national character of a central museum and help to build up an international repute of the cultural heritage of a country. Fourthly, the national museum will be well equipped to fulfill the needs of the wider public and the student of general interest and finally, the problem of security of such masterpieces would be solved to a great extent.

This method of collecting and exhibiting objects of quality in central museums is a worldwide practice today. For instance, in Britain, when an important archaeological find is made in any part of the country, it is carefully removed to a central museum like the British Museum where the necessary laboratory aids are available for its restoration and preservation. Likewise the National Gallery in London specializes in the restoration and preservation of all types of paintings. In the National Museum, New Delhi, the Central Asian and the Indus Valley antiquities form two exclusive collections. At the beginning of the last quarter of the nineteenth century, when Sir Alexander Cunningham recovered the remaining portions of the railing along with the eastern gateway of the stupa of Bharhut in Vindhya Pradesh, he removed the whole remains to the Indian Museum, Calcutta, where a complete gallery has been devoted to its preservation. This

is an example of even unportable objects which had been transported to a central museum for better preservation.

These considerations stress the interdependence between the archaeologist and the museologist, for both attempt to reveal the past. A sustained and co-ordinated effort is necessary to achieve this end, for an ego-centric attitude is undesirable in matters cultural and educational. I cannot do much better than to quote an expert on this point. Jean Miliadis of the New Acropolis Museum in Athens aptly remarks: "When forming a museum of ancient art, one must guard against all egotism and try to satisfy, not the demands of individuals or groups of persons but essentially the needs of the objects themselves."

The experts on museums are alive to the need of a sound knowledge of the principles of archaeology by the museologist. Hence, museum courses are devised to fulfill this need. For instance, the Museum Association of Great Britain has its syllabus drawn to cover a wide field in the study of archaeology along with the related subjects such as fine arts, folk life, natural history, geology, botany and zoology. The technical aspect, of handling archaeological material is dealt with under the following headings:-

"Collection — policy, methods (including excavations), legal ownership of finds.

Conservation—first aid methods in the field, repair and cleaning, restoration of pottery, technique of pottery, technique of casting.

Storage — conditions suitable for various types of antiquities use and organization of reserve collections.

Maintenance of records.

Publication — Preparation of reports of objects, illustrations for manuscripts and photography."

These are basic principles that should be studied by an archaeologist as well and exemplifies the fact that they tread on common ground. It is obvious that, apart from the technical training to be had in conservation, maintenance, etc., a good knowledge of excavation techniques too, comes within the curriculum of museum training. The developed countries take the view that, to maintain the archaeological section of a museum, the services of a well trained archaeologist is imperative. In Britain, most of the larger museums have separate departments of archaeology with full-time archaeologists in charge. In fact, the most numerous archaeological posts are those of curators of museums. Seasonal excavations, too, are conducted by larger as well as local museums. Sometimes, trained archaeologists of other institutions would undertake excavations on behalf of museums. Thus, on various occasions, the British School of Archaeology has come to the aid of the British Museum. To quote an example, in 1949 Professor M. E. L. Mallowan, the director of the British School of Archaeology in Iraq, reopened a series of excavations at Nimrud which was originally excavated in 1845 under the auspices of the British Museum and the British School of Archaeology presented each year a section of the finds to the British Museum in return for the technical assistance given by the staff of the British Museum. These facts bring home to us the close link that exists between archaeologists and museologists working in harmony for the benefit of the countries concerned.

Trained and qualified personnel in a museum is very essential, for handling of archaeological material, calls for expert knowledge in their conservation and maintenance. The treatment of archaeological objects may vary from repair and restoration of pottery to elaborate chemical treatment of metal, wood, cloth etc. It is obligatory of the museum staff to maintain the holdings in sound physical condition. The museum conservators are a dedicated lot for the upkeep of the antiquities they deal with. However, this aspect, too, often requires the pooling of resources and sharing of technical data by museologists and archaeologists.

Arrangement and presentation of archaeological objects are a major problem that the museologist has to solve. The objects have to be carefully selected, classified and presented so as to narrate the history of a country in logical sequence. As an expert on prehistory observes, "archaeological finds are usually displayed as such in museum collections, the selection of exhibits being based mainly on their aesthetic value. What is offered to the visitor, then, is Greek and Roman archaeology rather than the history of classical antiquity, oriental archaeology rather than the history of the orient, etc. Few attempts have been made to use archaeology as a means of showing historical development. Prehistory, however, requires special treatment in a historical exhibition, its primary purpose being, in fact, to depict the beginnings of history as revealed by archaeological finds. This material should be satisfactorily prepared and presented in such a way as to give a living picture not of archaeology but of history." (Jiri Nustupuy, 1959). It was to fulfill this need that the National Museum in Prague planned out a new presentation of the prehistoric

materials in its possession. The finds were arranged to relate the history of the economic activities and the social and cultural development of the prehistoric man. For instance, the economic activities were presented by objects relating to food-gathering, hunting, making of tools and weapons, agriculture and animal husbandry, while the social life is depicted by various types of dwellings and communal structures, dress and ornaments, funeral accoutrements, etc. As for the cultural records, finds throwing light on art, music, forms of worship and magical rites have been dealt with.

With the development of the study of archaeology, specialization has been diversified and experts are produced in different branches. Hence, when it comes to the selection and classification of archaeological materials in a museum, it is important to pool the knowledge of the experts in their respective fields so that accuracy could be maintained as far as possible.

Regarding the arrangement of museum material, there are two schools of thought, one favouring the subject arrangement and the other the chronological arrangement. In the case of archaeological material, the chronological arrangement is usually preferred. This arrangement is quite feasible in dealing with prehistoric and protohistoric periods, while in the historic times the social and cultural activities become diversified with the result that archaeological finds of various categories are unfolded in large quantities. In treating the fields such as architecture, sculpture, painting, coins, crafts, etc., the curator of an archaeological museum or a department faces the problem of presenting the different subjects without jeopardizing the sequence of historical events. In such cases, a compromise

between the subject arrangement and the chronological arrangement is resorted to. While building up the historical sequence of a culture, the broader subjects having prolific collections of different ages are conveniently presented in different galleries yet in the chronological order. The galleries are so arranged as to enable the visitor to form a continued mental picture of the history of the past. The general policy of a museum is to make its programme 'a coherent whole and to bring out the interdependence of its component parts.' As we have already emphasized, this 'coherent interdependence' is most important to the student of archaeology.

The display of archaeological material in a museum should be done so as to meet the demands of the public and the scholar, for the enjoyment and the acquisition of knowledge. It is quite different from the display of commercial products which call for contrasting colour and design in order to attract the passer by. Uniformity, subordination of colour contrast to the spirit of the object and avoidance of overcrowding are some of the essential qualities in the display of museum objects. Thus, it is a technique by itself. The objects have to be so displayed as to provide maximum accessibility, while taking all precautions to maintain the objects in a preserved condition. In the case of archaeological objects, they have to be looked at and investigated from all angles. Take for instance, an image of the Buddha. The moment it is placed in a museum, we have to treat it as an object of art and forget about the ritualistic aspect. The image has to be studied from the front, behind and sides in order to form an opinion regarding its style, date, iconography, etc. This is the reason why all masterpieces of art are displayed

exclusively to be seen in the round at the expense of much floor space. In the case of those objects having special characteristics exhibited showing one view, they need be supplemented with drawings and photographs in order to bring out these special features. Just as much overcrowding makes it difficult to assess the value of the objects concerned, over-ornamentation of the background tends to distract attention. An unobtrusive background is the hallmark of a good exhibition of archaeological objects.

For a museum to serve the purpose of educating the visitor, all objects need be provided with explanatory labels and whenever necessary supplemented with maps, charts, photographs, etc. The provision of such labels giving precise information regarding identity, date, provenance and other details is very essential in the case of archaeological exhibits. However, archaeological objects are such that their identity and dating require intensive and continued research. Therefore, in order to avoid misinterpretation and misinformation, the data supplied in the labels should be revised time and again in the light of new research.

Another important aspect of museology is the publications such as guides, bulletins, annual reports, journals, catalogues and photographs of important exhibits. A guide book supplies general information regarding the different galleries and their exhibits, while a bulletin or a report would be of a semi-research nature providing up-to-date information regarding the collections. These would serve as corpora of museum material for the use of the research workers of different specialities. Museum journals go a long way in helping the educationist by the publication of research done by experts in specialized fields.

As we have pointed out at the outset itself, all museums lay stress on their educational services. All those who visit a museum should be provided with facilities to widen their knowledge and cultivate taste. The contemporary museums are alive to this fact and endeavour to kill what we may call the 'museum fatigue'. Organized lecture tours conducted by qualified and well informed guides, film shows, etc., are means of providing such services by the museum to enlighten the public. It is for this reason that some museums, particularly in western countries, have established separate education departments to be responsible for the educational activities in a museum such as holding regular classes and seminars. We may reiterate here that archaeological education is incomplete without regular visits to museums, and the museum staff should be in a position to guide and help in their quest. The study of antiquity by getting acquainted with original materials is a practical form of education. This calls us to the consideration of another important department of the museums, namely, the reserve collections.

All museums agree that the galleries open to the public should be supplemented by reserve collections for the use of the specialists. Every museum handling archaeological material has its

own reserve collection and these collections are very useful to the research worker dealing with antiquities. Though the reserve collection is some kind of a storehouse, yet it should not be treated as mere dumping ground for extra materials. It is part and parcel of the galleries of the museum and therefore, needs orderly display and should be under the care of the technical staff. It is most important that a reserve collection be readily accessible to the research worker. Some of the reserve collections in the larger museums of the world are miniature museums in themselves. Some of these collections are so vast that one particular group of objects in a collection would supply sufficient material for one to specialize in that branch of study.

These basic factors which we have outlined above would be sufficient to throw light on the interdependence of museums and archaeology and the vital role of the museums in the revelation of the past through archaeological remains. It is our sincere hope that, with the assistance of the Foundations like the United Nations Educational Scientific and Cultural Organization (UNESCO) and the International Council of Museums (ICOM), our own museums will have a bright future and be able to promote the furtherance of cultural education.

"I appeal, therefore, for a higher measure of concentration, on the part of British archaeologists, upon the major achievements of man as a social animal, and for the evolution of the necessary techniques for the purpose"

— Mortimer Wheeler

DR. K. INDRAPALA
Lecturer in History
University of Sri Lanka,
Peradeniya.

PAUL GOLDSCHMIDT

SRI LANKA'S FIRST ARCHAEOLOGICAL COMMISSIONER¹

Although scholarly interest in the antiquities of Sri Lanka had begun in the early years of British rule, it took nearly three-quarters of a century for the British colonial government of the Island to appoint a Commissioner to look after archaeological matters. Even in India it took some time for the government to shoulder the responsibility for archaeological work and it was only in 1862 that the Archaeological Survey of India came formally into being. The establishment of the Archaeological Survey of India and the work done by it in the early years of its existence no doubt influenced the government of Ceylon to set up a similar Survey in the Island. And in 1868 an Archaeological Commission was appointed 'to consider practical measures to be taken to conserve ancient architectural structures and other works of art.' But it was only in 1875 that an Archaeological Commissioner was appointed by the government.

The first Archaeological Commissioner was a young German scholar named Paul Goldschmidt. He was born in Danzig (now Gdansk in Poland, then part of the German Empire) in 1850. Not much is known about his early life. He had his higher education in the universities of Heidelberg, Berlin, Tübingen and finally passed out of the university of Göttingen in 1872. He was mainly interested in

the study of Indo-Aryan languages and, after his graduation, spent two years in London studying Prakrit manuscripts, especially those of the Jainas.

While in London, Goldschmidt was offered an appointment by the colonial Government of Ceylon to collect the ancient inscriptions of the Island. He left London at the end of 1874 and assumed duties in Colombo early in 1875 as the first Archaeological Commissioner. His task was mainly confined to the discovery, decipherment and interpretation of the ancient Sinhala inscriptions.

Goldschmidt started his work at a time when almost all the sites yielding inscriptions were, as many of them still are, in thick jungles and when communications and transport facilities had not developed. Most of the sites were haunted by wild buffaloes, elephants and bears. Travelling to and working at such sites were fraught with danger. To add to the wild beasts, there was always the more dangerous malaria mosquito, which in fact turned out to be Goldschmidt's killer.

In spite of the many difficulties he had to face, Goldschmidt made rubbings and eye-copies of a number of Sinhala inscriptions in the North-Central Province, North-Western Province and in the Hambantota District. He submitted his first report within six months of his assuming

1. This is a revised version of an article published in the *Sun* of 13 May 1972 (Colombo) to commemorate the 95th anniversary of the death of Goldschmidt.

duties,² a second two months later³ and another in 1876.⁴ These were published as Sessional Papers, and, on account of their value to Indologists were reproduced in full in the volumes of the *Indian Antiquary*.⁵

Although Goldschmidt worked in Ceylon only for a period of two years and did not live to publish the texts of all the inscriptions copied by him, he deserves much credit as a pioneer in the field of Sinhala epigraphy.

Ever since the successful decipherment of the Brahmi script in India by James Prinsep in the eighteen-twenties, scholars had shown an interest in Sinhala epigraphy and a few of them had attempted to decipher the old Sinhala inscriptions. One of the earliest was George Turnour, who in collaboration with James Prinsep and a Sinhala scholar, read a few of these Sinhala records. Some of these were published in the *Ceylon Almanac* (1834).⁶ A. O. Brodie and T. W. Rhys-Davids

were two other scholars who deciphered and published a few of the early Sinhala inscriptions before the appointment of Goldschmidt.⁷ But this young German scholar was the first to undertake a systematic study of these inscriptions as a full-time epigraphist. He traced the links between the ancient Indian Brahmi script and the modern Script and, within a short time, was able to decipher Sinhalese inscriptions of all ages.⁸ This enabled him to give for the first time a palaeographical account of the Sinhala alphabet.

Goldschmidt also realised the value of these early inscriptions for the reconstruction of the history of the Sinhala language and his work almost foreshadowed the lines along which another German scholar of Sinhala, the well-known Wilhelm Geiger, later worked to trace the development of the Sinhala language.

Goldschmidt was also the first to attempt a chronological grouping of the Sinhala inscriptions. He categorised the

2. P. Goldschmidt, Report on the Inscriptions found in the North-Central Province, Sessional Paper No. 9 (Colombo 1875).
3. P. Goldschmidt, Further Report on the Inscriptions found in the North Central Province, Sessional Paper No. 24 (Colombo 1875).
4. P. Goldschmidt, Report on Inscriptions found in the North-Central Province and in the Hambantota District, Sessional Paper No. 11, (Colombo 1876).
5. *Indian Antiquary*,
6. G. Turnour, 'Translations of Inscriptions, to serve as an appendix to the "Epitome of the History of Ceylon" with an Introduction by George Turnour,' *Ceylon Almanac*, 1834, Pt. 3, pp. 171-192.
7. A. O. Brodie, 'Notice of various rock inscriptions, in the North-Western Province', *Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society*, II. No. 8, 1855, pp. 181-184.
8. P. Goldschmidt, Report on Inscriptions, (First report), p. 3

early inscriptions as those belonging to three periods—namely (1) the period from the introduction of Buddhism to the beginning of the Christian era, (2) from the beginning of the Christian era to the fourth century, and (3) from the fourth to the eleventh century. This categorisation still seems to hold good, as is reflected by the division of volumes in the series on the **Inscriptions of Ceylon** now being published by the Archaeological Survey of Ceylon.⁹

While credit must certainly be given to the pioneering efforts of this scholar, it must be stated that Goldschmidt had a long way to go in the successful interpretation of the records collected by him. His interpretation of some of the important terms occurring in them had many glaring errors, as for instance the identification of **parumaka** with **Brahmana**. Had he lived long to work on these records, there is no doubt that he himself would have detected many of these errors. His premature death undoubtedly retarded the progress of Sinhala epigraphical research.

Goldschmidt was also among the first to evince a keen interest in the language of the Veddhas of Sri Lanka. In 1877, he was planning to return to Europe for a short period and then to come back to Sri Lanka and investigate the language of the Veddhas. But on 7th May that year the deadly malaria disease struck him down, putting an end to a very promising career of scholarship.

Great advances have been made in Sinhala epigraphical studies since the time of Goldschmidt. The many errors committed by Goldschmidt and by some of his immediate successors in the reading and interpretation of some of the early Sinhala inscriptions have now been corrected, largely due to the prodigious efforts of one of Goldschmidt's later successors, Professor Senerat Paranavitana, who gave fifty years of his life—far more time than any other scholar—to epigraphical researches in Sri Lanka. Despite these many errors, none will deny that Goldschmidt made an important contribution to the development of Sinhala epigraphical studies, which was in its infancy at that time. The work of Goldschmidt and his immediate successors has been beautifully summed up by Paranavitana in the following words:

“That we can today discover glaring errors in many of the texts of the inscriptions and their interpretations published by them, should by no means detract from the great credit due to these pioneers for their contributions to our knowledge of the ancient culture of this Island which was often the result of work undertaken at great personal risk and sacrifice...”¹⁰

And no other scholar had sacrificed more in the pursuit of Sinhala epigraphical research than Paul Goldschmidt had done.

9. S. Paranavitana, **Inscriptions of Ceylon**, Vol. I (Colombo 1970). This volume deals with the inscriptions from the third century B. C. to the first century A. D. The second volume, which is in the press, deals with the inscriptions from the first century to the fourth century A. D.

10. *Ibid.*, p. i

கந்தரோடையிற் கிடைத்த ஒரு பிராமிச்சாசனம்

1970 ஜூலையில் அமெரிக்காவின் பென்சில்வேனியாப் பல்கலைக்கழகத்து நூதனசாலையின் தொல்பொருளியலாராய்ச்சிக்க குழு ஒன்று கந்தரோடையிலே அகழ்வாராய்ச்சி நடத்தியது. அப்பொழுது 'விளாமரத்தடிக்குழி' என அவர்கள் பெயரிட்ட குழியில் சாசனம் பொறித்த மட்பாண்ட ஓடு ஒன்று அகழ்ந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டது.¹ இதற்கு KTD A14 என்ற எண் இடப்பட்டது. இவ்வோடு ஒரு துறவியின் பிச்சைப் பாத்திரத்தின் பாகமாக இருந்திருக்கவேண்டும் என எண்ண இடமுண்டு. இதிலுள்ள சாசனம் பிராமி எழுத்துக்களைக் கொண்டது.

இலங்கையில் அநுராதபுரத்திலும் வேறிடங்களிலும்², இந்தியாவில் அரிக்கமேடு³ போன்ற இடங்களிலும் இது போன்ற பிராமிச்சாசனம் பொறித்த மட்பாண்ட ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. எனினும், கந்தரோடை மட்பாண்டச் சாசனத்துக்கு ஒரு தனி முக்கியத்துவம் உண்டு. யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே இதுவரை கிடைத்த மிகப்பழைய சாசனம் இது. இம் மாவட்டத்திலே கிடைத்துள்ள ஒரே யொரு முறையான பிராமிச்சாசனமும் இதுவே. இதைத் தவிர, பிராமி எழுத்துக்களைக் குறிகளாகக் கொண்ட மட்பாண்ட ஓடு ஒன்றும் செங்கல் ஒன்றும் கந்தரோடையிலே கிடைத்துள்ளன.⁴ ஆனால் இவை முறைப்படியான சாசனங்கள் அல்ல.

இச் சாசனத்திலே ஆறு பிராமி எழுத்துக்கள் உள். சாசனத்தின் பொருளைக் கொண்டு இது ஒரு முழுமையான சாசனம் என்று கொள்ளலாம். அதாவது சாசனத்தின் வேறு எழுத்துக்கள் எமக்குக் கிடைக்காதுபோயின என்று கொள்ளவேண்டிய

அவசியமில்லை. இச் சாசனத்தின் வாசகம் அநுராதபுரத்து மட்பாண்ட ஓட்டுச் சாசனங்களின் வாசகத்தை ஒத்தது. சாசனத்தின் முதலாவது எழுத்தை 'மா' என வாசிக்கமுடியும். ஆனால், இலங்கையின் தொல்பொருளியல் துணை ஆணையாளர் (சாசனவியலாளர்) கலாநிதி W. ஸத்தாமங்கல கருணரத்ன அவர்கள் இதனை ஒரு குறியீடாக எடுத்துக்கொள்கிறார். காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் ஸெ. பரணவிதான அவர்களும் அவ்வாறே அதனைக் கொள்ள விரும்பினார் என அறிகின்றேன்.⁵ இவ்விரு அறிஞர்களுடைய பிராமிச்சாசனவியல் அறிவுக்கு நான் பெருமதிப்புச் செலுத்தும் காரணத்தினாலும், இலங்கையிலே பிராமிச்சாசனங்களுடன் மேற்கூறியதுபோன்ற குறியீடுகள் இடம்பெறும் காரணத்தினாலும், இச் சாசனத்தில் வரும் முதல் எழுத்தை ஒரு குறியீடாக இக்கட்டுரையிலே கொள்ளுகின்றேன். இதை ஒத்த குறியீடு பெரிய புளியங்குளம், நட்டுக்கந்த, தோணிகல, பரமகந்த போன்ற இடங்களிலே உள்ள சாசனங்களுடன் காணப்படுகின்றது.⁶ இக் குறியீட்டின் முக்கியத்துவத்தை இதுவரை திருப்திகரமாக அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

குறியீட்டின் பின் வரும் எழுத்துக்கள் தெளிவாக இருப்பதால், சாசனத்தை வாசிப்பதிலே எதுவித பிரச்சினையும் இல்லை. இதன் வாசகம் "ததஹபத" என்பதாகும். இலங்கையின் பழைய குகைச் சாசனங்களின் எழுத்தை இந்த எழுத்துக்கள் ஒத்துள்ளன. கந்தரோடைச் சாசனத்தின் காலம் ஏறத்தாழ கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டாகும்.

இச் சாசனத்தின் மொழி இலங்கையிலுள்ள கிறிஸ்துவர்க்கு முற்பட்ட காலத்

கந்தரோடையிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட மட்பாண்ட ஓடு

மைப்பிரதி : கா. இந்திரபாலா

துக் குகைச்சாசனங்களுடைய மொழியாகும். அதாவது இது ஒருவகைப் பிராகிருதமாகும். பொதுவாக இதனைச் சிங்கள—பிராகிருதம் என்பர். இச் சாசனத்தின் வாசகமாகிய “ததஹ பத” (தத=தத்த என்னும் சிறப்புப் பெயர்; ஹ=உடைய என்ற உருபு; பத=பாத்திரம்) தத்தவின் பாத்திரம் என்று பொருள்படும்.

இதில் வரும் சிறப்புப் பெயராகிய தத என்பது தத்த என்ற சமஸ்கிருதப் பெயரின் பிராகிருத வடிவமாகும். ஆதி இலங்கையில் இது பலராலே தரிக்கப்பட்ட பெயராக இருந்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில்,

இலங்கையின் குகைச்சாசனங்கள் பலவற்றிலே இப்பெயர் காணப்படுகின்றது.⁷ பத என்ற சொல் குகைச் சாசனங்களிலே இடம்பெறவில்லை. ஆனால் அநுராதபுரத்திற் கிடைத்த மட்பாண்ட ஓட்டுச் சாசனங்களிலே இது காணப்படுகின்றது.⁸ சமஸ்கிருதச் சொல்லாகிய ‘பாத்ர’ என்பதன் பிராகிருத வடிவம் இது.

வாசகம்

த த ஹ ப த

மொழிபெயர்ப்பு
தத வின் பாத்திரம்

[அடிக்குறிப்புகளுக்கு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பின் அடிக்குறிப்புகளைப் பார்க்கவும்]

“வரலாற்றுசிரியன் கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளைத் தனது மனதிலே திருப்பியமைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவருடைய கருத்தினை நன்கு ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டும். அக்கருத்தின் வெளிப்படையான போக்கு என்ன என்பதையும், ஊகமாக அதன்மூலம் புலப்படுத்தப்படும் விளைவுகள் எவை என்பதையும் அறிதல் அவசியமாகும். பொதுவாகவே, இக் கருத்தினைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். கடந்தகாலச் சின்னங்கள் அல்லது ஆவணங்களைத் தன்முன் வைத்துத்தான், ஒருவன் வரலாற்று ரீதியிலே சிந்திக்க முடியும். இச் சின்னங்களை விட்டுச் சென்றுள்ள கடந்தகாலம் எப்பெயர்ப்பட்டது என்பதை அறிவதே அவருடைய நோக்கமாகும்.”

— கொலிங்லூட்.

A BRĀHMI POTSHERD INSCRIPTION FROM KANTARODAI

In July 1970 a team of archaeologists from the University of Pennsylvania Museum excavated an inscribed potsherd from a pit at what they termed the 'woodapple site' at Kantarodai (Jaffna District)¹. This find was given the number KTD A14. The potsherd, belonging to the rouletted variety, presumably formed part of the begging bowl of a mendicant monk. The inscription is in Brāhmi characters.

Although similar potsherds with Brāhmi inscriptions have been discovered at Anuradhapura and elsewhere² in Sri Lanka as well as at such Indian sites as Arikamedu³, this potsherd inscription is of some significance. This is the earliest inscription so far discovered in the Jaffna District. It is also the only proper Brāhmi inscription found in that district, the other known examples being potter's marks and mason's marks in Brāhmi characters.⁴

The inscription consists of six Brāhmi Characters and is presumably a complete record, the text being similar to those of the Anuradhapura potsherd inscriptions mentioned above. The first character may be read as 'mā', but Dr. W. Saddhamangala Karunaratne, the Assistant Archaeological Commissioner (Epigraphy) of Sri Lanka is inclined to take it as a symbol. The present writer understands that the late Prof. S. Paranavitana also read it as a symbol⁵. As the present writer has a high regard for the knowledge of these two scholars in the field of Brāhmi inscriptions and as such symbols do occur in the Brāhmi inscriptions of Sri Lanka, this interpretation is adopted by him in this article, although personally he would prefer to read it as the letter 'mā'. A similar symbol occurs at the beginning of some of the Brāhmi cave inscriptions at Periya Puliyankulam, Nattukanda, Toingala, Paramakanda and

1. *The present writer is indebted to Dr. Vimala Begley and Mr. Bennet Bronson of the University of Pennsylvania Museum team for allowing him to inspect this potsherd and to Dr. R. H. De Silva, the Archaeological Commissioner for granting him permission to publish the photograph of this potsherd. News of the discovery of this inscription and its text were first published in the Tamil journal Cintanai K. Indrapala (Editor), 'news and notes' Cintanai, III, 2, July 1970, P. 158 (Peradeniya)*
2. *S. Paranavitana, The Excavations in the Citadel of Anuradhapura, Memoirs of the Archaeological Survey of Ceylon, Vol. III, pp. 11—12 (Colombo 1936) H. Parker, 'Report on Archaeological Discoveries at Tissamaharama', Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society, Vol. VIII, No. 27, pp. 67—68.*
3. *R. E. M. Wheeler, A. Ghosh and Krishna Deva, 'Arikamedu: An Indo—Roman Trading station on the East Coast of India', Ancient India Bulletin of the Archaeological Survey of India, No.2 July 1946, pp. 111—114.*
4. *Mr. S. Ponnampalam of Alaveddy has, in his remarkable collection of antiquities from Kantarodai, a potsherd and a brick with Brāhmi characters marked on them.*
5. *I am indebted to Dr. W. S. Karunaratne for this information.*

other places⁶. That this symbol is in some way related to the inscription is obvious, but so far it has not been possible to explain its significance satisfactorily.

There is no difficulty in reading the inscription proper, as the letters are very clearly incised. The reading is 'Dataha pata'. The letters are similar to those of the early cave inscriptions of Sri Lanka and may be said to belong to about the second century B. C.

The language is the same as that of the pre-Christian cave inscriptions of Sri Lanka, namely a form of Prakrit generally referred to as Sinhalese-Prakrit. Dataha Pata means 'the bowl of Data'.

The proper name Data occurring in this inscription is the Prakrit form of the Sanskrit Datta. It must have been a fairly common name in ancient Sri Lanka for it occurs in a number of Brāhmi cave inscriptions in the Island.⁷ The word 'pata' does not occur in the cave inscriptions but occurs in the potsherd inscriptions from Anuradhapura.⁸

It is the Prakrit form of the Skt. pātra.

Text of the Inscription

Dataha pata

Translation

The bowl of Data

6. *S. Paranavitana, Inscriptions of Ceylon Vol. I, p. XXVI. (Colombo 1970).*
7. *Ibid., Inscr. Nos. 70, 86, 122, 123, 146, 154, 159, 185, 206, 230, etc.*
8. *S. Paranavitana, The Excavations in the Citadel of Anuradhapura, p. 11.*

"The Ceramic art, generally, is one of extreme importance. Apart from the intrinsic value of its finer products as works of art, many surviving specimens are also social documents of considerable importance which are virtually indestructible by any of the agencies which corrode metals and destroy less durable materials"

— George Savage

கல்வெட்டாராய்ச்சி அறிஞர் தி. நா. சுப்பிரமணியம்

தமிழியலின் சிற்சில துறைகளிலே இந்நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற குறிப்பிடத்தக்க ஆராய்ச்சிகள் சில பல்கலைக்கழகங்களுக்குப் புறத்தே, தனிப்பட்ட ஆய்வாளர்களால் நிகழ்த்தப்பெற்றிருக்கின்றன. இத்தொடர்பில், வெ. சாமிநாதசர்மா, பொ. திருகூடசுந்தரம்பிள்ளை, ச. கு. கணபதி ஐயர், மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, தி. வீரபத்திர முதலியார் முதலியோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களோடு வைத்து எண்ணப்பட வேண்டியவர், சென்ற வருடம் முற்பகுதியில் மரணமடைந்த தி. நா. சுப்பிரமணியம் அவர்கள். பல்லாண்டுகளாக அடக்கமாக இருந்து பொதுவாக வரலாற்றியலுக்கும் சிறப்பாகக் கல்வெட்டாராய்ச்சிக்கும் அரும்பணி ஆற்றிவந்திருக்கும் சுப்பிரமணியன் ஆராய்ச்சியாளர் மட்டுமல்ல; ஆக்க இலக்கியத்துறையிலும் வல்லவர்.

தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள ஓடையலூரிலே அறுபத்து ஒன்பது வருடங்களுக்கு முன் (19-4-1904), இவர் பிறந்தார். இவரது முழுப்பெயர் திப்பிராஜபுரம் நாராயண சுவாமி சுப்பிரமணியன் என்பதாகும். திப்பிராஜபுரம், கும்பகோணம் வலங்கைமான் மார்க்கத்தில் குடந்தையிலிருந்து ஐந்தாவது மைலில் உள்ளது.

பள்ளிப்படிப்புக்குப்பின் கல்லூரியில் F. A. எனப்படும் (பழைய) இன்டர்மீடியட் தேர்வுடன் படிப்பை நிறுத்திக்கொண்டார். அக்காலத்திலேயே அவருடைய கவனம் சாசன ஆராய்ச்சியில் திரும்பியிருந்தது. பொழுது போக்காகத் தொடங்கிய ஈடுபாடு நாளடைவில் முழுநேர உழைப்பாகிவிட்டது. ஏனெனில் ஏறத்தாழ நான்கு தலாப்தங்களுக்கு மேலாக சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியையே பிரதான

பணியாகச் செய்துவந்திருக்கிறார். கல்வெட்டாராய்ச்சித் துறையில் தவம்புரிந்த கர்மயோகி என்கூட அவரை வருணித்தல்தகும்.

மாணவனாக இருந்த காலத்திலே கல்வெட்டாராய்விற் கொண்டிருந்த ஆர்வத்தினால் அவர் பலருடன் தொடர்புகொண்டிருந்தார். அவர்களில் முக்கியமானவர் புதுச்சேரியில் இருக்கின்ற பிரெஞ்சுக் கல்லூரியிலே பேராசிரியராய் இருந்த மூவோ துய்ப்ரேய் (Jouveau Dubreuil) என்பவர். பல்லவர்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியிலே முன்னோடியாய் விளங்கிய அப்பிரெஞ்சு ஆய்வாளர், இளம் வயதிலேயே சுப்பிரமணியம் சாசனவியலிற் காட்டிய ஆர்வத்தையும் அக்கறையையுங் கண்டு பலவாறு பாராட்டி உற்சாகப்படுத்தினார். 1966ஆம் ஆண்டு தமிழ் வரலாற்றுக் கழக வெளியீடாக தி. நா. சுப்பிரமணியம் பதிப்பித்த பல்லவர் செப்பேடுகள் முப்பது என்ற நூல் வெளிவந்தது. பல்லவர்காலக் கட்டடங்கள், கல்வெட்டுக்கள் முதலியவற்றை ஆராய்ந்து கண்டறிந்து தமிழ்நாட்டாருக்குத் தெரியப்படுத்திய பிறநாட்டறிஞரின் செயல்முறை இறுதிவரை சுப்பிரமணியத்திற்கு முன் மாதிரியாய் இருந்தது என்று கருத இடமுண்டு. இரண்டாவது உலகப்போருக்கு முன்னதாக துய்ப்ரேய் தாயகம் திரும்புகையிற் சுப்பிரமணியத்தைப் பாரிஸ் நகருக்கு உடன் அழைத்துச் செல்ல விரும்பினார். ஆனால் பல காரணங்களினால் சுப்பிரமணியம் போக இயலவில்லை.

படிப்பை முடித்துக்கொண்ட பின் இரண்டொரு வர்த்தக நிறுவனங்களிலே எழுதுவினைஞராகப் பணிபுரிந்தபின் டி. எஸ். சொக்கலிங்கத்தின் தினசரி பத்திரிகையிற் சேர்ந்து சிலகாலம் பணிபுரிந்தார்.

இக்காலத்திலிருந்து வரலாற்று நவீனங்கள் பல எழுதிவந்தார். தினசரிப் பத்திரிகை நின்று போனதும், சென்னை ஓலைச்சுவடி நூல்நிலையத்திற்கு, தென்னிந்திய கோயிற் சாசனங்கள் பதிப்பிக்கும் பாரிய பணியை ஏற்றார். இது தமிழாராய்ச்சிக்குக் கிடைத்த நற்பேறு என்பதில் ஐயமில்லை.

சுமார் இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக அயராது (இடைவிடாது தொல்லை கொடுத்த நோய்களோடு போராடிக்கொண்டே) தென்னிந்திய கோயிற் சாசனங்கள் என்னும் மாபெரும் ஆராய்ச்சி நூலை மூன்று பாகங்களாக (நான்கு பகுதிகளில்) வெளியிட்டார். இந்நூலிற் பதிப்பிக்கப் பெற்ற சாசனங்களின் மொத்தத் தொகை 1299 ஆகும். இஃது ஓர் அசுர சாதனை என்பதில் ஐயமேயில்லை. இந் நூலின் மூன்று பாகங்களும் மும்மணிகள்; எனினும் அவற்றுள் இறுதிப்பாகம், தி. நா. சு. வின் பெரும்பணிக்குச் சிகரம் வைத்தாற் போலமைந்தது. சாசனங்களைத் தவிர, 'இராமானுஜர் காலத்தைப்பற்றிய குறிப்பு', 'வரலாற்று ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு', 'தென்னிந்திய சாசன இயல்', 'தமிழ் எழுத்துக்களின் வரிவடிவ வளர்ச்சி', 'சாசனச் சொல் அகராதி' என்பன அநுபந்தங்களாக உள்ளன. ஒவ்வொன்றும் அரிய தனி நூலாக விளங்கும் தகைமை உடையன. ஓலைச்சுவடி நூல் நிலையத்தின் மற்றொரு வெளியீடாக 1959இல் சாமுத்திரிகா லட்சணம் என்ற செய்யுள் நூலை ஆராய்ச்சி யுரையுடன் பதிப்பித்தார். கோயிற் சாசனப் பதிப்பு முடிந்தபின், குடும்பத்தில் நிகழ்ந்த சில துன்ப நிகழ்ச்சிகளினாலும், உடல்நலக் குறைவாலும், வீட்டை விட்டுச் செல்லாமல் தம்முடைய கவனம் முழுமையையும் கல்வெட்டு வரலாற்று ஆராய்ச்சியிற் செலவிட்டார்.

அதுமுதல் ஏறக்குறைய பத்தாண்டுக் காலம் அவர் பல்லவர் வரலாற்றிலும், தென்கிழக்கு ஆசியாவில் தமிழக மன்னர்களுடைய ஆட்சி பற்றிய ஆராய்ச்சியிலும் முழுவேகத்துடன் ஈடுபட்டார். இக்காலப் பகுதியில் அவர் கண்ட முடிபுகள் சில, இத்துறையில் ஈடுபட்டுள்ள ஆராய்ச்சியா

ளர் சிலரைச் சிந்திக்கவைத்துள்ளன: தாம் கண்டறிந்த செய்திகளையும், முடிபுகளையும் ஆங்கிலத்தில் வெளியிடுவது பயனுடைத்து எனக்கருதி தென்கிழக்கு ஆசியாவும் தமிழ் நாடும் என்ற தொடரில் ஆறு புத்தகங்கள் எழுதினார்.

1. Pallavas of Kanchi in S. E. Asia
2. Pandyas in S. E. Asia
3. Cholas in S. E. Asia
4. Cheras in S. E. Asia
5. Srivijaya or Sirvishaya (Merchant Guild)
6. Tamil Nadu—Twelve and Eighteen

இவற்றில் முதல் புத்தகமே இதுவரை வெளிவந்திருப்பதாய்த் தெரிகிறது. வெளியிட்டோர் சுதேசமித்திரன் பதிப்பகத்தார். தமிழ் நாட்டிலே வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கு உதவும்பொருட்டு நண்பர்கள் சிலருடன் சேர்ந்து ஏழுவருடத் திட்டம் ஒன்று தயாரித்து மாநில, மத்திய அரசாங்க உதவியையும் பெற்று தமிழ் வரலாற்றுக் கழகம் என்ற நிறுவனத்தை உருவாக்கினார். ஆனால் அந் நிறுவனத்தில் நடந்த கசப்பான சம்பவங்களினால் அதினின்றும் வெறுப்புடன் வெளியேறினார்.

கல்வெட்டு வரலாற்று ஆராய்ச்சி விஷயங்களில், கே. ஜி. கிருஷ்ணன், கலாநிதி என். வேங்கடராமையா, கே. ஏ. நீலகண்டசாஸ்திரி, கே. ஆர். ஸ்ரீநிவாசன் கே. வி. செளந்தரராஜன், டி. வி. மஹாலிங்கம், கே. கே. பிள்ளை, ஸ்ரீராமதேசிகன், இரா. நாகசர்மி ஆகியோருடன் அடிக்கடி தொடர்புகொண்டு உழைத்தார். உ. வே. சாமிநாத ஐயருடனும் சில காலம் தொடர்பு கொண்டு இலக்கிய ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தியிருக்கிறார். ஆக்க இலக்கியங்களும் ஆராய்ச்சி நூல்களுமாகப் பதினெட்டு நூல்கள் அவர் எழுதி வெளிவந்துள்ளன.

1. பண்டைத்தமிழ் எழுத்துக்கள் (1938)
2. கங்கை கொண்ட சோழன்
3. பல்லவ மகேந்திரவர்மன்
4. ஹைதர் காலம்
5. தோட்டியை மணந்த அரசகுமாரி

6. காட்டு மல்லிகை (நாட்டார் பாடல் தொகுப்பு)
7. மயூரன்
8. சின்னாதேவி
9. ராஜசுந்தரி } நாடகங்கள்
10. நாட்டியக்காரி
11. கோயிற்சாசனங்கள் (பதிப்பு)
12. பல்லவர்செப்பேடு முப்பது (பதிப்பு)
13. அமரதீபம்
14. பெண்வேஷம் (சினக்கதை மொழி பெயர்ப்பு)
15. Pallavas of Kanchi
16. கட்டபொம்பு
17. தமிழகம் பஞ்சாயத்தின் தாயகம்
18. சாமுத்திரிகா லட்சணம்

1930ஆம் ஆண்டளவிலே எழுதத் தொடங்கிய தி. நா. சு. மேற்காட்டிய நூல்களேவிட, சஞ்சிகைகளுக்கு எழுதியுள்ள கட்டுரைகளும் கதைகளும் குறிப்புகளும் நூற்றுக்கணக்கானவை. ஆக்க இலக்கியத்திலாயினும் சரி, அறிவு இலக்கியத்திலாயினும் சரி, ஆய்வறிவுக்கும், உண்மைக்கும், நேர்மைக்கும் அவர் அளித்த முக்கியத்துவமே, இன்றைய தமிழ்நாட்டு ஆராய்ச்சியாளர் பெரும்பாலாரிலிருந்து அவரை வேறுபடுத்துகிறது. இது விஷயத்தில் அவரை எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையுடன் ஒப்பிடுதல் பொருத்தமாயிருக்கும்.

நவீன தமிழிலக்கியத்திலே சுப்பிரமணியன் அவர்களது ஸ்தானம் இன்னும் தகுந்த முறையில் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை யாயினும் தமிழாராய்ச்சித் துறையில் அவருக்குரிய உறுதியான இடம் பற்றி எத்தகைய சர்ச்சைக்கும் இடமில்லை. சுமார் முப்பத்து ஐந்து வருடங்கட்கு முன்னரே (1938) பண்டைத்தமிழ் எழுத்துக்கள் என்ற நூலைத் தமிழில் எழுதித் தமிழியல் உலகைத் தமக்குக் கடமைப்படுத்திவிட்டார். பல காரணங்களுக்காக இந்நூல் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கது. அதற்கு முன் ஏ. வி. பெர்ணல்

என்ற மேனாட்டு ஆய்வாளரும், து: அ. கோபிநாதராயர் என்ற தென்னிந்தியருமே தென்னகத்தில் எழுத்துக்களின் வரிவடிவ வளர்ச்சிபற்றிக் குறிப்பிடத்தக்க ஆராய்ச்சி நூல்கள் எழுதியிருந்தனர். அவர்கள் இருவரும் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதினர். 'ஆராய்ச்சிமொழி ஆங்கிலமே' என்றிருந்ததி. நா. சுப்பிரமணியன் தனது நூலைத் தமிழில் எழுதி உதவினர். அதற்குப் பின்னரும் கலாநிதி ஸி. சிவராமமூர்த்தி என்பார் 1952இல் இந்திய சாசனவியலும் தென்னிந்திய எழுத்துக்களும் என்ற நூலை ஆங்கிலத்திலேயே எழுதினர். அது சென்னை அரசாங்க நூதனசாலை வெளியீடுகளில் ஒன்றாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. தாய் மொழிமூலம் உயர்கல்வியும் ஆராய்ச்சிகளும் நடைபெறவேண்டும் என்று சுப்பிரமணியன் ஆரம்பத்திலிருந்தே கருதிவந்தமைக்கு இம்முயற்சியும் சிறந்த சான்றாகும்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் திரு. சுப்பிரமணியனது சிறப்பியல்பு அவரது நடுவுநிலைமையாகும். கடந்த முப்பது நாற்பது வருடங்களாகத் தமிழகத்து 'ஆய்வாளர்' பலரை ஆட்டிப்படைத்து வரும் மனக்கோட்டங்களுக்கும் துவேஷங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவராய் ஒருபாற்கோடாமல் விடயங்களை நோக்கி ஆராய்ந்தார் அவர். பிராமண சமூகத்தைச் சேர்ந்தவராய் இருந்தபோதிலும் சமஸ்கிருதவெறி அவரிடத்துக் கிஞ்சித்தும் காணப்படவில்லை. அதைப்போலவே ஆராய்ச்சியைப் பொழுது போக்காய்க் கொண்டவராய் இருந்தபோதும் மேற்போக்காகக் கலையில் ஈடுபட்ட dilettante அல்லர். கண்டிப்பான அளவு கோல்களைக் கடைப்பிடிப்பவராய் விளங்கினார்; போலிப் பேச்சுப் பாவனையும் அவரிடம் இருந்ததில்லை.

அவர் செய்த செயற்கரிய பணிகளையும் செய்ய விரும்பியவற்றையும் சிந்திக்கும்பொழுது அறுபத்தெட்டு வயதில் (30-1-1972) அகால மரணமடைந்தார் என்றே கூறத் தோன்றுகிறது.

வி. சிவசாமி எம். ஏ.

பட்டதாரித் திணைக்களம்

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி

வட்டுக்கோட்டை.

யாழ்ப்பாணத்தில்

1972ஆம் ஆண்டு கிடைத்த சில நாணயங்கள்

I. தொல்புரம் ஸாஹஸமல்ல(ன்) நாணயம்

இக்காசு தொல்புரத்திலே ஓர் அடி ஆழமுள்ள குழி வெட்டியபோது திரு. கே. வைரமுத்து ஆசிரியர் ஜே. பி. அவர்களாற் கண்டெடுக்கப்பட்டது. இஃது ஒரு செப்பு நாணயம்; வட்டவடிவமானது; 3.6 கிராம் நிறையுள்ளது. இதன் விட்டம் 19.7 மில்லி மீற்றர்; தடிப்பு மத்தியிலே 2.05 மில்லி மீற்றரும், ஓரத்திலே 1.87 மில்லி மீற்றருமாகும். கி. பி. 12—14ஆம் நூற்றாண்டு காலத்திய இலங்கை நாணயங்களைப் போன்றது. நாணயத்தின் பின்புறத்திலே மன்னரின் பெயர் ஸ்ரீ, மத்ஸா, ஹஸ, மல்ல என நான்கு வரிசைகளிலே தேவநாகரி எழுத்திலே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்காசு பற்றிய விரிவான கட்டுரை 'வீரகேசரி' யிலே (27-8-72) வெளிவந்துள்ளது.

II. வட்டுக்கோட்டைப் பொற்காசு

வட்டுக்கோட்டையிலே வசிப்பவரான வித்துவான் இ. பாலசுப்பிரமணியம் ஐயர் அவர்கள் தமது வளவிலே ஒரு பொற்காசு பெற்றுள்ளார். இது 36 கிராம் நிறை கொண்டது; 77 மில்லிமீற்றர் தடிப்புள்ளது; விட்டம் ஒரு பகுதியிலே 9.04 மில்லி மீற்றரும் பிறிதொரு பகுதியில் 8.75 மில்லி மீற்றருமுடையதாகும். இதிலே பெயர் ஒன்றுமில்லை. இதன் இருபுறங்களிலு முள்ள சின்னங்களைத் தொகுத்து நோக்கும் போது, கி. பி. 14—17ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே கேரளம், தமிழ்நாடு ஆகிய இடங்களிலே புழக்கத்திலிருந்த "வீரராயர் பணம்" (பூவராஹன்) என்றே இதனையும் கொள்ளலாம். இதுபோன்ற காசு அண்மையிலே கந்தரோடையில் திரு. சி. பொன்னம் பலம் அவர்களும் பெற்றுள்ளார். இக்காசு

பற்றியு மொரு விரிவான கட்டுரை வீரகேசரியிலே வெளிவரும்.

III. கந்தரோடை நாணயங்கள்

ஆதிகால, மத்தியகால வட இலங்கையின் பிரதான நகரங்களில் ஒன்றான கந்தரோடையிலே சில நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. இவை யாவும் செப்பு நாணயங்கள். இவற்றுள்,

(அ) லக்ஷ்மி நாணயம் ஒன்று. இஃது இரண்டாக உடைந்துவிட்டது.

(ஆ) ஸாஹஸமல்ல(ன்) காசு ஒன்று. தொல்புரம் நாணயத்திலும் பார்க்க இது துலக்கமானது.

(இ) இலச்சிணைகள் தெளிவற்ற அல்லது தேய்ந்த ஏழு காசுகள். இவற்றுள் ஒருசில ரோமக்காசுகளும் அடங்குவன.

(ஈ) 4 டச்சு நாணயங்கள். இவற்றுள் இரண்டு 1753லும், ஒன்று 1757லும், வேறொன்று 1780லும் வெளிவந்தவை. ஒருபுறத்திலே டச்சுக் கிழக்கிந்திய கம்பனியினைக் குறிக்கும் V. O. C. பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

IV. புங்குடுதீவு புவனேகபாகு நாணயம் :

புங்குடுதீவு மேற்கு இறுப்பிட்டியிலே முதலாம் புவனேகபாகு காலச் செப்புக் காசு கிடைத்துள்ளது. இக்காசு சுமார் 4 கிராம் நிறையும் 2 மில்லி மீற்றர் விட்டமும், 2.5 மில்லிமீற்றர் தடிப்பும் கொண்டது. பழைய பாளி, சிங்கள நூல்கள் சிலவற்றிலே 'பியங்குதீப' என அழைக்கப்படும் புங்குடுதீவிலே இத்தகைய காசு முதற் தடவையாகவே கிடைத்துள்ளது. இதுபோன்ற காசுகள் முன்னர் கிடைத்திருப்

பினும், அவை பற்றி அறிந்தோருக்குச் செய்திகள் கிட்டில: இக்காசினை யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபர் யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருளியற் கழகத்திடமிருந்து பெற்றுத் தொல்பொருளியல் இலாகா விற்கு அனுப்பியுள்ளார். இக்காசிலுள்ள அம்சங்கள் தெல்லிப்பழையிற் கிடைத்துள்ள இதுபோன்ற நாணயங்களில் உள்ளன. எனவே அக் கட்டுரை பார்க்க.

V. மண்கும்பான் சேது நாணயம்

திரு. கே. வைரமுத்து அவர்கள் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் தமது நண்பர் ஒருவர் மண்கும்பானில் எடுத்த நேர்த்தியான சேது நாணயமொன்றினைப் பெற்றுள்ளார். இதுவுமொரு செப்புக்காசு; வட்டவடிவமானது. ஆனால் ஓர் ஓரம் சற்றுத் தேய்ந்து விட்டது. இது 4.04 கிராம் நிறையுள்ளது; விட்டம் 18.5 மில்லிமீற்றர்; தடிப்பு ஓரிடத்திலே 2.35 மில்லிமீற்றர்; பிறிதோரிடத்திலே 1.94 மில்லிமீற்றர்.

முன்புறத்திலே மன்னர் நிற்கும் நிலையிலே காணப்படுகிறார். இடது கரத்தினை உயர்த்தி ஒரு மலரை (?) வைத்திருக்கிறார்; கிரீடம் தரித்துள்ளார்: "தோதி"யும் (வேட்டியும்), மேலாடையும் அணிந்துள்ளார். கரங்களின் கீழ் இரு பக்கங்களிலும் இரு குத்துவிளக்குகள் உள்ளன. இடப்புறமுள்ள விளக்குப் பெரிதாகும். இதற்கு வலப்புறமாக மூன்று புள்ளிகள் காணப்படுவன. வலப்புற விளக்கின் இரு தகளிகள் ஒன்றன்மேல் ஒன்றுள்ளன. ஓரங்களிலுள்ள சிறு கீறுகளில் இடப்புறமுள்ளவை இன்னும் துலக்காமாயுள்ளன.

பின்புறத்திலே கம்பீரமான தோற்றமுள்ள ஒருது படுத்த நிலையில் வலப்புறம் திரும்பியுள்ளது. அதன் வால் இடப்புறம் வளைந்துள்ளது. அதன் கழுத்திலே அலங்கார வேலைப்பாடுள்ள சங்கிலி காணப்படுகிறது. இடபத்திற்கு மேல் இளம் பிறை

யும், கீழே சேது (சேது) என்ற வாசகமும் காணப்படுகின்றன. பிறைக்கு மேலே சூரியனைக் குறிக்கும் புள்ளி காணப்படவில்லை. எருதிற்கு வலப்புறமாக நான்கு புள்ளிகளும், இடப்புறமாக மூன்று புள்ளிகளும், கீழே ஒரு புள்ளியும் உள்ளன. இவை யாவற்றையும் சுற்றி வட்டமாகச் சிறுகீறுகள் காணப்படுகின்றன.

இக்காசிலே காணப்படும் சின்னங்கள் சமய, தத்துவ ரீதியிலும் முக்கியமானவை என முதலியார் திரு. செ. இராசநாயகம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்¹. இருக்கும் நிலையிலுள்ள கம்பீரமான ஒருது சிவபிரானையும் சக்தியையும், புருஷனையும் (பரம்பொருளையும்), பிரகிருதியினையும் (மூலப்பொருளையும்) குறிப்பதாம். மேலும் 'ஓம்' என்ற புனித மந்திரத்தையும் இது கருதும்: எருதிற்கு மேலுள்ள இளம் பிறையும் புள்ளியும் சந்திரபிந்து அல்லது நாதத்தையும் பிந்துவையும் குறிக்குமாம். நாதமும் பிந்தும் சக்தியின் வடிவமாகப் பிரபஞ்சத்தின் தோற்றத்திற்கு மூலகாரணமாயுள்ளன எனச் சைவம் கூறும்.

இதிலுள்ள மூன்று புள்ளிகளும் (திரிபிந்து) இச்சாசக்தி, கிரியாசக்தி, ஞானசக்தி ஆகியோரையும், சத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய முக்குணங்களையும் கருதுவனவாம். மேலும் சூரியன், சந்திரன், அக்கினி ஆகியோரையும், ருத்திரன், பிரமா, விஷ்ணு ஆகிய மும்மூர்த்திகளையும் அவர்களின் சக்திகளான ரௌத்திரீ, சரஸ்வதி, வாமா ஆகியோரையும் கருதலாம்.

இவ்வாறு பரமேஸ்வரன் (இறைவன்) உலகத்தின் சிருஷ்டிகளுக்காக நாதம், பிந்து, திரிபிந்து ஆகிய வடிவங்களாகிப் பிரணவம் அல்லது ஓங்காரமாகிய மூலநாத வடிவத்தினைப் பூரணப்படுத்துகிறாராம்.

இக்காசிலுள்ள 'சேது' என்ற வாசகம் ராமேஸ்வரத்திலுள்ள புனித ஆலயத்தைக்

1. Rasanayagam Mudaliyar C. — "Jaffna Coins" Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society Vol. xxxi No. 83, 1930 — ப. 589-590.

குறிக்கும்: இதன் பெயர் ராமேஸ்வரம்; இராமர் சிவபெருமானை வணங்கிய ஸ்தலம். இங்கு பிரதான வழிபாடு (ராமர் பூசித்த) சிவலிங்கத்திற்கே நடைபெறுகிறது.

“ஆகவே, சேது நாணயத்தின் பின்புறத்திலுள்ள சின்னங்கள் பரமேஸ்வரனையும் (அவர் படைத்த) பிரபஞ்சத்தையும், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திலடங்கியிருந்த ராமேஸ்வரத்திலுள்ள ஆலயத்தையும் குறிப்பன” என முதலியார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.²

மேலும் நந்தி இலச்சினையினைப் பல்வவர், மைத்திரகர், ரெட்டிகள், கங்கர் முதலிய இந்திய அரசு வம்சங்கள் சிலவும் மேற்கொண்டிருந்தன. இதிலுள்ள புள்ளிகள் பெறுமதியினைக் குறிப்பதாகச் சிலர் கருதுவர். ஆனால், இதிலே காணப்படும் சில அம்சங்கள் — நந்தி, இளம்பிறை, சேது முதலியன மன்னரின் சைவசமயத் தொடர்பை வலியுறுத்துவன என்பதில் ஐயமின்றி.

இத்தகைய காசுகளைத் தொடக்கத்தில் இந்தியக் காசுகள் எனப் பலர் கருதினர். முதலியார் செ. இராசநாயகமும்³, சுவாமி ஞானப்பிரகாசருமே⁴ சேது நாணயம் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட தமிழ் மன்னரின் நாணயம் என்பதை முதலில் எடுத்துக்காட்டினர். முன்னையவரின் ஆலோசனையினைத் தொடர்ந்து

பின்னையவர் இதன் தனித்துவத்தை நன்கு விளக்கியுள்ளார். திரு. H. W. கொட்ரிங்ரன் என்ற அறிஞரும் இதுபற்றி ஆய்ந்துள்ளார்.⁵ அண்மையிலே கலாநிதி சி. பத்மநாதன் அவர்கள் லண்டன் பல்கலைக் கழகத்திலே தமது கலாநிதிப் பட்டத்திற்கான ஆய்விலே இவைபற்றி மேலும் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.⁶

இவ்வகை நாணயங்கள் சோழப் பெருமன்னனான முதலாம் ராஜராஜன் போன்றோர் வெளியிட்ட நாணயங்களைத் தழுவி வெளிவந்தன.⁷ இவற்றிலே காணப்படும் சில அம்சங்கள் மத்திய காலச் சிங்கள மன்னர் நாணயங்களை நினைவூட்டுவன.⁸

வட இலங்கையிலே குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்டு கி. பி. 13ஆம் நூற்றாண்டுப் பிற்பகுதி தொடக்கம் கி. பி. 1619 வரை ஆட்சி செய்த ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் என்றழைக்கப்படும் தமிழ் வேந்தரே இத்தகைய காசுகளை வெளியிட்டனர்; இதற்கு காணப்படும் ‘சேது’ என்ற வாசகத்தினடிப்படையிலிருந்து ‘சேது நாணயம்’ எனவும் பொதுவாகக் குறிப்பிடப்படும். இதிலுள்ள சின்னங்கள், குறிப்பாக எழுத்துக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு இத்தகைய காசு கி. பி. 14ஆம், 15ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே வெளிவந்த தெனலாம். யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் ‘சேது’வில் அதிக ஈடுபாடுடையவர்கள்; அதன் பாதுகாவலராகவும் விளங்கினர்.

2. Rasanayagam Mudaliyar C. — “Jaffna Coins;” *Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society* Vol. xxxi No. 83, 1930 — p. 589-590.
3. Rasanayagam Mudaliyar C. *Ancient Jaffna* 1926 — p. 300 footnote.
இவர்தான் முதல்முதலாக இக்காசு யாழ்ப்பாண மன்னருடையதெனக் கூறியவர். இதனைச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் உறுதிப்படுத்தினார்.
4. Gnanaprakasas, Rev. S. “The Forgotten Coinage of the kings of Jaffna” *Ceylon Anqiqary and Literary Register* Vol. v. Part IV. — 1919-1920 p. 172-179.
5. Codrington H. W. *Ceylon Coins and Currency* Colombo. 1924 p. 74-77.
6. Pathmanathan S. *Kingdom of Jaffna to Circa. A. D. 1450 Unpublished Ph. D. thesis submitted to the University of London - 1969.*
7. Codrington மேற்குறிப்பிட்ட நூல் — p. 74.
8. தெல்லிப்பழை நாணயங்களுடன் ஒப்பிடுக.

இந் நாணயம் கிடைத்துள்ள மண்கும் பான் யாழ்ப்பாணத்தையடுத்துள்ள சப்த தீவுகளிலொன்றான 'லைன்' (தன்னித்) தீவின் கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள கிராமமாகும். அரசியல் தொடர்பாலே மட்டுமன்றி வியாபாரத்தாலு மிக்காசு இவ்விடத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கலாம். இங்கு பெரிய மண்குவியல்கள் பல காணப்படுவதால் இப் பெயர் பெற்றது. இதன் தென் கரையிலும், அடுத்துள்ள அல்லைப்பிட்டியின் தென் கரையிலும் பழைய துறைமுகம் ஒன்றிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. இங்கிருந்து ஈழத்தின் மேற்குக் கரையோரம், தென்னிந்தியக் கரையோரம் ஆகியவற்றிலுள்ள துறைமுகங்களுக்கு நேரே செல்லலாம். இப் பகுதியிலுள்ள கப்பலடி என்ற பெயர்

துறைமுகத்தினை நினைவூட்டுகின்றது. அல்லைப்பிட்டியில் 179 குஜராத் பொற்காசுகள் அடங்கிய அபூர்வ சாடியொன்றினை 1922லே வினாசிப்பிலிப்பன் என்பவன் கண்டெடுத்தானும்.⁹ மேற்குறிப்பிட்ட சேது நாணயமும் இத்தகைய சாடியொன்றிலே கிடைத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. மிகவேகமாகக் காற்று வீசும் காலங்களிலே மண்கும்பான் கரையோரத்திலே மணல் அள்ளி வீசப்படும்போது பழம் பொருட்கள் சில கிடைப்பதாக அறிகிறோம். யாழ்ப்பாணத்திற் பல இடங்களிலே 'சேது' நாணயங்கள் கிடைத்திருப்பினும், மண்கும்பானில் கிடைத்த முதற்காசு என்ற வகையி லிது குறிப்பிடற்பாலது.

இக்கட்டுரையிலே குறிப்பிடப்பட்ட நாணயங்களின் படங்கள் (Plates) தரப்பட்டுள்ளன. இவற்றிலே Plate—I நாணயங்களின் முன்பக்கத்தினையும் Plate—II பின்பக்கத்தையும் காட்டுவன. கட்டுரையில் உள்ள நாணயங்களின் எண்கள் பின்வருமாறு :

(i) தொல்புரம் ஸாகஸமன்னன் நாணயம்	எண்	8
(ii) வட்டுக்கோட்டைப் பொற்காசு	,,	15
(iii) கந்தரோடை நாணயங்கள் :				
(அ) லக்ஷ்மி நாணயம்	,,	16
(ஆ) ஸாஹஸமன்னன் நாணயம்	,,	9
(இ) ரோமக் காசுகள்?	,,	17—20
(ஈ) டச்சுக் காசுகள்	,,	11—14
(iv) புங்குடுதீவு புவனேகபாகு நாணயம் (படமில்லை)				
(v) தெல்லிப்பழை நாணயங்கள் :				
(அ) பராக்கிரமபாகு நாணயங்கள்	,,	1—2
(ஆ) விஜயபாகு நாணயங்கள்	,,	3—6
(இ) புவனேகபாகு நாணயம்	,,	7

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

PLATE II

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

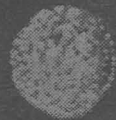
14

15

16

17

18

19

20

PLATE I

வி. சிவசாமி, எம், ஏ.
விரிவுரையாளர்
யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி
வட்டுக்கோட்டை

தெல்லிப்பழையிற் கிடைத்த மத்தியகால நாணயங்கள்*

கண்டுபிடிப்பு :

1972ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் தெல்லிப்பழையிலே மாரியம்மன் கோவிலுக்கு அருகாமையில் உள்ள வளவொன்றில் கிணறு வெட்டியபோது சுமார் 2½ அடி ஆழத்திலே பழையகால நாணயங்களைக் கொண்ட முட்டி யொன்று வெளிவந்தது. இவற்றில் ஏழு காசுகளை யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருளியற் கழக இணைச் செயலாளர் திரு. ஆ. சிவநேசச்செல்வன் கட்டுரை யாசிரியரிடம் கொடுத்தார். இருவரும் சேர்ந்து அவற்றை ஆய்வு செய்தனர்.

நாணய விபரங்கள் :

ஏழு நாணயங்களும் செம்பினால் செய்யப்பட்டவை; வட்ட வடிவமானவை. இவற்றில் இரண்டிலே பராக்கிரமபாகு என்ற பெயரும், நான்கிலே விஜயபாகு என்ற பெயரும், ஒன்றிலே புவனேகபாகு என்ற பெயரும் காணப்படுகின்றன. எனவே, இப்பெயர் தாங்கிய மன்னர்களின் காசுகள் இவை எனலாம். பராக்கிரமபாகுவின் காசுகள் ஒவ்வொன்றும் நான்கு நான்கு கிராம் நிறை கொண்டவை; தடிப்பு 2.2 மில்லி மீற்றராகும்; விட்டம் 20.23 மில்லி மீற்றராகும். விஜயபாகு காசுகள் பொதுவாக 3.8 கிராம் நிறையுள்ளவை; 1.73 மில்லி மீற்றர் தடிப்பும், 20.41 மில்லி மீற்றர் விட்டமும் கொண்டவை. புவனேகபாகுவின் காசு 3.8 கிராம் நிறையும், 2.33 மில்லி மீற்றர் தடிப்பும், 20.33 மில்லி மீற்றர் விட்டமும் கொண்டதாகும்.

முன்பக்கம் :

பொதுவாக இக்காசுகளின் முன்பக்கத்திலே வலப்புறமாக மன்னரின்

வடிவம் நிற்கும் நிலையிலுள்ளது. அவர் இடது கையினைச் சற்று உயர்த்திச் சங்கினை (அல்லது தாமரை மலரினை) வைத்திருக்கிறார். வலது கையிலே விளக்கு அல்லது ஓர் ஆயுதம் காணப்படுகின்றது. குத்து விளக்கு என்றுதான் பலராலே கொள்ளப்படுகிறது. அரசர் அரையிலே வேட்டி (தோதி) தரித்துள்ளார். கழுத்திலேயுள்ள மேலாடையின் நுனிகள் கைகளின் கீழே காணப்படுகின்றன. இடது புறமாகப் பொதுவாக ஐந்து புள்ளிகள் உள்ளன. இவற்றின் கீழே சூலம் ஒன்றுள்ளது. அதுவும் விளக்காயிருக்கலாம். சிலவற்றில் இது நன்கு துலக்கமாயுள்ளது. இஃது ஆதி கால இந்திய (குஷாணர், குப்தர் போன்றோரின்) நாணயங்களிலே காணப்படும் யாகத்தீ அல்லது அக்கினி வழிபாட்டிற் காணப் பரிபீடத்தை நினைவூட்டும். அதுவே பின்னர் சூலம்போல வளர்ச்சியுற்றிருக்கலாம். 1. மேற் குறிப்பிட்ட விளக்குகள் மன்னரின் சமயக் கொடைகளைக் குறிப்பன. 2. நாணயத்தின் விளிம்பினைச் சுற்றிப் புள்ளிகள் உள்ளன.

பின்பக்கம் :

பின் புறத்திலே வலது பக்கமாக மன்னர் இருக்கும் நிலையிலே காணப்படுகிறார். இடது கையினைச் சற்று மடித்து உயர்த்தி ஏதோ (தாமரை மலர்?) வைத்திருக்கிறார். இவ் உருவத்திற்கு இடப்புறமாகத் தேவநாகரி எழுத்திலே மன்னரின் பெயர் நான்கு வரிசையிலுள்ளது. இவை யாவற்றையும் சுற்றி நாணய விளிம்பிலே புள்ளிகள் உள்ளன.

1. Codrington H. W. Ceylon coins and currency. Colombo 1924 p. 54
2. Codrington H. W. மேற்படி

நாணய வாசகங்கள் :

மேற் குறிப்பிட்ட காசுகளில் மன்னன் பெயர் தேவநாகிரி விபியில் எழுதப்பட்டுள்ளமை முற் குறிப்பிடப்பட்டது. இவ்வகை எழுத்து வடமொழியினை எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இப்பொழுதும் வடமொழி மட்டுமன்றி ஹிந்தி, மராத்தி போன்ற தற்கால இந்து-ஆரிய மொழிகளை எழுதுவதற்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இவ் எழுத்து இக் காசுகள் வெளிவந்த காலத்திலே நன்கு வளர்ச்சியுற்றுத் தற்கால நிலையினைப் பெருமளவு அடைந்துவிட்டது. ஈழத்திலும் இவ் எழுத்துக்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன. பிறநாட்டு—குறிப்பாக இந்தியத் தொடர் பாலும், தென்கிழக்காசிய வியாபாரத்தாற் போலு மிவை நாணயங்களிலே கையாளப்பட்டன. வடமொழி தென் ஆசிய, தென் கிழக்காசியப் பொதுமொழியாகவும் நிலவி வந்தது :

இந் நாணயங்களில் உள்ள மன்னர் பெயர் ஸ்ரீ என்றே தொடங்குவன. ஸ்ரீ ஒரு மங்கலச் சொல்லாகும்; 'திருநிறை' எனப் பொருள்படும். பழைய காலம் தொட்டு இந்தியச் சாசனங்கள், நாணயங்கள், நூல்கள் பலவற்றில் இதன் உபயோகத்தினைக் காணலாம். இந் நாணயங்கள் பலவற்றிலே 'ஸ்ரீ' பெரிதும் ஒரே மாதிரியாகவே காணப்படுகின்றது. ச (ś) தற்கால வடிவத்தை இன்னும் அடையவில்லை. சிலவற்றிலே 'ஈ' யைக் குறிக்கும் சுழியில்லை; 'ற' தெளிவில்லை; சிலவற்றிலே துலக்கமாக உள்ளது. 'ப' (ba) 'வ' கரம் போல எழுதப்பட்டுள்ளது. அதன் சுழியிலுள்ள நடுக்கீறு இல்லை.

பராக்கிரமபாகுவின் பெயர்,

ஸ்ரீ

ப ரா

க்ர ம

(ப) வாஹு

என நான்கு வரிசையிலுள்ளது; 'ப' கரம் நன்கு துலக்கமாயுள்ளது; அதன் வலப்

புறத்திலே வளைவுள்ளது. ரா, க்ர, ம என்பன, குறிப்பாக 'ம' கரம் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றன. மகரத்தின் வலப் புறத்திலே சுழியொன்றுள்ளது. 'ஹு' இன்னும் தற்கால நிலையினைப் பூரணமாக அடையவில்லை. அதன் கீழ்ப்பகுதி சிறிது மறைந்துவிட்டது.

விஜயபாகுவின் பெயர்,

ஸ்ரீ

விஜ

ய(ப)வா

ஹு

என நான்கு வரிசையிலே காணப்படுகிறது. 'வி', 'ய' என்பன தற்கால நிலையினை அடைந்துவிட்டன. 'ஐ', 'ஹு' இன்னும் முழுவளர்ச்சி பெற்றில. 'ஹு' வைச் சேர்ந்த 'உ' கரம் இடப்புறமாக வளைந்த கோடுபோலக் காணப்படுகின்றது

புவனேகபாகுவின் பெயரும்

ஸ்ரீ

புவ

னேக

(ப) வா ஹு

என நான்கு வரிசையிலுள்ளது. 'ஹு' தவிர்ந்த ஏனையவை பெரும்பாலும் தற்கால நிலையினைப் பெற்றுவிட்டன.

இக் காசுகளிலே காணப்படும் பொதுவான அம்சங்கள் ஈழத்திலே கி. பி. 9-10 ஆம் நூற்றாண்டு தொட்டுச் சில நூற்றாண்டுகளாகவும், சமகாலத் தென்னிந்திய சோழப் பேரரசு முதலியவற்றிலும் காணப்பட்டன. இவற்றிற்கு முன்னோடியாகக் குப்தப் பெருமன்னர் காசுகள் அவற்றிற்கு முந்திய குஷாணர் நாணயங்களைக் குறிப்பிடலாம்.³

காலம் :

இவை சுமார் கி. பி. 10-15 ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள இலங்கையில் வெளி

3. அ. Codrington H. W. மேற்படி ப. 71-72.

ஆ. Elliot Sir Walter—coins of South India London-1886 ப. 71-72.

வந்த நாணயங்களைப் போன்றவை.⁴ இவற்றிலே பொறிக்கப்பட்டுள்ள பராக்கிரமபாகு, விஜயபாகு, புலனேகபாகு என்ற பெயர் தரித்த மன்னர் பலர் இக்காலப் பகுதியி லாட்சி செய்தனர்; சில வேளைகளில் ஒருவரின் ஒருவராயும் ஆண்டனர்.⁵ இக்காசுகள் யாவும் ஏறக்குறைய ஒரே விதமான அம்சங்கள் கொண்டவை; இவைகளிலே காணப்படும் அம்சங்கள் குறிப்பாக எழுத்துக்களைக் கொண்டு இவை

கி. பி. 13, 14ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தன எனலாம். ஆகவே இவற்றிலே கூறப்படும் மன்னர் இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு (1236-71), நாலாம் விஜயபாகு (1270-72), முதலாம் புலனேகபாகு (1272-84) எனவும் பொதுவாக அடையாளம் காணலாம். இவர்களில்லாவிடின, இவர்களுக்குப் பின் இப்பெயர் தாங்கி ஆண்ட மன்னராயிருக்கலாம்.⁶ இதிற் கூறப்படும் விஜயபாகு ஒருவேளை IIஆம் அல்லது IIIஆம்

4. அ. Codrington H. W. I. மே. கு. ப. 63-83.
 II. Ceylon Numismatics—JRASCB Vol. 24 No. 68. 1916 ப. 169-186.
 ஆ. Rhys Davids T. W. Numismata Orientalia—on the ancient coins and measures of Ceylon London 1877 ப. 46-73 Plates 1-24.
 இ. Sircar D. C. Studies in Indian coins Delhi 1963 Plate XVIII 1-3.
 ஈ. Pieris P. E. Nagadipa II coins JRASCB. Vol-72 1919 ப. 45-60 Plates XII-XV.
 உ. John still—notes on the variations of the copper masses of six Sinhalese rulers JRASCB XVIII. 55-1905 ப. 398-407.

5. பராக்கிரமபாகு	விஜயபாகு	புலனேகபாகு
I ஆம் பராக்கிரமபாகு (1153-1186)	I ஆம் விஜயபாகு (1055-1110)	I ஆம் புலனேகபாகு (1272-1284)
II ஆம் பராக்கிரமபாகு (1236-1270)	II ஆம் விஜயபாகு (1186-1187)	II ஆம் புலனேகபாகு (1293-1302)
III ஆம் பராக்கிரமபாகு (1287-1293)	III ஆம் விஜயபாகு (1232-1236)	III ஆம் புலனேகபாகு (1326-1335)
IV ஆம் பராக்கிரமபாகு (1302-1326)	IV ஆம் விஜயபாகு (1270-1272)	IV ஆம் புலனேகபாகு (1341-1351)
V ஆம் பராக்கிரமபாகு (1344-1359)	V ஆம் விஜயபாகு (1335-1341)	V ஆம் புலனேகபாகு (1372-1408)
VI ஆம் பராக்கிரமபாகு (1412-1467)	VI ஆம் விஜயபாகு (1397-1409)	VI ஆம் புலனேகபாகு (சபுமால்குமாரய) (1470-1478)
	VII ஆம் விஜயபாகு (1509-1521)	VII ஆம் புலனேகபாகு (1521-1551)

- அ. Codrington H. W. A Short History of Ceylon-London 1939 ப. XVIII.
 ஆ. Paranavitana S. (Ed) History of Ceylon Vol. I. Part II, Colombo 1960. ப. 86-87.

6. ஐந்தாவது அடிக்குறிப்பினைப் பார்க்க:

விஜயபாகுவாயிருக்கலாம். மேற் குறிப்பிட்ட மன்னர் அடுத்தடுத்து ஆட்சி செய்தவர்கள். ஒரேகாலப்பகுதியி லாட்சி புரிந்த மன்னரின் காசுகள் ஒன்றாகக் கிடைத்த மையிலே வியப்பில்லை. இதைப் போலவே ஒரே காலப் பகுதியினைச் சேர்ந்த காசுகள் மட்டுவில், நல்லூர், மாகம்பத்து, பண்டத்தரிப்பு, அல்லைப்பிட்டி முதலிய இடங்களில் ஒன்றாகக் கிடைத்துள்ளன.⁷

நோக்கமும் இடமும் :

இந் நாணயங்கள் வெளிவந்த காலத்திலே (13ஆம் நூற்றாண்டுப் பிற்பகுதி, 14ஆம் நூற்றாண்டு) வடஇலங்கையிலே கலிங்கர், ஜாவகர் ஆதிக்கமும் அதைத் தொடர்ந்து தமிழ் மன்ன ராட்சியும் உருவாகி வளர்ந்துவிட்டன.⁸ மேற்

குறிப்பிட்ட மன்னர் யாழ்ப்பாணத்தினைக் கட்டுப்படுத்தியதாகச் சான்றுகளில்லை. எனவே, இக் காசுகள் வியாபாரத் தொடர்பாலோ அல்லது பெளத்தத் தொடர்பாலோ வட இலங்கையிலே நிலவின எனலாம்.

மேலுமில்விடம் வட இலங்கையின் புகழ்பெற்ற துறைமுகமொன்றான காங்கேசன்துறைக்கு அருகாமையில் உள்ள தென்பது குறிப்பிடற்பாலது. இதற்கும் இந்தியத் துறைமுகங்களுக்கு மிடையிலக்காலத்திலே நெருங்கிய சமய, கலாச்சாரத் தொடர்புகளிருந்தன. எனவே, உள்நாட்டு வியாபாரத்திற்கு மட்டுமன்றி வெளிநாட்டு வர்த்தகத்திற்கு மித்தகைய காசுகள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். வட இலங்கையிலிருந்து அல்லது வட இலங்கைக்

7. Pieris P. E. Sinhalese coins in Jaffna. JRASCB XXVI No. 70. 1917 ப. 104.

ஸ்ரீராஜ லீலாவதி கி. பி. (1197—1200)—60 காசுகள்

ஸ்ரீமத் ஸாஹஸமல்ல (கி. பி. 1200—1202)—105 காசுகள்

தம்மா சோக (கி. பி. 1208—1209) 10 காசுகள். இவை 3½ அடி ஆழத்திலே முட்டியில் எடுக்கப்பட்டவை.

இவைபோலவே, யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் மன்னரின் சேது நாணயங்கள் நல்லூர், கோப்பாய், மானிப்பாய் முதலிய இடங்களிலே மட்பாத்திரங்களிலே கிடைத்ததாக வண. பிதா. ஞானப்பிரகாசர் குறிப்பிட்டுள்ளார். (Ceylon Antiquary Vol. V. Part IV. 1919—1920 ப. 172). மாகம்பத்திலுள்ள டெபரவீவாவிலே சட்டியொன்றிலே 2828 ரோமக்காசுகள் கிடைத்ததாகக் கலாநிதி எஸ். பரணவிதான குறிப்பிட்டுள்ளார். (Archaeological Survey of Ceylon—Annual Report. 1950) பண்டத்தரிப்பிலும் மண்பாத்திரத்திலே செப்புக்காசுகள் நிலத்திற்குள்ளிருந்து எடுக்கப்பட்டதாகத் திரு. கதிரேசு அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். (Kathiresu S. A. Hand book to the Jaffna Peninsula. Tellippalai 1905 ப. 51) மேலும் ஜே. பி. லூயி என்பவர் இவ்விடத்து லீலாவதி (12ஆம் நூற்றாண்டு முடிவு) என்ற அரசியின் நான்கு நாணயங்கள் சாடி ஒன்றிலே எடுக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Ceylon Antiquary and Literary Register 1916 ப. 97). அல்லைப்பிட்டியிலே 1922லே 179 குஜராத் பொற்காசுகளடங்கிய சாடியினை வினாசி பிலிப்பன் எடுத்தானும். (Basett R. H. Romatic Ceylon Great Britain 1929 ப. 225)

8. அ. Paranavitana S. (Ed) History of Ceylon Vol. I Part. II Colombo 1960—Book V. Chapters I - II

ஆ. Liyanagamage A. The Decline of Polonnaruwa and the Rise of Dambadeniya Colombo 1968

இ. இந்திரபாலா கா. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம் கண்டி 1972 ப. 29—77 வரை குறிப்பாக ப. 56.

கூடாக இந்தியாவிலுள்ள புத்தகாயாவிற் குச் செல்வோர் கப்பலேறும் துறைமுகம் காயாத்துறை என்றழைக்கப்பட்டது. இதுவே, காங்கேசந்துறை என ஒரு சாரார் கருதுவர்.

மக்கள் பணம் சேகரித்தல் தொன்று தொட்டு நிலவியும் ஒரு வழக்கமாகும். மரத்தாலோ, உலோகத்தாலோ, செய்த பெட்டிகள், உண்டியல்களில் மட்டுமன்றி மண்ணாற்செய்த முட்டிகள், சாடிகள், உண்டியல்களிலும் மக்கள் காச சேகரித்து வைத்தனர். இவற்றைப் பிறர் எடுக்காவண்ணம் நிலத்திலே புதைத்தும் வைத்தனர். சில வேளைகளிலே அடுக்களையினையடுத்துள்ள மேட்டிலும் (புகட்டிலும்) மண்ணிற்குள் மறைத்து வைத்தனர். அவ்வாறு வைத்தவர் பிற இடத்திற்குச் செல்லஅல்லது இறக்க இவற்றைப் பிறர் அறியாதபடியால், இவை முற்றாக மறைவுற்றன. எனவே, அத்தகைய இடத்திலே தற்காலத்திலே நிலத்தினை அகழும்போது தற்செயலாக இவை வெளி வருவன; இன்றும் மண்ணாற் செய்த உண்டியல்களை வீடுகளிற் சில மக்கள் வைத்திருக்கின்றனர்; காச சேகரிக்கின்றனர். எனவே முட்டியொன்றிலே மேற்குறிப்பிட்ட நாணயங்கள் வெளிவந்தமையில் வியப்பில்லை.

நாணயத்தின் பெயர்:

இந் நாணயங்கள் தம்பதேனிக்காசுகள் என்றழைக்கப்படும். ஏனெனில், இம் மன்னர் பெரும்பாலும் தம்பதேனியாவிலே தான் நமது ஆதிக்கபீடத்தினைக் கொண்டிருந்தனர். தமிழர் இத்தகைய காசுகளைப் பிற்காலத்திலே பேய்க்காசு, பேய்ப்பெருமான் காசு (பேய் அரசன் காசு), இராவணன்காசு என்றழைத்ததாகத் திரு. சைமன் காசிச் செட்டியவர்கள் சென்ற நூற்றாண்டிலே குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁹ தமக்குத் தெரியாத காசுகளை மக்கள் இவ்வாறு குறிப்பிட்டனர். மேலும் காசுகள் வெளிவந்தபோது அங்கு வேலை செய்தோர் இவற்றைச் சூனியக்

காசுகள் என்று அழைத்தனர்: பழைய கால மக்கள் வசித்துப் பாழ்போன இடங்களைப் பேய், பிசாசு, பூதங்களின் உறை விடங்கள் என்றழைப்பர். அதுபோலவே, தாம் அறியாத புழக்கமற்ற பழைய காசுகளைச் சூனியக்காசுகள்—பெறுமதியற்ற வெறும் காசுகள் என்றும் பொருள்படும் வகையிலழைத்தனர்.

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே கிடைத்துள்ள காசுகளிலே பெருந் தொகையானவை மத்தியகால இலங்கையில் வெளிவந்த இத்தகைய காசுகளும், யாழ்ப்பாண மன்னர் வெளியிட்ட சேது நாணயங்களும் (6ஆம்) பராக்கிரமபாகுவின் சிங்கம் பொறித்த நாணயங்களுமாம், எனத் திரு. எச். டபிள்யூ. கொடறிங்ரன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹⁰ இவற்றைவிட V. O. C. 11 பொறித்த பிற்காலத்திய டச்சுக் கிழக்கிந்திய கம்பனியின் காசுகளும் பரவலாகச் சில இடங்களிலே கிடைக்கின்றன.

மேற் குறிப்பிட்ட மன்னர்களில் ஒருவரானதோ, பலர்னதோ காசுகள் யாழ்ப்பாணத்திலே கந்தரோடை, வல்லிபுரம், புங்குடுதீவு முதலிய இடங்களிலே கிடைத்துள்ளன. பல்வேறு காலத்தினைச் சேர்ந்த காசுகள் மேற் குறிப்பிட்ட முதலிரு இடங்களிலும் நல்லூர், மட்டுவில், கொடிகாமம் முதலிய இடங்களிலும் கிடைத்தாலும் தெல்லிப்பழையிலிப்போதுதான் இத்தகைய காசுகள் கிடைத்துள்ளன. இவ்வகையிலுமிவை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை.

*இக் கட்டுரையிலே கூறப்பட்டுள்ள நாணயங்களைக் காட்டியும் அவை கிடைத்த இடம்பற்றிய தகவல்களைத் தந்தும் உதவிய திரு. ஆ. சிவநேசச்செல்வன் B. A. (Hons.) அவர்களுக்கும், நாணயங்களின் அளவுகளை நுணுக்கமாக அறிவதற்கு உதவிய திரு. ந. சௌந்தரராஜன் B. Sc. (Hons.) அவர்களுக்கும் கட்டுரை ஆசிரியரின் மனமுயற்சி நன்றி.

9. Simon Casie Chetty "An Account of Some Ancient Coins" JRASCB. Vol. I. 1846 p. 69—71

10. Codrington H. W. மே. கு. ப. 75

11: டச்சுக் கிழக்கிந்திய கம்பனி எனப் பொருள்படும். Vereenigde oost Indisch compagnie என்பதன் சுருக்கமே V. O. C. ஆகும்;

சுருக்கங்கள்

JRASCB—Journal of the Royal Asiatic Society Ceylon Branch.

ப. பக்கம். மே. கு. மேற் குறிப்பிட்டது.

DR. A. VELUPILLAI
Senior Lecturer in Tamil,
University of Sri Lanka,
Peradeniya Campus.

INFLUENCE OF SOUTH INDIAN EPIGRAPHY IN SOUTH EAST ASIA

Indian colonial and cultural activities once embraced the greater part of the continent of Asia. Outside the Indian sub-continent, Central Asia and South East Asia including Ceylon formed part of one cultural complex which is sometimes referred to as 'Greater India'. The Far East was also profoundly influenced by one aspect of Indian culture, i. e., Buddhism. Outside the Indian sub-continent, the country that was most influenced by Indian activities was Ceylon. The term South East Asia sometimes includes Ceylon and sometimes excludes it. In this article, it excludes Ceylon and includes Burma, Thailand, Malaysia, Indo-china and Indonesia. About thirty eight years ago, an article was published with the title 'Expansion of Indo-Aryan Culture during Pallava rule, as evidenced by inscriptions'.

As the above title includes, B. Ch. Chhabra tries to prove from epigraphical evidence from all parts of South East Asia that the expansion of Indo-Aryan culture throughout this region occurred during the Pallava rule in South-India. The expansion of Indo-Aryan Culture throughout this region is a fact sufficiently established and this aspect of his study cannot be challenged. But his attempts to connect this expansion

with the Pallava rule and to give exclusive importance to the eastern coast of South India are based on insufficient and circumstantial evidence. Chhabra was himself aware of the difficulty. When writing his conclusion, he noted, 'In the very numerous inscriptions, on copper and stone, left by the rulers of the Pallava dynasty, no reference is made to relations, friendly or hostile, with the countries overseas. ...The epigraphical documents of Further India and Indonesia are almost equally reticent about any connection with India proper'. But he came to his conclusion about the Pallava connection because 'of the very remarkable fact that the earliest known inscriptions found in those countries are all composed in Sanskrit, all belong approximately to the same period, viz, the fifth century and are written in a script which in every respect is identical with the Grantha character used at that time in the coast of Coromandel'. He further says, 'Even more significant is the phenomenon that for several centuries, the Pallava Grantha has remained the only script in that region and that during this period, it exhibits a development running parallel with that which we notice in the contemporaneous records of Coromandel' Chhabra's observations about the language

1. B. Ch. Chhabra in *Journal of the the Proceedings of the Royal Asiatic Society of Bengal, Volume I (1935) pp. 1-64 with 7 plates. It was a Ph. D. thesis submitted to the University of Leyden, Holland. This fact indicates that it was a serious research work at that time.*

and the age of the inscriptions in those countries are acceptable to the present day epigraphists and palaeographers. But his reference to the Pallava Grantha is not wholly acceptable to them.

An attempt is made in this article to study the comments on the influence of South Indian Epigraphy in South East Asia from three recent publications of the last decade.² The three authors come from widely different backgrounds. Sivaramamurti is a South Indian who worked at Madras Museum. Dani hails from the north-west of the sub-continent which is now Pakistan. He did his research in the University of London under the guidance of Professor A. L. Basham. Sircar comes from Bengal the north-east of the sub-continent. He was the retired Government Epigraphist for India. It is quite possible that none of these authors referred to each other's publications mentioned here in their bibliographies because they worked thoroughly independently of each other. None of these authors accept Chhabra's claim about Pallava Grantha connection. As a palaeographer, Dani brings in advanced knowledge. He gives more importance to North India especially Gujarat and Malwa. It was Sircar who ably refuted Chhabra's arguments in favour of the exclusive claims for Pallava connection. All three scholars seem to agree that the whole eastern and western coast of India participated in Indian colonial and cultural activities. But Sivaramamurti seems to be interested in pointing out the influence of South Indian Epigraphy only in South East Asia.

Unlike Sircar and Sivaramamurti who deal with this subject country by country of South East Asia, Dani deals with the earliest South East Asian contacts with India mentioning the general trend and then deals with country by country. Of such earliest contacts, the oldest evidence comes from Oc- eo in Southern Cambodia, where a number of inscribed stone seals have been found. One such seal is also known from Malaysia. Dani surmises that these seals must have been imported from India. He had analysed the script in detail, assigned them to the period between the fourth and the fifth century A. D. and argued for the importation of these seals from Gujarat and Malwa. From the close of the fifth century or the beginning of the sixth century A. D. onwards, writing had spread to most of the regions of South East Asia. According to Dani, the style which became current at the time bears the closest resemblance to the writings known from the records of the Madharas, the Visnukundins and the Pallavas. These inscriptions borrow not only the Pallava medial vowels but also some of the forms of their letters. It seems that contact with the south-eastern coast of India was greatest at this time. It was this situation which must have inspired Chhabra to adopt his theory about the Pallava Grantha connection. In an apparent reference to Chhabra, Dani had stated that it was strange to note that the Pallava Grantha writing of the seventh century was not traceable in the inscriptions at all. According to modern scholars including Sivaramamurti, Pallava Grantha script developed only in the

-
2. C. Sivaramamurti—*Indian Epigraphy and South Indian Scripts—Bulletin of the Madras Government Museum—Second edition 1966.*
A. H. Dani — *Indian Palaeography — Oxford 1963.*
D. C. Sircar — *Indian Epigraphy — Delhi 1965.*

seventh century. The Pallava script that influenced the writing in South East Asia was Late Brahmi used by the Pallava rulers before the seventh century. The influence of the western coast of India is traceable in a few letters in the same inscriptions and much more so in those of the seventh century A. D. According to Dani, the dated inscriptions of this last century from Fon-nan and Sumatra exemplify a happy mixture of the sixth century writing of the east coast of India and the new features of the seventh century from the western coast.

It is quite interesting to see how these three authors deal with each country of South East Asia. Burma had contacts through overland route with Eastern India and through the sea route with the eastern coast. According to Dani, the Eastern Indian influence was felt in inscriptions in Arakan, as far down as Hmawza near Prome and South Indian influence was seen in the Maunggon gold plates and the Kawgun cave inscriptions of the sixth century. According to Dani, a mixture of the northern and southern types of letters had been found in Pyu inscriptions. But he admits that in Pali or Prakrit inscriptions, the letters are derived from the Pallava records and resemble the sixth century writing in South East Asia. According to Sivaramamurti, Maunggon plates of fifth century A. D. resemble closely the Sāṅkāyana script. It is this script that had been developed in Pyu inscriptions two centuries later. He also says that the modern Burmese script developed from this script while Dani contradicts him when he says that the later Burmese script is not derived from these characters. Sivaramamurti refers to affinities between Grantha Tamil and modern Burmese script and points out that the medial 'e' from Grantha Tamil is substituted for the full vowel in modern

Burmese Script. According to Sircar, Ānandacandra of eighth century A. D. used Siddhamātrikā alphabet of Eastern India. This term Siddhamātrikā is rarely used in Indian paleographical works. Dani quotes Alberuni's observation that this script was current in Kashmir, Madhyadesa and Vārānaśī. The author of this article is not clear as to who is right in this matter. Sircar refers to evidence to prove the contact of Tamil speaking merchants with Burma during the early medieval period. He mentions a Pagan inscription of about the thirteenth century A. D. which is written partly in the Sanskrit language and Grantha characters and partly in the Tamil language and script and records the grant of certain gifts to a Visnu temple.

Unlike Burma, Thailand is not occupying an important position in the matter of South Indian epigraphical influence. Sivaramamurti had not mentioned this country at all. Sircar refers to a Sanskrit inscription of ninth century; but there is not much discussion about it. He says that from the thirteenth century, epigraphs began to appear in Siamese language and in early Siamese characters. Dani refers to three inscriptions. According to him, Srideb inscription of sixth century A. D. shows the Pallava forms of the letters and the medial vowels with the only difference that it does not favour ornamental extensions. The other two inscriptions of the seventh century prefer the ornamental style. But characters in all three inscriptions are similar.

Malaysia also does not figure very much in this discussion. Sivaramamurti refers to a fifth century A. D. inscription mentioning Buddhagupta, a Mahānāvika, i. e., captain of a ship. This person was said to be from Rattamrttika which is now identified with Rangmati in Bengal.

While Sivaramamurti refers to close similarity of letters of this inscription with those of the southern variety in the Krishna area, Dani feels that it is the same script that is prevalent in most parts of South East Asia from the close of the fifth century. Sircar states that the script of the early records including the one mentioning Mahānāvika is the Late Brahmi of West and South India, assignable to the fifth or sixth century. Dani refers to Western Indian forms of early seventh century A. D. in Kedah site Number Two tablet inscription.

In the territory which was formerly French Indo-China, influence of South Indian Epigraphy can be seen in Cambodia and Vietnam. The difference in dating of early epigraphs too can be noticed among these epigraphists. Sivaramamurti dates the earliest inscriptions in the second and third centuries A. D. and says that their script is very similar to that in contemporary India. According to him, there is further development of the script in the fourth and fifth centuries; but the earlier script was also preserved. In the eighth century the script changes and approximates to the script in Vengi or in the Andhra area and thereafter the further development shows the influence of the Pallava script and even the later Tamil script. Here the letter ka lends to shape itself like the letter ka in Tamil. Ca is shaped after the Kanarese and Telegu type. Ya tends more towards the Telegu-Kanarese variety. In all these cases, a peculiar box-head shaped or semi-circular head added to each letter distinguishes it, like the serif in contemporary South Indian letters. According to Dani, apart from oc-*eo* seals, there are two geographical zones where early Sanskrit inscriptions were found:- Lin-i and Fou-nan. Dani dismisses the arguments in favour of early

dating of these epigraphs. He divides the inscriptions of Lin-i into four groups and claims that three of these groups of the fifth century A. D., were influenced by script from Gujarat and Malwa. The influence of the script of the Sātavāhanas was also seen in the second group of inscriptions. The Royal title of Dharmamaharaja, seen in one of the records of the same group was a borrowal from the Vākātakas. The style of the last group of inscriptions was connected with the early inscriptions of Fou-nan. Dani identifies three main groups in the early inscriptions of this area. In the first group is seen marked difference in the style of writing from the above. The medial vowels are entirely southern. It is further possible to localize the origin of these medial vowels to one of the proto-regional scripts of South India. The circle type of the medial *i* and *ī* and the broad-curved type of the medial *u* are seen in Pallava records from the sixth century A. D; Śa and sha are definitely derived from the Pallava records. The highly ornamental forms reflect the Pallava style of the sixth century. In the second group of inscriptions, the influence of Malwa script is seen. Northern features are traceable from the records of the Gurjaras of Broach. In the last group of inscriptions of the middle of the seventh century, northern forms of the letters continue. Sircar refers to the voluminous Sanskrit inscriptions of ornate Kāvya style ranging from the fifth to the fourteenth centuries A. D. Śaka era and decimal system in numbers were seen from the sixth and seventh century records. These must have been introduced from Western India. The script is Late Brahmi of West and South India which gradually underwent modification as in different parts of India. Majority of the inscriptions

exhibits the author's thorough acquaintance with the metres and the rules and conventions of Sanskrit rhetorics and prosody. The Indo-Chinese inscriptions are mostly of Saivite character although there are some Vaishnavite and a few Buddhist records. Sircar also says that some of the inscriptions of Yasovarman of ninth and tenth centuries A. D. are written in the Siddhamātrikā script.

Indonesia is the largest country in South East Asia and it comprises thousands of islands. Java, Sumatra and Borneo are the most important islands in the Indonesian Archipelago and the influence of South Indian epigraphy is seen in all these three islands. Sivaramamurthi refers to Borneo and Java only. According to him, the Yūpa inscriptions of Mūlavarman in Kutei in Borneo shows clear similarity between South Indian Pallava script of the fourth or fifth century A. D. and the script of these inscriptions. In the records of Pūrṇavarman of Java can be seen the palaeography of Pallava script of the fifth and the sixth century. According to Dani, Yūpa inscriptions bear some connections with some inscriptions of Lin-i. Head-marks were apparently derived from the South rather than Malwa. Head-marks were not added to the top of the verticals but they were centrally placed over them, as is seen in the inscriptions of the Madharas and the Gangas of the eastern coast of India. The link with the South is further established by the medials ā,

e, ai, o and au. These medial vowels agree with those given in the Pallava records of the fifth to the sixth centuries A. D. Pallava forms are adopted for some other letters also. One of the two groups of Pūrṇavarman's inscriptions of the first half of sixth century A. D. establishes a link with the inscriptions of Mūlavarman. The letter forms as well as the medial vowels, derived from the Pallava records are identical with the first group of inscriptions of Founan. The Sanskrit inscriptions from Sumatra dated in Śaka era of the seventh century shows Western Indian influence, as for example, ka, la etc., are derived from Gurjara inscriptions of Western India. According to Sircar the script of Mūlavarman's inscriptions is similar to Buddhagupta's inscription from Malaysia. But the stanzas in those epigraphs resemble those of the Early Kadambas of Banavasi. Epigraphic records in Indonesia continue in broken series from the fifth or sixth centuries to the sixteenth century. The earlier inscriptions are in Sanskrit in the Late Brahmi alphabet of West and South India or its local modification. The Sailendra kings of Sri Vijaya used the Siddhamātrikā alphabet of East India.

Thus, this article clearly shows that there are considerable differences of opinion among these three scholars. There is a need for further research and examination of source materials to clarify this important aspect of Indian Epigraphy.

க. சிற்றம்பலம், எம். ஏ.

வரலாறு, தொல்பொருளியல் விரிவுரையாளர்,
பேராதனை வித்தியாலங்கார வளாகம்

சிந்துவெளி நாகரிகம் — சில புதிய கருத்துக்கள்

உலகின் முதல் தோன்றி மூத்த நாகரிகங்கள் என சுமேரிய, எகிப்து, சிந்துவெளி ஆகியவற்றுள் சிந்துவெளி நாகரிகம் கால அட்டவணையில் மூன்றாவது இடத்தைப் பெற்றாலும் இந்நாகரிகத்தின் கலாசாரச் சிறப்பையும் இது பரந்து வளர்ந்த நிலப்பரப்பின் எண்ணிக்கையையும் நோக்கும் போது இதே தனிச்சிறப்பைப் பெறுகின்றது. இதுவரை அகழ்வாராய்ச்சியின் மூலமாகக் கிட்டத்தட்ட 70க்கு மேற்பட்ட இந்நாகரிகக் குடியிருப்புக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. மேற்கூறப்பட்ட நாகரிகங்கள் யாவும் நதிக்கரையை மையமாக வைத்து விவசாயம், வணிகச்சிறப்பு ஆகியனவற்றின் செல்வக் கொழிப்பால் செழித்த நாகரிகங்களாகும். இவ்விதம் பெற்ற சிறப்பால் சுமேரிய நாகரிகம் கி. மு. 4000ஆம் ஆண்டளவில் தோன்ற, கி. பி. 3500 ஆண்டளவில் எகிப்திய நாகரிகம் தோற்றம் பெற்று வளர்ந்தது.

மத்திய கிழக்கில் ஏற்பட்ட நாகரிக வளர்ச்சி கி. மு. 3500 ஆம் ஆண்டளவில் படிப்படியாக ஈரானியப் பீடபூமிக்கும் பரவியது. இதன் விளைவாக நாகரிகத்தின் ஆணி வேரான சிறு சிறு விவசாயக் குடியிருப்புக்கள் தற்கால ஆப்கானிஸ்தான், பாகிஸ்தான் ஆகிய பகுதிகளில் தோன்றலாயின. இவை பெரும்பாலும் அருவியோரங்களில் மலைப்பகுதிகளில் காணப்பட்டன. இவற்றுள் வடக்கே கில்லி-கூல்-முகமத், அன்யீரா, றணுகுண்டாய், பெரிய குண்டாய் ஆகியனவும் தெற்கே குல்லி, மேகி, நால் ஆகியனவும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சி ஆய்வுகளின் மூலம் கி. மு. 3500ஆம் ஆண்டளவில் கில்லி-கூல்-முகமத் குடியிருப்புத் தோன்றியது என்பதும் இதன் வழியாகவே மத்திய கிழக்கு நாகரிக அம்சங்கள் முதலில் பலுஸிஸ்தான் பகுதிக்கு எடுத்துவரப்பட்டன என்பதும் தெளிவாகி உள்ளது.

காலஞ்செல்ல இச் சிறுசிறு விவசாயக் குடியிருப்புக்களை ஏற்படுத்திய மக்கள் சிந்துநதிதீரம் தங்கள் விவசாய வியாபார முயற்சிகளுக்கு நல்ல வாய்ப்பு அளிக்கும் என அறிந்து சிந்துநதியோரமாகக் குடியிருப்புக்களை ஏற்படுத்தினர். இதன் விளைவாக ராஜஸ்தான் பகுதியிலும் குடியிருப்புக்கள் தோன்றின. 1922ஆம் ஆண்டு இந்திய நாரிகமாகிய சிந்துவெளி நாகரிகத்தை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்திய சேர்ஜோன் மார்ஷல் ஹரப்பா, மொகன்யோ தாரோ ஆகிய முக்கிய நகரங்களை மையமாகக் கொண்டே இந்நாகரிகச் சிறப்பைத் தான் பெற்ற அகழ்வாராய்ச்சி சான்றுகள் மூலம் விளக்கினார். ஆனால் அவருக்குப்பின் இற்றைவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சி ஆய்வுகள் சிந்துவெளி நாகரிகம் தோன்றிய இடங்களில் இரண்டு படைகளை வெளிக்காட்டின. இவற்றில் முதலாவது படை சிந்துவெளி நாகரிகத்துக்கு முற்பட்ட கலாசாரத்தையும், இரண்டாவது படை சிந்துவெளிக் கலாசாரத்தையும் வெளிக்காட்டின. இதைத் தொடர்ந்து ஆராய்ச்சியாளரிடையே இவ்விரு படைகள் பற்றிக் கருத்து வேறுபாடுகள் தோன்றின. பெரும்பாலானோர் சிந்துவெளி நாகரிகத்தை உருவாக்கியோர் இதற்கு முன்பு இருந்த கலாசாரத்தை அழித்துத் தமது கலாசாரத்தை ஏற்படுத்தினர் என வியாக்கியானம் செய்தனர். இதற்கு ஆதாரமாக இவை செறிந்து காணப்படும் இடங்களான அம்றி, கொட்டிபி, மொகன்யோ தாரோ, ஹரப்பா, கலிபங்கன் ஆகிய இடங்களில் இவ்விரு படைகளுக்குமிடையே காணப்படும் கலாசார வேறுபாடுகளை எடுத்துக்காட்டினர். தற்காலத்தில் இவை பற்றி பென்சில்வேனியச் சர்வகலாசாலையில் ஆராயப்பட்டு ஒரு புதிய கருத்தும் வெயிளிட்டுப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்தை திரு.

பயர் சேர்வீஸ் என்பவரே வெளியிட்டுள்ளார். அவர் இவ்விரு படைகளும் வெவ்வேறு கலாசாரத்தைச் சேர்ந்த படைகள் அல்ல என்றும், இரண்டும் ஒரே கலாசாரத்தையே பிரதிபலிக்கின்றன என்றும் கூறியுள்ளார். எழுபதுக்கு மேற்பட்ட சிந்துவெளிக் கலாசாரக் குடியிருப்புக்களில் பெரும்பாலானவை கிராமியக் குடியிருப்புக்களாக அமைய ஹரப்பா, மொகன்யோதாரோ, கலிபங்கன் போன்ற பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்கள் தமது முயற்சியால் திட்டமிட்ட நகரவாழ்க்கை முறையை அமைத்துக்கொண்டன ரென்றும், இவை இரண்டுக்கும் உள்ள உண்மை வேறுபாடு கிராமத்துக்கும் நகரத்துக்கும் உள்ள வேறுபாடே ஒழியக் கலாசாரத்தில் அமைந்த வேறுபாடு அல்ல என்றும் கலாநிதி அக்ரவால் விளக்கியுள்ளார். எனவே, சிந்து வெளி நாகரிகம் ஆரம்பத்தில் பல விவசாயக் குடியிருப்புக்களைக் கொண்டிருந்தது என்றும் இவற்றில் ஒரு சில குடியிருப்புக்கள் நகரங்களாகி இந்நாகரிகத்துக்குத் தனிச் சிறப்பைக் கொடுத்தன என்பதும் தற்கால முடிபுகளாகும்.

சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் காலத்தைப் பற்றிக் கூறவந்த மார்ஷல் கி. மு. 3250—2750 ஆகிய காலப்பகுதியில் இது செழித்து வளர்ந்தது என்றார். பின்பு சேர் மோற்றி மர் வீலர் இதன் காலத்தை கி. மு. 2500—1500 ஆகிய ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலமாகக் கணித்தார். ஆனால் தற்காலத்தில் C 14 கணிப்பு முறை இந்நாகரிகத்தின் தோற்றம் கி. மு. 2150 ஆண்டளவு என்றும் மறைவு கி. மு. 1700 ஆம் ஆண்டாகும் என்றும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. அத்துடன் C 14 கணிப்பு மூலம் இந்நாகரிகம் உடனடியாக அழியவில்லை என்றும் படிப்படியாகத் தெற்கு நோக்கிப் பரவி மறைந்தது என்பதும் வெளிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இதை ராஜஸ்தான், குஜராத் போன்ற பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சி ஆய்வுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இந்நாகரிகத்தின் அழிவுக்கான முக்கிய காரணங்களை விளக்குகையில் மார்ஷல்

வெள்ளப் பெருக்கையும், வீலர் ஆரியர் படை எடுப்பையும் எடுத்துக் காட்டினார்; இன்னும் சிலர் சீதோஷ்ண நிலையின் மாற்றத்தையும் எடுத்துக் காட்டினார்; ராஜஸ்தான் பகுதியில் கலாநிதி சிங் மேற்கொண்ட தாவரங்களின் தாதுக்களின் ஆய்வு மூலம் இப்பகுதியில் சீதோஷ்ண நிலை மாற்றம் பெறவில்லை என்று எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அண்மைக்காலத்தில் ரைக் என்ற அறிஞர் மேற்கொண்ட ஆய்வுமூலம் அவர் சிந்து நதியின் முகத்துவாரப் பகுதியில் ஏற்பட்ட பூமியின் உயர்வு சிந்துவின் வெள்ளம் கடலில் புகுவதைப் படிப்படியாகத் தடுத்ததன் விளைவாகச் சிந்துவெளி நகரங்களில் அடிக்கடி ஏற்பட்ட வெள்ளப் பெருக்கு இம்மக்களைத் தெற்கு நோக்கி இடம்பெயர வைத்தது என்று எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். வீலரும் இக்கருத்தை ஆமோதித்துள்ளார்.

இந்நாகரிகத்தைத் தோற்றுவித்தவர்களை யிட்டுக் கடந்த 50 ஆண்டுகளில் பல வித கருத்துக்கள் பரிமாறப்பட்டுள்ளன. மார்ஷல், வீலர், சைல்ட்டே ஆகியோர் இது ஆரியரல்லாதோரது நாகரிகம் எனத் திட்டவட்டமாகக் கூற, அண்மையில் கலாநிதி அல்ச்சின் என்ற அறிஞன் C 14 காலக் கணிப்பின் மூலமாக இந்நாகரிகம் தோன்றிய காலம் கி. மு. 2150 ஆக இருப்பதாலும், இக்காலத்தில் கிரேக்க நாடு, துருக்கி ஆகிய பகுதிகளில் ஆரிய நாகரிகம் தோன்றியதற்கு அகழ்வாராய்ச்சிச் சான்றுகள் இருப்பதாலும் சிந்துவெளி நாகரிகத்தை அழித்தவர்கள் என்று ஆரியரைக் கொள்ளும் நேரத்தில் ஏன் அதைத் தோற்றுவித்தவர்களும் கூட ஆரியரே என்று கொள்ள முடியாது என்ற கேள்வியை எழுப்பி உள்ளார். இவ்விதம் இந்நாகரிகம் ஆரியரல்லாதோர், ஆரியர் ஆகியவர்களின் நாகரிகம் என்ற கருத்து வேறுபாடு ஒருபுறமிருக்க, இம்மக்கள் உபயோகித்த மண் சுதையி லமைந்த முத்திரைகளை வாசித்த அறிஞர்களும் இந்நாகரிகத்தை உருவாக்கிய ஆரியரல்லாதோர் திராவிட மொழி பேசிய திராவிடர் என்ற கருத்தையும் வெளியிட்டுள்ளனர்; இம்முத்திரைகளை வாசித்த வண்பிதா கெரஸ் சுவாமிகள் இம்முத்திரைகள்

அமைந்த மொழி பழந்தமிழ் மொழி என்று கிட்டத்தட்ட 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கூறினாலும் கூட, அண்மையில் ஆறிஞர் கூட்டம் “கொம்பியூற்றர்” துணைகொண்டு இது திராவிடமொழி என்பதை விளக்கியுள்ளது: டென்மார்க்கைச் சேர்ந்த திரு. பெல் பெலா தலைமையிலான குழுவும், ரூஷியாவில் ‘கொம்பியூற்றர்’ மூலம் சுயேச்சையாக ஆராய்ச்சி மேற்கொண்ட அறிஞர் குழுவும் சிந்துவெளி மக்கள் பேசிய மொழி திராவிட மொழியே என்று கூறியுள்ளனர். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்திய அறிஞரான திரு. லால் என்பவர் சிந்துவெளி முத்திரைகளில் அமைந்த எழுத்துக்களையும், பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டைச் சேர்ந்த புதை குழிகளில் அமைந்த பாளைகளின் வெளிப்புறத்தில் அமைந்த படிவங்களையும் ஆராய்ந்து இவ்விரு படிவங்களுக்கு மிடையே நெருங்கிய தொடர்பு உண்டென்றார். ஆனால் அவரது ஆராய்ச்சி மேலும் தொடரப்படாதது வருந்தத்தக்கது. அதோடு பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் அமைந்த ஆதி வடிவங்களுக்கும் இவற்றுக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமை உண்டென்றும் காட்டினார். இக்கருத்தை விஞ்ஞான ரீதியில் மேலும் ஆதாரங்கள் மூலம் வளர்த்தால் சிந்துவெளி எழுத்துக்களின் தொடர்ச்சியாக திராவிட மொழி பேசியோர் விட்டுச் சென்ற புதை குழிகளில் அமைந்த பாளைகளின் படிவத்தைக் காணலாம். இப்படியாயின் சிந்துவெளி நாகரிகத்தை உருவாக்கியோரும் திராவிடரும் ஒரே மொழி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பது புலனாகிறது. சிந்துவெளிப் பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட எலும்புக் கூடுகளில் பெரும்பாலானவை மத்தித்தரை வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தோரதே. திராவிடரும் மத்தித்தரை வர்க்கத்தினரே என்பதுவும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆரியரது பழைய வேதமாகிய இருக்கு வேதத்தில் திராவிடச் சொற்கள் காணப்படுவதும், சிந்துவெளி மக்களின் தோற்றம் பற்றிய குறிப்பு வரு

வதும், ஆரியர் கங்கைச் சமவெளியில் அமைந்த சமய-கலாச்சார மாற்றங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுதும், இறுதியில் வட இந்தியாவில் திராவிட மொழிகள் காணப்படுவதை நோக்கும் பொழுதும் ஆரியர் வரமுன்பு வட-இந்தியாவில் திராவிட மொழி பேசிய மத்தித்தரை இனம் வாழ்ந்தது என்பது வெள்ளிடைமலை. மானிட இயல்நூல் வல்லுனரும் பழைய எலும்புக்கூடுகளை ஆய்ந்து மத்தித்தரை வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் செல்வாக்குற்ற மக்களாக இருந்தனர் என்றும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர்.

மேற்கூறப்பட்ட கருத்துக்களை நோக்கும் போது சிந்துவெளி நாகரிகம் திராவிட மொழி பேசிய மக்கள் உருவாக்கிய நாகரிகமாக அமைகிறது. சிந்துவெளி முத்திரைகளின் எழுத்தை நோக்குகின்ற பொழுதும் அவை வெறும் சித்திர எழுத்துக்கள் அல்ல என்பது புலனாகின்றது. ஒருவகை ஓட்டெழுத்து வகையைச் சார்ந்தனவாக அமைந்துள்ளன. திராவிட மொழியும் சுமேரிய மொழியைப் போன்று ஓட்டெழுத்து மொழியே. சுமேரிய - திராவிட மொழிகளுக்கிடையே ஒற்றுமை காணப்படுவது மட்டுமன்றிக் கலாசார ரீதியிலும் தற்கால திராவிட கலாசார அம்சங்கள் சுமேரிய அம்சங்கள் பலவற்றைப் படைத்திருப்பது நினைவுகூரற்பாலது. எனவே, மத்தித்தரை வர்க்கத்தினராகிய திராவிடர் முன்னொரு கால் சுமேரியருக்கு அண்மித்து இருந்து பின்பு இடம் பெயர்ந்து வட இந்தியாவுட்புகுந்து சிந்துவெளி நாகரிகத்தைத் தோற்றுவித்தனர் என்று கொண்டால் பிழையாகாது. சுமேரிய - திராவிட கலாசார மொழி இயல் ஒற்றுமையை இதன்மூலம் மட்டும் தான் விளக்கலாம். இருந்தும் வருங்கால அகழ்வாராய்ச்சி ஆய்வுகள்தான் இக்கருத்துக்களை உறுதிப்படுத்த வேண்டும். அதுவரை இவை வெறும் சிந்தனைச் சிதறல்களே.

நாரந்தனையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தொல்பொருட் கருவூலம்

இந்நாட்டின் பழங்கலைப்பொருள் களைக் காப்பாற்றிப் பத்திரப்படுத்துவதற்கு, 1938இல் திருத்தப்பட்டுச் சட்டத் தொகுதியின் 144வது பிரிவிற் சேர்க்கப்பட்ட 1900ஆம் வருடத்து 15வது இலக்கச் சட்டத்தினுமலம் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. இலங்கையில் பிரிட்டிஷார், கண்டி இராசதானியை 1815இல் இணைக்கு முன்னர் இருந்துள்ளது அல்லது காணப்பட்டுள்ளது என்று நம்பக்கூடிய பின்வரும் பொருள்களைப் பழங்கலைப் பொருட்சட்டம் குறித்தது. உருவச்சிலை, சிற்பவேலைப்பாடுடைய கல், பல்வகைப்பட்ட சலவைக்கல், சித்திரவேலைப்பாடுடைய பொருள், செதுக்கு வேலைப்பாடுடைய பொருள், ஓவியம், கல்வெட்டு, இவை காணப்படும் பொருள், பண்டைக்கலைப் பொருள், கொத்து வேலையுடைய இரத்தினக்கல், சித்திரவேலைப்பாடுடைய உலோகப் பொருள், அலங்கார வேலைப்பாடுடைய சேலைகள், நாணயங்கள், அச்சுகள், ஆபரணங்கள், உபகரணங்கள், கலைப்பொருள்கள், அசைவுள்ள பண்டைக்கலைப்பொருள்கள் ஆதியன இச்சட்டத்தின்கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன. கோயில்கள், கிறிஸ்தவாலயங்கள், ஞாபகசின்னங்கள், கல்லறைகள், கட்டடங்கள் இன்னும் இவ்வகையைச் சார்ந்த அசைவற்ற பொருள்களும் இச்சட்டத்தின்கீழ் அடங்கும்.

சட்டத் தொகுதி 145வது பிரிவிற் சேர்க்கப்பட்ட 1887ஆம் வருடத்து 17வது இலக்கச் சட்டமும், 1891ஆம் வருடத்து 8வது இலக்கச் சட்டமும் பூமியில் மறைந்து கிடக்கும் அல்லது பூமியில் மறைவாக வைக்கப்பட்டு உரிமையாளர் யாரென்று தெரியாதிருக்கும் அல்லது கண்டுபிடிக்க முடியாதிருக்கும், பணம், நாணயம், பொன், வெள்ளி, தகடு, கட்டி, தொல்பொருள் ஆதியவற்றை அல்லது மதிப்புள்ள பொருள் முதலியவற்றைப் புறையல் என்று வரையறை செய்து கூறுகின்றன. இப்படி வரையறை செய்து கூறுஞ் சட்டங்களின் பிரகாரம் நாரந்தனையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தொல்பொருட் கருவூலத்தையும் வகுத்துக் கூறலாம், நாரந்தனையில் பெரிய

காடு என்னுமிடத்தில், முடிக்குரிய காணியில் 1951இல் தெரு வேலைக்காகக் கல் உடைக்கப்பட்டபோது, வேலையாட்களால் ஒரு அடி ஆழத்தில், தொல்பொருள் கருவூலமாகத் திகழும் இப்புறையல் கண்டெடுக்கப்பட்டதென்று பதிவுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இக் கருவூலத்தைச் சேர்ந்த பொருள்கள் பின்வருமாறு:

ராஜராஜசோழனது 38 செப்பு நாணயங்கள்
சேரரது 5 வெள்ளி நாணயங்கள்
பொன்மணிகளின் உடைந்த துண்டுகள் 24
பொன்மணிகளின் உடைந்த

பெருந்துண்டுகள் 5
நிக்கல் உலோகத் துண்டுகள் 2
கொழுக்கியுள்ள வட்டமணிகள் 7
இளஞ் சிவப்புக்கல் 1

இவற்றிலும் பார்க்க மிக மேலானது மெழுகுப் படிவத்தின்மேல் பொன்தகட்டில் அம்மனின் உருவம் பதிக்கப்பட்ட பதக்கமாகும். யாழ்ப்பணக்குடாநாட்டில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட தொல்பொருள்களில், புறையல் வகையைச் சார்ந்த பொருள்கள் மிக அரிது. போர்த்துக்கேயரால் தகர்க்கப்பட்ட இந்துக் கோயில்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுக் கோட்டைகளுக்கு அரணாக உபயோகிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்ட கற்றூண்களைத் தவிரச் சோழர் காலத்து வேறு தொல்பொருள்கள் இன்னுங் காணப்படவில்லை. இந்நிலையில் இப்புறையல் மிக மதிப்புவாய்ந்தது; ஒப்புயர்வற்றது; சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாதது; யாழ்ப்பாணம் தொல்பொருட் காட்சிச் சாலையில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தியாவில் சோழர்கள் மூன்று நூற்றாண்டுக்கு மேலாக ஆதிக்கஞ் செலுத்தினர். ராஜராஜ சோழன், ராஜேந்திரன், ராஜேந்திர குலோத்துங்கன் ஆதியோர் சோழ சக்கரவர்த்திகளாவர். பாண்டியர், சேரர், சாளுக்கியர், ஈழத்தவர்களை ராஜராஜ சோழன் வென்றவன். தஞ்சையில் மிகப் பிரமாண்டமானதும், எழில்மிக்க சிற்பாலங்காரத்துக்குப் பெயர் பெற்றதுமான பிருகதீஸ்வரர் ஆலயத்தைக் கட்டுவித்துப்

புகழ்கொண்டவன். இப்படிப் பராக்கிரமம் பெற்ற ராஜராஜசோழனது நாணயங்கள் பலதிறப்பட்டவை. சர்வ சாதாரணமாக நாணயங்களில், ஒரு புறத்தில் அரசர் நிற்கும் பாவனையிலும் தாமரை மலரை முகத்துக்குக் கிட்டவாகவும், வலது கரம் செங்கோலையுங் கொண்டுள்ளது. அருகே விளக்குத் தண்டும், பிறையும், நான்கு குற்றுக்களிடையே மீனுங் காணப்படுகின்றன. மறு புறம் வீற்றிருக்கும் உருவமும், வலது புறத்தில் மூன்று வரிகளில் ஸ்ரீ ராஜ ராஜ என்ற விளக்க வாசகமுங் கொண்டுள்ளது¹. இவ்வகையைச் சார்ந்தவை இப்புதையலிற் காணப்பட்ட சோழர் காசுகள். இவை நல்ல நிலையில் இருந்தன. இவற்றோடு சேர நாணயங்களுங் காணப்பட்டன. சேர அரசர்கள் பெரும்பாலும் சோழர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தனர். தக்கிணபோஜன் என்னும் ரவிவர்மன் குலசேகரன் ஆட்சியில் சுதந்திரமாக வாழ்ந்தனன். சேரரது ஆட்சி இடையிடையே 10ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 14ஆம் நூற்றாண்டுவரையுள்ள காலப்பகுதியிலும் நிலவியது. வீரகேரள ருடைய வெள்ளிக் காசுகளில் ஒரு புறத்தில் ஸ்ரீ கந்தரங்குசல்ய என்ற விளக்க வாசகம் இரு வரிகளில் காணப்படுகிறது. கந்தரங்குசல்ய என்பது வீரர்களுக்கு யானையின் அங்குசம் என்பதாகும். மறு புறத்தில் ஸ்ரீ வீரகேரளஸ்ய என்ற வடமொழி வாசகம் இருவரிகளிற் பொறிக்கப்பட்டிருள்ளது. இவ் வரிகளுக்கிடையே மகரம் அல்லது முதலை வாய் திறந்தவண்ணமாக அசையும் பாவனையிற் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆனால் புதையலில் காணப்பட்ட நாணயங்களின் ஒரு புறத்தில் வாசகமும் மறுபுறத்தில் வீரகேரளஸ்ய என்ற வாசகமுங் காணப்படுகின்றன². இப்பொருட் தொகுதியில் மிக விசேடமாகக் கொள்ளப்படக்கூடியது அம்மன் ரூபம் பொறிக்கப்பட்ட தங்கப் பதக்கமாகும். மெழுகுக் கட்டியின் மேல் உள்ளீடாகத் தங்கத் தட்டில் அம்மனின் ரூபம் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பீடத்தின் அடியிலிருந்து மகரவாயில் தொடங்குந் திருவாசி நுண்ணிய வேலைப்பாடுடைய சுடர்களைக்கொண்டு பொலிகிறது. பீடத்தின் இரு மருங்கிலும் படுத்த நிலையில் ஓவ்வொரு சிங்கம் உள்ளது. இப்பதக்கத்தில் சித்தரிக்கப்பட்ட அம்மனின் திருவுருவம் அம்மன் திருவுருவ இலக்கணத்துக்குப்

பொருந்த அமந்திருக்கிறது. இப் பதக்கத்து அம்மனின் ஆபரண அலங்காரமும் மெல்லிடை அமைப்பும் திராவிடச் சிற்பக் கலையைச் சார்ந்தமை புலப்படுகின்றது. மாலையில் தூக்கக்கூடிய வகையில் பொன் மணிகளும் இடைமணிகளும் பின்கோர்க்கியாதினவும் சேர்ந்திருக்கின்றன. ஆதலின் ஏதோவொரு தெய்வத் திருவுருவுக்கு மிக முக்கியமாக அம்பாள் திருவுருவத்துக்கு அணிகலனாக உபயோகிக்கப்பட்டதென்பதையே புலப்படுத்துகின்றது. பக்தர்களின் பக்தியின் சின்னமாக விளங்குவதற்குச் செய்து கொடுத்திருத்தல் வேண்டும். பல சிவாலயங்களைக் கட்டிக்கொடுத்தும், மானியங்களை எழுதிக்கொடுத்தும் திருப்தி காணாது, பொன்னாலும் மதித்தற்கரிய மணிகளாலும் மலர்கள் செய்வித்துச் சிவபிரானது திருப்பாதத்தில் சொரிந்து வணங்கிச் சிவபாதசேகரன் என்று புகழ்கொண்ட ராஜராஜசோழனை³ இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுகூரவேண்டியிருக்கின்றது. இதே தன்மையில் நாரந்தனையில் அக்காலத்தில் கோயில்கொண்டருளிய தெய்வத்துக்கு யாரோ பக்தர்கள் இப்பதக்கத்தையும் சங்கிலியையும் அணிவித்திருக்கவேண்டும்.

சோழர்கால நாணயங்கள் கி. பி. 10-12ஆம் நூற்றாண்டு காலத்தைச் சார்ந்தவை. பிற்காலச் சேர நாணயங்கள் 10-14ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை. சிவத்தலங்கள் போத்துக்கேயர் படையெடுப்புகளால் தகர்க்கப்பட்டபோது நாரந்தனையில் கோயில்கொண்டருளிய அம்பாள் தலமும் இடிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். பாதுகாப்புக்காகப் பக்தர்கள் இக்கருவூலத்தைப் பூமிக்குள் வைத்திருக்கவேண்டும். இப்பெருமதிப்புடைய புதையல் காணப்பட்ட நாள்தொடக்கம் நாரந்தனைப் பெருமக்களின் மனத்தில் எழுந்த பயபக்தியால் தாஸ்தோன்றி அம்மனுக்கு ஆலயம் எடுத்தனர். அம்பாள் திருவருளால் தேர்த்திருப்பணி வேலைகள் ஆரம்பமாகியுள்ளன. இத்தேர் சிற்பாலங்காரத்தில் புதையல் காணப்பட்ட சூழ்நிலையும், அது உணர்த்தும் சமய வரலாறும் இடம்பெறும் என்று அறியப்படுகின்றது. இது வரலாற்றில் இடம்பெறவேண்டியது அவசியமாகும்.

1. இந்திய நாணயங்கள் — தமிழ்நாடு அரும்பொருட்சாலைப் பதிப்பு.
2. இந்திய நாணயங்கள் — சீ. ஜே. பிறென்ஸ்.
3. சோழர்கள் — கே. ஏ. நீலகண்டசாஸ்திரி;

மாவிட்டபுர ஆதினச் சுவடிச் சாலையும், ஏட்டுப் பிரதிகளும்

ஈழநாட்டின் வரலாற்றுப் பெருமை வாய்ந்த ஆலயங்களுள் ஒன்றாக விளங்கும் மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி ஆலயத்தின் பழைமையை உணர்த்தும் நம்பகமான வரலாற்றுச் சான்றுதாரங்கள் எவையும் இன்று கிடைக்கவில்லை. ஆலயத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி, அழிவுபற்றி யாழ்ப்பாண வைபவமாலே கூறும் செய்திகள் பெளராணிக சம்பந்தமானதாகவும், கர்ணபரம்பரைக் கதை மரபைச் சார்ந்ததாகவும் உள்ளன.¹ யாழ்ப்பாணத்தரசர்களின் காலத்தில் இவ்வாலயத்தின் நிலைபற்றியோ அதற்கு முன்னையகால அமைப்புப்பற்றியோ விரிவான செய்திகள் எவையும் இன்று கிடைக்கவில்லை. மேலும் போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் அழிக்கப்பட்டது எனக் கூறப்படும் இவ்வாலயத்தின் தொடர்பான எதுவித தகவல்களும் வரலாற்று மாணவனின் கவனத்தைக் கவரக் கூடிய வகையில் இல்லை. சோழ மன்னர்களுடன் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிற் தொடர்புபடுத்தப்படும் இவ்வாலயத்தின் பழைமையை உணர்த்தும் சின்னங்கள் துரதிஷ்டவசமாகக் கிடைக்கவில்லை. தங்கள் வெற்றிச் சிறப்புக்களையும், சாதனைகளையும் கற்களிற் பொறித்து வைத்த சோழ மன்னர் தமது மரபுக்கேற்ப கல்வெட்டுகளிற் குறித்திருப்பர். பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தரசர் காலத்தில் பட்டயங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். இவ்வாறான வரலாற்றுக் கருவூலங்கள் யாவும் போர்த்துக்கேயரின் கலையழிவுக் கொள்கையின் காரணமாக முற்றாக அழிந்தொழிந்திருக்கலாம்.²

இவ்வாலயத்தின் இன்றைய அமைப்பு பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னைய வளர்ச்சியைச் சார்ந்தது.³ சூழவுள்ள சமுதாயவியல் மரபையும், கோவிற் கலைகளின் உறைவிடமாக விளங்கிய தடங்கலையும் நோக்கும்போது கோவில் மாநகராக விளங்கிய இவ்வாலயத்தின் பழை

1. யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிற் கூறப்பட்டிருக்கும் செய்திகள் கர்ணபரம்பரை மரபைக் கொண்டு எழுந்தவை. இதுபற்றிய வரலாற்றுப் பண்பு விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டியவை. இவ்வாலயச் சூழலில் பழைமையை உணர்த்தும் தொல்பொருட் சின்னங்கள் எவையும் இல்லை. குறிப்பாக சில இடங்களில் அகழ்வாராய்ச்சி செய்வதன்மூலம் இதனைத் தீர்மானிக்கலாம்.
2. போர்த்துக்கேயர் அழித்த நல்லூர் கந்தசாமி கோவில், திருகோணமலை கோணேசர் ஆலயம் பற்றிய செய்திகள் அவர்களது பதிவேடுகளிற் காணப்படுகின்றன. மாவிட்டபுர ஆலயம், கிரீமலை ஆலயம் பற்றிய செய்திகள் கிடைத்தில. மாவிட்டபுரம் சம்பந்தமான பட்டயம் மூலஸ்தானத்துள் வைத்துப் பின்னர் கட்டப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.
3. ஷண்முகநாதக் குருக்கள் சு. து. 'மாவிட்டபுரத் திருத்தல வரலாறு', குரும்பசிட்டி சன்மார்க்கசபை (1965). அண்மைக்காலம் வரையுள்ள கோவில்மரபு விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மையை மனங் கொள்ளலாம்.⁴ எனினும் இப்பகுதியில் விரிவாகத் தொல்பொருளியல் ஆய்வை மேற்கொள்வதன் மூலம் மட்டுமே இவ்வாலயத்தின் பழைமை பற்றியும், வரலாற்றந்தஸ்துப் பற்றியும் நிதானமாக எதுவும் கூறமுடியும்.

சூழலும், பாரம்பரியமும் உணர்த்தும் இவ்வாலயத்தின் பழைமை, கல்வியையும் கலைகளையும் பேணிய தன்மையைக் குறிப்பாக விளக்குகின்றது. இன்று இவ்வாதீனச் சுவடிச் சாலையிற் காணப்படும் சமார் அறுபதுக்கு மேற்பட்ட ஏட்டுப் பிரதிகளும், அவைபற்றி ஆதீனம் கூறும் கதை மரபுகளும் நீண்ட வரலாற்றுத் தடத்தின் தொடர்பையும், சமூகத்தில் இவ்வாலயம் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தையும் நினைவூட்டுகின்றன.⁵ இப்போதைய ஆதீனகர்த்தா பிரமஸ்ரீ சு. துரைச்சாமிக்குருக்கள் வாழையடி வாழையாக வந்த மரபை நினைவூட்டும் வகையில் ஆதீனச் சுவடிச்சாலை பற்றியும், ஆதீனம் அவற்றைப் பேணிய மரபையும் தமது நினைவைக்கொண்டும் முன்னோர் ஞாபகங்களைக் கொண்டும் கூறினார். அவற்றை அவர் உரையாகவே தொகுத்துத் தருகின்றேன்.

“எமது ஆதீனத்தில் சுவடிச்சாலை யொன்று நீண்ட காலமாகப் பேணப்பட்டு வருகின்றது. முன்னர் ஆலயத்தில் இதற்கென வரிய இடத்தில் வைத்துப் பேணப்பட்டது. இன்று ஆதீனகர்த்தரின் இல்லத்தில் மிகவும் பாதுகாப்பாகப் பேணி வைக்கப்பட்டுள்ளது. செல்லரிக்காமலிருப்பதையும் ஏடுகள் கைமாறாமலிருப்பதையுமே இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன். உற்சவ தினங்கையொட்டிய அல்லது படிப்புத் தினங்களை

யொட்டிய ஏடுகள் மட்டும் தற்போது பிள்ளையார் வாசலுக்கருகிலுள்ள களஞ்சியத்தில் வைக்கப்பட்டு வேண்டிய நேரம் ஏடுத்துப் புராணம் படிப்பவர்களிடம் உரிய முறையில் வழங்கப்படுகின்றன. எமது முன்னோரால் எழுதிப் பேணப்பட்ட ஏடுகள் தாம் இவை. எமது ஆதீனத்தில் நான் அறிந்த காலம் வரை மூன்று அல்லது நான்கு பேர் ஏட்டுச் சட்டங்களைத் தயாரிப்பதற்கும் படியெடுப்பதற்கும் பொறுப்பாக இருந்தார்கள். மரபு வழிவந்த ஏடுகளின் பிரதிகளே இவை.”

மாவையாதீனத்தில் உள்ள ஏடுகளிற் பெரும்பாலானவை கிரந்தத்திலுள்ளவை. கோவிலுக்குரிய கிரியை, விதிகள் அடங்கியவை. உற்சவ விபரங்களை அளிக்கும் பத்ததிகளும் பல காணப்படுகின்றன. கோவிலமைப்புப் பற்றிய சிற்ப நூல்களும், சிறந்த இலக்கண நூல்களும் காணப்படுகின்றன. பல தமிழ் மொழிபெயர்ப்புக்களுடன் உள்ளன. கிரந்தத்தில் உள்ள பல தத்துவ நூல்களும் காணப்படுகின்றன. இங்கு பல தமிழ் ஏடுகள் காணப்பட்டன. தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், திருவாசகம், தேவாரம் ஆகிய ஏடுகளுடன் புராண ஏடுகளே இன்று எஞ்சியுள்ளன. கவனக்குறைவினாலும் செவ்வனே பேண மையினாலும் இவற்றிற் பல சிதைந்துவிட்டன. தொல்காப்பிய ஏடு உரையுடன் காணப்படுகின்றது. ஆறுமுகநாவலருடையது என ஆதீனகர்த்தர் குறிப்பிட்டார். இது ஆய்விற்குரியது. குறிப்புரைகளும் காணப்படுகின்றன.⁶

ஆதீனத்தில் தங்கி ஓலை எழுதிப் பணி புரிந்தவர்களைப் பற்றி ஆதீனகர்த்தர் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டார். “மூல ஏடு ஒன்று

4. சண்முகசுந்தரம் த. ‘கலையும் மரபும்’ கலைப்பெருமன்ற வெளியீடு. தெல்லிப்பழை(1974), மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோவிலோடு தொடர்பு கொண்ட கலைஞர்களின் வரலாறும் பாரம்பரியமும் கூறப்பட்டுள்ளது. கோவிலின் பண்டைய கலாசாரத்தின் எச்சங்களையும் சமுதாய அமைப்பையும் விளக்குகின்றது.

5. பிரம்மஸ்ரீ சு. துரைச்சாமிக்குருக்களின் இல்லத்தில் இன்று ஏடுகள் பேணி வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றைப் பார்வையிடவும், கலந்துரையாடவும் ஒழுங்குசெய்த திரு. த. சண்முகசுந்தரத்திற்கு நன்றி.

6. இவ் வேட்டுச்சுவடிச் சாலையின் விரிவான பட்டியல் அடுத்த இதழில் வெளிவரும்.

சற்றுப்பழுதடைந்தநிலையில் இருக்குமாயின் அதனை மறு பிரதி செய்தலே இவர்கள் பணியாகும். இது தவிர, கோவிலுக்கு வேண்டிய பட்டோலை, உற்சவத்துக்கு வேண்டிய அறிவித்தல்கள் செய்தல், கோவிலுக்கு வேண்டிய வருமதிகள் செலவினங்கள் நிலபுல வருவாய்கள் ஆதியனவற்றைப் பதிந்து வைத்தலும் இவர்களது கடமையாக விருந்தது. இவ்வாறான பதிவேடுகள் பல இருந்தன. அவை இப்பொழுது அழிந்துவிட்டன". தமிழ்நாட்டு ஆலயங்களில் கல்வெட்டுகளிலும் பட்டயங்களிலும் பேணப்பட்ட மரபு போன்றதே இஃது. இம்மரபு நீண்டகாலமாகப் பேணப்பட்டதாக ஆதினகர்த்தர் குறிப்பிட்டார். ஒலை படியெடுப்பவர்களும் ஆதினத்தில் தங்கிப் பணிபுரிந்தார்கள்.

அச்சுக்கலை விருத்தியடையத் தொடங்க முன்னர் மாவையாதீனத்தில் சுந்தரக் குருக்கள் இராமநாதக் குருக்கள் என்போர் பஞ்சாங்கம் கணிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். இது மரபு வழியாக வந்ததொன்றாகும். பஞ்சாங்கங்களைத் தயாரித்து அவற்றை ஏட்டுப் பிரதிகளிற் பொறித்து வைத்தனர். இவற்றைப் படி

யெடுத்துப் பலரும் உபயோகித்தனர். இன்றும் இப்பஞ்சாங்கம் வாசிக்கும் மரபு வருஷ உற்சவம் முடிந்தபின்னர் கொடிஸ்தம்பத்தின் அருகில் நடைபெற்றுவருகின்றது.

மாவையாதீனத்தில் சுவடிச்சாலையின் தொடர்பாக திண்ணைப்பள்ளிக்கூட மரபும் நிலவியது. வடமொழிக் கல்விக்கும் தமிழ்க் கல்விக்கும் அதிமுக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது. பிராமணச் சிறுவர்களும், பிறரும் இங்கு பயின்று வந்தனர்.

ஏட்டுப் பிரதிகளைச் சூழவுள்ள ஆலயங்களுக்குப் படிப்புக் காலங்களில் கொடுத்துதவும் பணியையும் சுவடிச்சாலை மேற்கொண்டிருந்தது. பல அறிஞர்கள் இங்குள்ள ஏட்டுப் பிரதிகளை இரவலாகப் பெற்றுப் படித்தனர். இதனால் பல ஏட்டுப் பிரதிகள் கைதவறியும் போயின. ஒரு வகையில் மாவையாதீனச் சுவடிச்சாலை அக்காலத்தில் பலருக்கு உடனுதவும் பகுதியாகவும் விளங்கியது. கோவில் மரபின் சின்னமாக விளங்கும் இச்சுவடிகள் பேணப்படவேண்டியவை. அச்சுவாகனம் ஏறாத ஏட்டுப் பிரதிகளும் உள்ளன.

இலங்கை ஒரு சிறிய நிலப்பரப்புடைய தீவு. ஆனால் அதனுடைய தொன்மை வரலாறு பற்றிய பல ஆய்வுகள் நடைபெறுகின்றன; இன்னும் நடைபெற்றுக்கொண்டேயிருக்கும். இச்சிறிய நிலப்பரப்பின் கீழே பழைய வரலாற்றைத் துலக்கும் பொருட்கள் இன்னும் இருக்கின்றன; அவை பெறப்பட்டுப் பேணத்தக்கவை. மக்களின் ஆர்வமும் பணியுமே அதனைச் சாதிக்கவல்லன.

யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருளியற் கழகத்தின் 1972ஆம் ஆண்டு நிகழ்ச்சிகள், ஆய்வுகள்

I. பொதுக் கூட்டங்கள் :

- (அ) 3-2-72 மாலை 5 மணிக்கு மேற்படி கழகத்தின் பொதுக் கூட்டமொன்று யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலே நடைபெற்றது. கழகத்தின் நோக்கம் குறித்துக் கலாநிதி கா. இந்திரபாலா அவர்கள் ஆற்றிய சிற்றூரையினைத் தொடர்ந்து 1972ஆம் ஆண்டு ஆளும் குழுவும், கௌரவ உறுப்பினரும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.
- (ஆ) 27-12-72 மாலை 5 மணிக்கு யாழ்ப்பாண மாநகர நூலகக் கேட்போர் கூடத்திலே நடைபெற்றது. இக் கூட்டத்திலே செயலாளர் 1972ஆம் ஆண்டு அறிக்கையினை வாசித்தபின் கழகத்தின் புதிய யாப்பு அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 1973ஆம் ஆண்டு ஆளும் குழுவும் தெரிவு செய்யப்பட்டது.

II. சிறப்புச் சொற்பொழிவுகள் :

- (அ) 20-3-72 மாலை கழகத்தலைவர் திரு. சி. பொன்னம்பலம் அவர்கள் "கந்தரோடைத் தொல்பொருட்களும் யான் பெற்ற அநுபவங்களும்" என்னும் விடயம் பற்றிச் சொற்பொழிவாற்றினார்.
- (ஆ) 27-12-72 பிற்பகல் கழகத்தின் துணைத்தலைவரும், பேராதனைப் பல்கலைக் கழக வரலாற்று விரிவுரையாளருமான கலாநிதி கா. இந்திரபாலா அவர்கள் "ஈழத்தில் இவ்வாண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சாசனங்கள்" பற்றி யொரு விரிவுரையாற்றினார்.

III. சாசனவியல் தொடர் விரிவுரைகள் :

இவை 1972ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 22-23, 25-30 திகதி வரை தினந்தோறும் மாலை 5 மணி முதல் நடைபெற்றன. கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் முதல் நாளும், கலாநிதி கா. இந்திரபாலா அவர்கள் முதல் ஏழு நாட்களும், எட்டாம்நாள் திரு. செ. குணசிங்கம், M. A. அவர்களும் திரு. வி. சிவசாமி, M. A. அவர்களும் விரிவுரையாற்றினர். இத்தகைய விரிவுரைகள் ஈழத்தில் முதன் முறையாக இப்போதுதான் நடைபெற்றன.

IV. தொல் பொருளியற் கண்காட்சி :

27-11-72 காலை 10 மணி முதல் பிற்பகல் 4-30 வரை யாழ்ப்பாண நூலகக் கேட்போர் கூடத்திலே நடைபெற்றது. கலாநிதி W. L. ஜெயசிங்கம் (முதல்வர், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி) அவர்கள் இக் கண்காட்சியினை மங்கல விளக்கேற்றித் தொடக்கிவைத்தார். இக் கண்காட்சியிலே கந்தரோடையில் திரு. சி. பொன்னம்பலம் அவர்கள் சேகரித்த தொல்பொருட்கள், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே கழகம் சேகரித்தவை, திரு. ஆ. கந்தையா அவர்களின் சேகரிப்புகள், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலே திரு. ச. யோகநாதன் சேகரித்தவை, ஈழத்துத் தொல்பொருளியற் பிரசுரங்கள், 1972ஆம் ஆண்டுத் தொல் பொருளியற் கட்டுரைகள், செய்திகள் ஆகியவற்றின் தொகுப்புகள் இடம் பெற்றன.

V. பிரசுரங்கள் :

கழகத்தின் சார்பிலே பின்வருவன அவ்வவ் ஆசிரியர்களாலே வெளியிடப்பட்டன.

- 1: Indrapala K, Epigraphia Tamilica Vol. I Part I
Kandy 1971
- 2: இந்திரபாலா கா. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம்
கண்டி 1972
3. Veluppillai A. Pandya Inscriptions, Kandy 1973

VI. வானொலி நிகழ்ச்சிகள் :

- (அ) யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருளியல் பற்றிய உரைச் சித்திரம் ஒன்று கலாநிதி கா. இந்திரபாலா அவர்களாலே 3-12-72 இரவு 9.20—9.50 வரை இலங்கை வானொலியிலே நடத்தப்பட்டது. திரும்பவும் இந் நிகழ்ச்சி 18-12-72 இரவு 9.30 முதல் ஒலிபரப்பப்பட்டது.
- (ஆ) 28-12-72 இரவு 9.30—10 மணி வரை இலங்கை வானொலியிலே நடைபெற்ற யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருளியல் பற்றிய உரையாடலிலே கா. இந்திரபாலா, செ. குணசிங்கம், வி. சிவசாமி ஆகியோர் பங்குபற்றினர்.
- (இ) திரு. மா. மகாதேவன், கா. இந்திரபாலா, எஸ். பொன்னம்பலம், ஆ. சிவநேசச்செல்வன், சி. ஜே. இளையதம்பி, சு. யோகநாதன், த. சண்முகசுந்தரம், வி. சிவசாமி, ஆ. தேவராஜன் முதலியோர் பங்குபற்றி, யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கந்தரோடை, தொல்பொருட்காட்சிச்சாலை முதலியனவற்றிலே ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்ட யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருளியல் பற்றிய உரையாடல் ஒன்று 21-1-72 இரவு 9.20—9.50 வரை இலங்கை வானொலியில் நடைபெற்றது.

VII. மேலாய்வுகள் :

- (அ) காரைநகர், வேர்ப்பிட்டி, ராசாவின் தோட்டம் ஆகிய இடங்களிலே திரு. கே. வைரமுத்து ஆசிரியர் ஜே. பி., சு. யோகநாதன், வி. சிவசாமி, ஆ. சிவநேசச்செல்வன், அ. க. நடராசா, எஸ். பரமேஸ்வரநாதன் ஆகியோர் அடங்கிய குழுவினர் 18-7-72, 3-8-72 ஆகிய இரு தினங்கள் மேலாய்வுகள் நிகழ்த்தினர். அப்போது வேர்ப்பிட்டியிலே, பழையகாலக் கட்டிடச் சிதைவுகள், கூரை ஓட்டுத்துண்டுகள், மட்பாண்ட ஓடுகள், செங்கட்டித் துண்டுகள், கற்பகுதிகள், தீர்த்தக்கட்டுக் கற்கள் முதலியனவற்றை அவதானித்தனர். ராசாவின் தோட்டத்திலே பழைய காலக் கட்டிடச் சிதைவுகள், நேர்த்தியான ஒரு விநாயகர் சிலை, ஒல்லாந்தர்காலக் கட்டிடச் சிதைவுகள் முதலியனவற்றையும் பார்வையிட்டுத் திரும்பினர். இவ் ஆய்வுபற்றிய கட்டுரையொன்று வீரகேசரியிலே (22-10-72) வெளிவந்தது.
- (ஆ) கழகத்தின் சார்பிலே, 27-7-72 பிற்பகல் திரு. ஆ. சிவநேசச் செல்வன், வி. சிவசாமி, சு. செபநேசன், சு. யோகநாதன், அ. க. நடராசா, சி. சிறிஸ்கந்தராஜா ஆகியோரடங்கிய குழுவொன்று கந்தரோடைக்குச் சென்று சில இடங்களிலே மேலாய்வு நடத்தியது. பழைய மட்பாண்ட ஓடுகள், கூரைஓட்டுத் துண்டுகள், செங்கட்டிப் பகுதிகள், மணிவகைகள், நாணயங்கள் முதலியன பெற்றனர்.

இவற்றைவிடக் கிறிஸ்து ஆண்டிற்குச் சற்றுப் பிந்தியகால வேதிகை யொன்றின் பகுதியும் பெற்றனர். இது திரு. ஆ. சிவநேசச்செல்வனின் பெருமுயற்சியினால் கிடைத்தள்ளது. இவ்வேதிகைபற்றி 57 ஆண்டுகளுக்கு முன் 1917லே திரு. போல் இ. பீரிஸ் Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society (Vol. XXVI, No. 70, 1917 p. 25)

என்ற சஞ்சிகையிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். இஃது ஒரு சிறந்த வேதிகைக்கு உதாரணம் எனவும், அழகிய மேல் வேலைப்பாடுகள் கொண்டு முழுமையாக விளங்குகிறதெனவும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வேதிகை 2 அடி நீளம் 2 அடி அகலம் கொண்டது. இதன் தலைப்பகுதி நீளம் 2 அடி 3 அங்; தலைப்பாகம் கீழ் நோக்கிக் குறைந்து செல்லுகின்றது. ஏனையபகுதி நீளம் 2 அடி. தலைப்பாகமும் சேர்க்காது அகலம் 1 அடி 9 அங்; சேர்த்தால் 2 அடி. தலைப்பாகம் தடிப்பு 4 அங். ஏனைய பகுதிகளில் பொதுவாக 2½ அங். தலைப்பாகத்தின் முன்புறமாகக் கீழ்நோக்கி மூன்று நிரைகள் உள்ளன. தலைப்பாகத்தின் கீழேயுள்ள பகுதி—பிரதான பகுதியில் (2 அடி X 1 அடி 9 அங்.) 1 அடி 9 அங்குல நீளம். 2.2 அங்குல அகலமுள்ள 5 நீள்சதுரங்களும், 2 அடி நீளம் 1 அங்குல அகலமுள்ள ஆறு குறுக்குகளும் ஒன்றையொன்று ஊடறுத்துச் செல்வன. இதனாலே இப்பகுதியிலே 3 சதுர அங்குல 24 சதுரங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு ஒரு வேதிகையின்பகுதி நேர்த்தியாகவும் முழுமையாகவும் காணப்படுகின்றது.

- (இ) வரணி, கட்டைவேலி: வரணியிலே தாழிகள் வெளிவந்தன என்ற புதினத்தாள் செய்திகளைத் தொடர்ந்து அவற்றைப்பற்றி மேலும் அறிதற்காக, திரு. அ. செல்வரத்தினம் (கலைஞானி), ஆ. சிவநேசச் செல்வன், வி: சிவசாமி ஆகியோர் 17-8-72 அங்கு சென்று ஏமாற்ற மடைந்தனர். இதுபற்றிய பத்திரிகைச் செய்திகள் பொய்யானவை என்பது புலனாயிற்று.

இதன்பின் ஏற்கனவே திரு. க. கந்தசாமி (கரவைக்கிழார்) கடித மூலம் விடுத்திருந்த அழைப்பினைத் தொடர்ந்து கட்டைவேலிக்குச் சென்று, அங்கு முற்காலத்தில் இருந்ததாகக் கூறப்படும் வேதவனநாதர் கோவிலின் அடித்தளப் பகுதியொன்றினைப் பார்வையிட்டுத் திரும்பினர். இது பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சி தேவை.

- (ஈ) நல்லூர்: 30-7-72 திரு. அ. செல்வரத்தினம், வி. சிவசாமி ஆகியோர் நல்லூரில் உள்ள சங்கிலித்தோப்பு, யமுனா, சட்டநாதர் கோவில், பூதராயர் கோவில் முதலியவற்றைப் பார்வையிட்டுத் திரும்பினர். இது பற்றிய கட்டுரை ஒன்று ஒளி நல்லநகர்ச் சிறப்பிதழிலே (1972) நல்லூரும் தொல்பொருளியலும் என்ற தலைப்பிலே வெளிவந்தது.

VIII. தொல்பொருளியல் நூதனசாலைபும், நூல் நிலையமும்:

கழகத்தின் சார்பிலே இவற்றை ஒழுங்குபடுத்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. கந்தரோடை, வல்லிபுரம், வேரப்பிட்டி, நல்லூர், திருவடிநிலை, ஆனைக்கோட்டை, புங்குடுதீவு திருவடிநிலை முதலிய இடங்களிலே கிடைத்த சில தொல்பொருளியற் சின்னங்கள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் தொல்பொருளியல் பற்றிய பிரசுரங்கள் சிலவும் கிடைத்துள்ளன. ஆனால் இவை விரிவாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட வேண்டியவை. இவை தற்பொழுது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிப் பட்டதாரிப் பிரிவு நூலகத்தைச் சேர்ந்த சிறு அறையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இடவசதி யளித்த கல்லூரி முதல்வருக்கு நன்றி.

IX. அலுவலகம், கூட்டங்கள் நடைபெறுமிடங்கள்:

கழகத்தின் அலுவலகம் தற்காலிகமாக வட்டுக்கோட்டை, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிப் பட்டதாரித் திணைக்களத்தில் இயங்குகிறது. கூட்டங்கள் இவ்விடத்தில் அல்லது யாழ்ப்பாண மாநகரசபை நூல்நிலைய மண்டபத்திலே நடைபெற்றுவருகின்றன. இவ்வசதிகளை யளித்துவரும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி முதல்வருக்கும், மாநகரசபை முதல்வர் ஆகியோருக்கும் கழகத்தின் சார்பிலே மனமார்ந்த நன்றி.

தொல்பொருளியற் செய்திகள் : 1972—1973

ரம்புக்கணையில் இந்து அழிபாடுகள் :

ரம்புக்கணைப் பிரதேசத்திலுள்ள மடமேகலவத்த என்னும் இடத்தில் 1972 மார்ச் மாதத்தில் விளையாட்டு மைதானம் ஒன்றை அமைப்பதற்கு முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்ட போது, அவ்விடத்தில் பழைய இந்துக் கோயில் ஒன்றின் அழிபாடுகள் வெளிப்பட்டன. பல தூண்களுடன் ஒரு கருங்கல் நந்தியும் அப்பொழுது வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இவற்றின் காலம் இன்னும் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை.

தம்பதெனியில் இடைக்கால அழிபாடுகள் :

1972ஆம் ஆண்டு முற்பகுதியில் பழைய தலைநகர்களுள் ஒன்றாகிய தம்பதெனியில் இரு குழுவினர் வெளியாய்வு நடத்திப் பல தொல்பொருட்களை வெளிப்படுத்தினர். இரண்டாம் பராக்கிரமபாகுவின் அரண்மனை இருந்த இடமாக நம்பப்படும் 'மாளிக கல்' என்னும் இடத்திற் பல தூண்கள், படிக்கற்கள், கல்வெட்டுக்கள் ஆகியவை காணப்பட்டன என அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை ஆராய்ந்த குழுவுக்குத் திரு. எஸ். பண்டாரநாயக தலைமை தாங்கினார். 'தபரகல்' என்ற இடத்தை ஆராய்ந்த குழுவினரே ஏ. யு. ஜயசேகர, பி. ஏ. கே. ஸோமதாஸ், எஸ். எம். குணசிங்கம் ஆகியோர் இடம் பெற்றனர்.

வல்லிபுரத்தில் தாழிகள் :

1972ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 30இல் யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருளியற் கழகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு குழு யாழ்ப்பாணம் வல்லிபுரப் பிரதேசத்தில் மேலாய்வினை நடத்திய போது, விஷ்ணு கோவிலுக்கு அருகாமையில் பழைய தாழிக்காடு ஒன்று இருந்திருக்கக் கூடும் என்று கருத இடமளிக்கும் சில சான்றுகளைப் பெற முடிந்தது. அவ்விடத்தில் அகழ்ந்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட தாழி ஒன்றும் ஆராயப்பட்டது. விஷ்ணு கோயிற் பகுதியில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த சில கட்டிடங்களின் அழிபாடுகளும் ஆராயப்பட்டன. இவற்றை ஆராய்ந்த குழுவில் கா. இந்திரபாலா, வி. சிவசாமி, ஆ. சிவநேசச்செல்வன், மா. மகாதேவன், வி. கந்தவனம், ஆ. தேவராஜன், பூ. சோதிநாதன், கே. எஸ். கிருஷ்ணபிள்ளை ஆகியோர் இடம் பெற்றனர். இவ் ஆய்வு பற்றிய இரு கட்டுரைகள் ஈழநாடு (28-5-72), வீரகேசரி (4-6-72) ஆகிய புதினத் தாள்களிலே வெளிவந்துள்ளன.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் சாசனவியலாராய்ச்சி :

1972 ஜூன், ஜூலை மாதங்களில் திருகோணமலை மாவட்டத்திலே திருகோணமலை, கந்தளாய், நிலாவெளி ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் சில தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் முதன்முறையாக ஆராயப்பட்டன. திருகோணமலையில் கோணேஸ்வரர் கோயில், மாணங்கேணி வெள்ளைவில்வத்தடி கோணநாயகர் கோயில் (வில்பபத்திரர் கோயில்), பத்திரகாளியம்மன் கோயில், விஸ்வநாத சிவன் கோயில், மாரியம்மன் கோயில் ஆகிய வற்றிலுள்ள கல்வெட்டுக்களும், கந்தளாயிலுள்ள சிவன் கோயிற் கல்வெட்டுக்கள், நிலாவெளியிலுள்ள பிள்ளையார் கோயிற் கல்வெட்டு ஆகியனவும் ஆராயப்பட்டன. இவற்றை ஆராய்ந்த குழுவில் கா. இந்திரபாலா, செ. குணசிங்கம், நா. தம்பிராசா ஆகியோர் இடம் பெற்றனர்.

1972இன் இறுதியிலும் 1973இன் முற்பகுதியிலும் செ. குணசிங்கமும், நா. தம்பிராசாவும் தொடர்ந்து மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சியின் விளைவாகத் திருகோணமலை வில்லூன்றிக் கந்தகவாயி கோயில், தம்பலகாமம் ஐயனார் திடல் கல்வெட்டு, கிளி வெட்டிக் கல்வெட்டு ஆகியவை ஆராயப்பட்டன.

வவுனியா மாவட்டத்தில் மேலாய்வு :

1973ஆம் ஆண்டு ஏப்ரலிலும், ஒகஸ்திலும் வவுனியா மாவட்டத்திலே நெடுங்கேணி (ஐயனார் கோயில்), பட்டடை பிரிந்தகுளம், கோரமோட்டை, வெடுக்குநாறிமலை, வெடிவிச்ச கல்லு, முத்தரையன் கட்டு, வாவெட்டிமலை ஆகிய இடங்களிலே தொல் பொருளாராய்ச்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுச் சாசனங்கள், குகைகள், கட்டிட அழிபாடுகள் ஆகியவை பல ஆராயப்பட்டன. இந்த ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்ட குழுவினரே கா. இந்திரபாலா, சி. கனகையன் (முள்ளியவளை), முல்லைமணி வே. சுப்பிரமணியம் (முள்ளியவளை), க. கனகையா (முள்ளியவளை), க. தவராசா (மாழை), சி. கணேசபிள்ளை (ஊஞ்சாற்குட்டி), க. ஜெயக்கொடி (கோரமோட்டை), தி. யோகேஸ்வரன் (யாழ்-இந்துக்கல்லூரி) ஆகியோர் இடம் பெற்றனர்.

நெடுங்கேணியில் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டளவிலே பொறிக்கப்பட்ட பாறைச் சாசனம் (சிங்களம்) ஒன்றும், வெடிவிச்ச கல்லிலே கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டளவிலே பொறிக்கப்பட்ட சாசனம் ஒன்றும் (சிங்களம்), முத்தரையன்கட்டிலே கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலே பொறிக்கப்பட்ட அத்தாணித்தூண் சாசனம் ஒன்றும் (சிங்களம்), வெடுக்குநாறி மலைக் குகைகளிலே கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்துப் பிராமிக் குகைச் சாசனங்களும் ஆராயப்பட்டன.

முத்தரையன் கட்டிலே இடைக் காலத்தைச் சேர்ந்த அரண்மனை ஒன்றின் அழிபாடுகள் ஆராயப்பட்டன. அரண்மனையின் அடித்தளம், அகழி, மன்னனுடைய கல்லாசனம், படிக்கட்டுக்கள், வாசற்படிகள் ஆகியவை நல்லநிலையிலே இன்றும் காணப்படுகின்றன. பொலன்னறுவை கைவிடப்பட்டபின் எழுந்த தலைநகர்களுள் ஒன்றாக முத்தரையன்கட்டும் அமைந்திருக்கலாம் என்ற ஊகத்திற்கு இந்த அரண்மனை இடமளிக்கின்றது. இந்த அரண்மனை தொடர்ந்து ஆராயப்பட்டு வருகின்றது.

சங்கமங்கண்டியில் தொல்பொருட்கள் :

1972 ஒகஸ்தில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் அக்கரைப்பற்றின் தென் எல்லையில் சங்கமங்கண்டி என்னும் இடத்திலே அடர்ந்த காட்டில் கட்டிட அழிபாடுகளும் கல் வெட்டுக்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன என அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

பூநகரித் தொல்பொருட்கள் :

பூநகரியிலே காரியாதிகாரியாகக் கடமையாற்றுபவரும் தொல்பொருளியலீடுபாடுள்ளவருமான திரு. க. கிருஷ்ணமூர்த்தி, B. A. (Hons), C. A. S. அவர்கள் பின்வரும் தொல்பொருளியற் சின்னங்களைக் கண்டுபிடித்துள்ளார்.

1. 'அரசபுரம்' குளத்திற்கு அண்மையில் மிகவும் உறுதியான செங்கற் கட்டிடம் சிதைந்த நிலையிலே காணப்படுகின்றது.
2. 'திபாகம்' என்னும் பகுதியிலே பண்டைய மட்பாண்டங்கள், குடத்தின் வாய்கள் முதலியன கிடைத்துள்ளன.
3. வன்னேரிக் குளத்திலே தலை துண்டிக்கப்பட்ட நிலையில் புத்தர் சிலையொன்று உள்ளது.
4. கி. பி. 9—10ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த சிங்கள விபியில் எழுதப்பட்ட கற்றாண் சாசனமொன்று அம்பலப்பெருமாள் குளத்திற்கும், கோட்டை கட்டின குளத்திற்கு மிடையிலே கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கற்றாணின் மூன்று புறங்களிலும் சாசனம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், காகம், நாய், விசிறி முதலியனவும் இத்தூணிலே செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சாசனம் இப்பொழுது யாழ்ப்பாணம் நூதனசாலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது.

EXECUTIVE COMMITTEE — 1972

- President:* S. Ponnampalam
Vice-President: K. Indrapala B. A. (HONS), Ph. D.
Secretary: V. Sivasamy M. A.
Asst. Secretary: S. Yoganathan B. A. (HONS.)
Treasurer: A. Sivanesaselvan B. A. (HONS.)
Committee Members: J. H. Ariaratnam B. A.
A. Kandiah
S. H. Sethukavalar B. A.
A. Thevarajan

EXECUTIVE COMMITTEE — 1973

- President:* M. Mahadevan B. A. HONS., (Cey.), B. A. HONS. (Lond.) Dip. in Ed.
Vice-Presidents: K. Indrapala B. A., Ph. D.
S. Ponnampalam
Joint Secretaries: V. Sivasamy M. A.
A. Sivanesaselvan B. A. (HONS.)
Committee Members: C. J. Eliyathamby M. A.
~~A. Kandiah~~
T. Shanmugasundaram B. A. Dip. in Ed.
A. Thevarajan

JAFFNA ARCHAEOLOGICAL SOCIETY

(Founded 1971)

LIST OF MEMBERS

Founder Members

1. Dr. Karthigesu Indrapala Senior Lecturer in History, University of Sri Lanka, Peradeniya Campus
2. Mr. A. Kandiah Retired Curator, Jaffna Archaeological Museum
3. „ V. Sivasamy, M. A. Lecturer in History, Undergraduate Department, Jaffna College, Vaddukoddai

Honorary Members

4. Dr. R. H. de Silva Archaeological Commissioner, Colombo 7
5. „ W. Saddhamangala Karunaratne Asst. Commissioner of Archaeology, Colombo 7
6. Mr. Roland Silva Asst. Commissioner of Archaeology, Colombo 7
7. „ Siran Deraniyagala M. A. Asst. Commissioner of Archaeology, Colombo 7 (presently at the University of Harvard)
8. Dr. P. H. H. De Silva Director of National Museums, Colombo
9. Dr. S. P. F. Seneratne Asst. Director of National Museums, Colombo

10. Dr. W. L. Jeyasingham President, Jaffna College, Vaddukoddai
 11. Rev. Dr. X. S. Thani Nayagam Bishop's House. Valalai, Achchuvely
 12. Prof. A. Sathasivam University of Sri Lanka, Colombo Campus
 13. Prof. S. Vithiyandandan University of Sri Lanka, Peradeniya Campus

Life Members

14. Prof. G. G. R. Thambyahpillai Dept. of Geography, University of Sri Lanka, Peradeniya Campus
 15. Dr. A. Veluppillai Senior Lecturer in Tamil, University of Sri Lanka, Peradeniya Campus

Ordinary Members

16. Mr. J. H. Ariaratnam B. A. Registrar, Undergraduate Dept. Jaffna College, Vaddukoddai
 17. „ T. Anandararatnam B. A. Dip. in Ed. Staff, Jaffna College, Vaddukoddai
 18. „ K. Arumainayagam B. A. Asst. Assessor, Dept. of Inland Revenue HONS. Anuradhapura
 19. „ K. Arunachalam B. A. Dip. in Ed: Principal, Hindu College, Vaddukoddai
 20. „ B. Bastiampillai M. A. Senior Lecturer in History, University of Sri Lanka, Colombo Campus
 21. Dr. J. B. Chelliah Deputy President, Undergraduate Dept. Jaffna College, Vaddukoddai
 22. Mr. C. J. Eliyathamby M. A. Principal, Education Centre, Jaffna
 23. „ A. Eswarathan B. Sc. Lecturer in Mathematics, Undergraduate (sp.) Dip, in maths. Dept. Jaffna College, Vaddukoddai
 24. „ K. Gunaratnam Proctor, S. C., N. P., Vaddukoddai
 25. „ S. Gunasingam M. A. Asst. Lecturer in History, University of Sri Lanka, Peradeniya Campus
 26. „ B. A. Hussainmiya B. A. Asst. Lecturer in History, University of Sri HONS., B. Ed. HONS. Lanka, Peradeniya Campus
 27. „ S. Kadirgamar B. A. HONS. Asst. Lecturer in History, University of Sri Lanka, Colombo Campus
 28. Miss S. Kanagasabai B. A. Asst. Lecturer in History, University of Sri HONS. Lanka, Peradeniya Campus
 29. Mr. S. Kanagasabapathy B. A. Staff, Maha Vidyalayam, Madduvil
 30. Mr. V. Kandavanam B. A. Principal, Arunodaya College, Alaveddy
 31. Mr. S. Karalasingam 17, Campbell Place, Colombo
 32. Mr. M. Mahadeva B. A. Araly North, Vaddukkoddai
 33. „ M. Mahadevan, B. A. HONS., Dip. in Ed. Principal, Hindu College, Kokuvil

34. Mr. E. Muthuthamby, M. A. Lecturer in Politics and Economics, Undergraduate Dept., Jaffna College, Vaddukkodai
35. „ N. Mylvaganam, B. A. HONS. Staff, St. John's College, Jaffna
36. „ A. S. Nalliah, B. A. Circuit Education Officer, Jaffna.
37. Pandit S. Pancadsara Sarma Staff, Somaskanda College, Puttur.
38. Mr. S. Paramesvaranathan B. A. Staff, Jaffna College, Vaddukkodai
39. Dr. S. Pathmanathan, Lecturer in History, University of Sri Lanka, Peradeniya Campus.
40. Mr. S. Ponnambalam Staff, St. John's College, Jaffna.
41. „ T. Rajadurai 6, Peter's Lane, Dehiwela
42. „ James T. Rutnam 35, Guildford Crescent, Colombo 7
43. „ K. V. Selvadurai Retired Principal, Pungudutivu 5
44. „ A. Selvaratnam Kalaigani Studio, Stanley Road, Jaffna
45. „ S. Senthorselvan Pilot Trainee, Dept. of Civil Aviation, Colombo
46. „ S. H. Sethukavalar, B. A. Staff, Central College, Jaffna
47. Dr. A. Shanmugasadas Dept. of Tamil University of Sri Lanka, Peradeniya Campus
48. Mr. S. Shanmugarajah Lecturer in Geography Undergraduate Dept.,
B. A. HONS. Jaffna College, Vaddukkodai
49. „ T. Shanmugasundaram, Staff, Mahajana College, Tellipalai
B. A., Dip. in Ed.
50. „ K. Sittampalam, M. A. Asst. Lecturer in History and Archaeology, University of Sri Lanka, Peradeniya and Vidyalankara Campuses.
51. „ K. Sivagnanam, B. A. Principal, Victoria College, Chulipuram
52. „ S. Sivagurunathan, M. A., Dip. in Ed. Principal, Sithampara Vidyalaya, Valvettiturai
53. „ B. Sivakadacham, Editor, "Uuttu", Lecturer in Botany Undergraduate
B. SC. HONS. Dept., Jaffna College, Vaddukkodai
54. „ A. Sivanesaselvan, B. A., Lecturer in Tamil, Undergraduate Dept., Jaffna
HONS. College, Vaddukkodai
55. „ K. Thanigasalam 'Thayagam', Market Road, Udupidy
56. „ S. Thommanupillai, B. SC. ECON. Grace Lodge, Ma. Cleod Rd., Colombo 4
57. „ A. Thatparanathan Staff, Hindu College, Colombo
58. „ A. Thevarajan Education Office, Chilaw
59. „ V. Varatharajapperumal, Lecturer in Mathematics, Undergraduate Dept.,
M. SC. Jaffna College, Vaddukkodai
60. „ S. Yoganathan, B. A. HONS. Staff, Hindu College, Vaddukkodai.

